

SSK'ların tasfiyesi, Tütün Yasası, Gecekondu yıkımları, dayatılan kölelik ve esarete karşı emeğimizi ve ekmeğimizi savunalım!

TALANIN YENİ HEDEFİ SSK

✓ 1946 yılında kurulan Sosyal Sigortalar Kurumu, bugün hükümet eliyle yabancı sermayeye peşkeş çekilmeye çalışılıyor. Varolan haliyle dahi emekçilerin ihtiyaçlarına yanıt olmayan, önündeki uzun kuyruklarla insanı çileden çıkararak SSK'lar özelleşince işçi ve emekçilerin gidecekleri, önünde uzun kuyruklar oluşturacağı yer de kalmayacak. **Paran kadar oku, paran kadar tedavi ol, paran kadar yaşa** anlayışıyla "insanca şartlarda tedavi olma hakkı" da tamamıyla elimizden alınacak. İşçilerin, emekçilerin alınterinden kesilen paylarla ayakta duran SSK'lar, bugüne kadar hep devletin talan politikalarıyla yüzyüze kalmışken, bugünse, emekçilere kapanan hastane kapıları "yerelleştirerek özelleştirme" saldırısıyla birlikte yabancı sermayeye ardına kadar açılacak.

✓ Ekonomide yabancı baharlarla, yeni Türk liralıyla halkımızı uyutmaya çalışan AKP hükümeti, 2005 yılı için hazırladığı bütçe ile gerçek yüzünü göstermekte. Ülkemizde **yoksulluk riski** sınırında bulunan ailelerin sayısı giderek artarken, iftar çadırlarında boy gösterenlerin bizlere nasıl değer biçtiği bu bütçe ile bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Çünkü **2005 yılı bütçesi** de

hükümetin aksi söylemlerine rağmen bir kez daha faiz, işsizlik ve yoksullaşma bütçesidir. IMF'ye göre düzenlenmiş olan bütçede yine en büyük pay faiz ödemelerine gidecek, halkın payına yine kocaman bir hiç düşecek. Ancak iş vergi ödemeye gelince yükün en büyük payı yoksulların sırtına binecek.

✓ **Alibeyköy, Armutlu, Gülsuyu, Aydos...** Tüm bu mahallelerin ortak özelliğidir yoksulluk, işsizlik, ezilmişlik. Bu mahallelerde yaşayan bizleriz, biz emekçiler. Adımız "normal koşullar altında" ağza alınmaz, sorunlarımız bilinmez, gözden uzağıdır. Ama ne zaman ki evlerimizi kurduğumuz araziler sermayenin dikkatine mazhar olur ve onların sözcüsü hükümetler yıkım canavarlarıyla üzerimize gelir, o zaman hatırlanırız. Ama yine hakettiğimiz biçimde değil, saldırganlar olarak, teröristler olarak anılırız. Oysa bizim binbir emekle yaptığımız evlerimizi yıkanlar değil midir gerçek teröristler? Üstelik binlerce polisiyle, jandarmasıyla, panzerleri ve buldozleriyle üzerimize gelenler, kimi koruyorlar, bize karşı?

✓ Diyarbakır'ın Bismil ilçesindeki köylüler "Sandıkta görüşürüz" diyorlar açtıkları dövizlerde; Aydos'ta evle-

ri yıkılan emekçiler "Sandıkta görüşürüz" diyor. Çünkü AKP hükümeti işbaşına gelmeden önce her fırsatta "halkçı" olduğunu, halkın çıkarlarını savunacağını tekrarlıyordu. Ama bugün onların bu söylemlerle ne demek istedikleri her gün, bir bir ortaya çıkıyor. **Halka ait olduğu** ne kadar tartışmalı da olsa kamunun tüm varlıkları özelleştirilerek yerli ve yabancı sermayeye sunuluyor. Evlerimiz başlarımıza yıkılı-

yor, işten atılmalar hızla sürüyor. Elimizdeki ekmeğ hergün küçülüyor. Evet, sandıkta da görüşmek lazım ama bir diğerinin de **AKP'den farklı olmadığını/olmayacağını** bilerek ve sandıkları başlarına geçirerek görüşmeliyiz. Yine de herşeyden önce örgütlenerek, örgütlü gücümüzle saldırılara karşı koyarak hesaplaşacağız halk düşmanlarıyla. Bu güçle geleceğimizi elimize alacağız.

Sorun her yerde dillendirilir ama ÇÖZÜM KENDİ ELLERİMİZDEDİR!

AB "demokrasi"ne övgüler dizen Zana'nın Avrupa Parlamentosu'nda konuşmasını "tarihi bir an" olarak değerlendirenler, **Abdullah Öcalan**'ı TC'ye teslim edenlerin yine AB üyesi bu emperyalist ülkeler olduklarını ne çabuk unuttular; bu "tarihi anı" objektif olarak değerlendirmek için o anı da hatırlamak gerekmez mi? Bizim hafızamız zayıf olabilir, ama tarihin hafızası güçlüdür. O her şeyi kaydediyor. Yeter ki doğru okuyabilmek için bakış açısına sahip olalım. İşte o tarihi tecrübelerden birkaç satır daha okuyalım:

Kürt coğrafyasının parçalanmasında, yanbaşımızdaki Arap halkının küçük

devletler şeklinde bölünmesinde ve dünyanın birçok bölgesinde ezilen halkların acılar çekmesine bu "demokrasi şampiyonu AB üyesi" kimi emperyalist ülkelerin imzası vardır. Haydutun, haydutluğunu koşullara göre uyarlaması, onun özde değiştiği anlamına gelmez. En azından insanlık tarihi böyle insafsız bir hayduta henüz tanıklık yapmadı. Ve çağımızın en büyük haydutları da emperyalistlerdir. Dolayısıyla alkışlar, ödülleri tufanına kendimizi kaptırmadan alkışların arkasında yatan nedenleri sorgulamalıyız. Bu farklı tutumların neden ve niçinlerine bilimsel temelde yanıtlar aramalıyız. Aksi taktirde "ya-

şa, kahrol, övgü ve kınama" ikilemleri arasında gidip gelmekten kendimizi kurtaramayız.

Sayfa 16-17

İşçi-köylü'den

**Halkların Öfkesi
Mayalanırken;
DAHA CÜRETİLİ
ADIMLARLA
DAHA BÜYÜK
YANGINLAR ÇIKARALIM!**

Sayfa 30

14. GENÇLİK KÜLTÜR-SANAT FESTİVALİNDEN İZLENİMLER

Her yıl geleneksel olarak düzenlenen kültür-sanat festivaline bir yenisi daha eklendi, 14.sünün düzenlendiği festival Avrupa'nın birçok bölgesinden gelen genç yürekleri birleştirdi.

Avrupa'nın her yerinden katılan genç yüreklerin emeklerini ve kültürlerini sergilemek için çok çaba harcadıklarını gördüm ve oldukça da umut vericiydiler, özellikle **emperyalist-kapitalist sistemin sözde sanat ve kültürüne karşı** güçlü bir yumruk olması açısından böylesi festivaller iyi bir cevaptır.

Doğrusu izlemeye değer bir festivaldi, emperyalist-kapitalist sistem "sanatı ve kültürü kendi çıkarları için para kazanmak için yaparlar ve kendi medyalarıyla insanları sahte umutlara bağlarlar, sermayelerine sermaye katarlar ve birçok insanın onurlarıyla oynarlar, gerçekleri yansıtmazlar, onlar hep aynılar, renkleri değiştirmiş gibi olurlar ama asla özlerini değiştirmezler. Onlar ezilenleri uyutmak için kendi medyalarıyla programlar düzenlerler, insanları kandırmada ustadırlar. Onların sanat anlayışı insanlığın onuruyla oynamaktır onların kültür anlayışı insanları uyutmaktır." İşte böylesi bir festival tüm bunlara karşı güçlü bir karşı koymaydı ve öyle de oldu. Ben de bir

izleyici olarak oradaydım ve o güzellikleri yaşadım bazen duygulandım, bazen de hüznümle öfkem birbirine karıştı. İçimde var olan mücadelecilik duygularımın daha da çoğaldığını hissettim. İşte dedim, **gençlik gelecekse, gelecek burda, içimizde filizleniyor umut vericesine.** Doğrusunu itiraf etmek gerekirse, bu ömrümde yaşadığım en yoğun duygulardan biriydi. Bu fırsatı kaçıranlar tarihlerinde bir eksiklik yaşamış oldular. Bizler de İsviçre'de haftalar önceden hazırlıklarımıza başlamıştık, oldukça heyecanlıydık. Festivale gitmenin yanı sıra bir de bizim folklor ekibimiz orada yarışmaya katılacaktı. Festival gününden bir gün önce gelecek insanlarımızı belirledik ve ertesi gün sabah saat 5'te otobüsün kalkacağı yere yola çıktık. Heyecanımız git-tikçe artıyordu. Otobüsümüzün bulunduğu yere ulaşmak için emperyalistlerin sınırını geçmek gerekiyordu. Hepimiz sınırı geçtik derken, üzücü bir haber bizlerin moralini bozdu: Folklor hocamız bunların sınırına takıldı ve gelemedi, oldukça üzüldük. Bir genç arkadaşımızı bu grubun sorumlusu yaptık. Hocadan gereken bilgiyi aldıktan sonra otobüsümüz dolu bir şekilde yola çıktı. Uzun bir yolculuk süresince gençler duygu ve düşüncelerini ifade ettiler, olduk-

ça keyifli ve verimliydi. Folklor hocamızın gelemeyişi genç yüreklerin moralini bozmuştu, her ne kadar kendilerine güvenmelerini ve başaracaklarını söylediysek de; bir burukluk vardı, doğrusu bu burukluk bende de vardı. Çünkü hocamız uzun yıllardır emek ve çaba veriyordu. **Tabi ki onun en doğal hakkıdır böylesi bir atmosferde bulunmak.** Maalesef emperyalistlerin kısıtlamaları hocamıza engel oldu, umarım böylesi durumlarda daha da dikkatli oluruz. Uzun bir yolculuktan sonra nihayet festivalin olacağı yere ulaştık, salonun girişinde içeri girdiğimde yüzlerce genç yüzleri gördüm, herkesin uykusuz ve yorgun olduğu belliydi, buna rağmen büyük bir umutla koşuyorlardı. Biz de yorgun ve uykusuzduk ama hiç de aldırılmıyorduk. **"Gençlik gelecektir"** sözü ne kadar da gerçekçi oldu festivalde. Orada bulunmak ve ordaki havayı solumak öylesine güzeldi ki, yazsam sayfalara sığmaz. Bir kez daha gördüm ki emperyalistler rahat yüzü göremeyecek, bir kez daha anladım ki saltanatları sallantıdadır. Evet, beyler korkun çünkü **gençlik varolduğu sürece sizlere rahat yüzü yok!** Bilesiniz genç yürekler sanatıyla kültürüyle sizlerin sahtekarlıklarınızı boşa çıkaracak ve öyle de oldu. Bizim sanat ve kültür

anlayışımız bu festivalde kendisini gösterdi. Kimileri türkülerıyla savaşımlara karşı çıktı, kimileri şiirleriyle ezilenlerin dili oldu, kimileri tiyatrolarıyla mesajlar verdi, kimileri folklorlarımızla sahneye çıktı ve hiçbir çıkar gözetilmeden tamamen toplumun çıkarlarını hedefleyen bir festivaldi. Hele ki, bir de o minik yüreklerin sahnedeki söz ve müzikleri yok mu, işte beni en çok duygulandıran andı ve bir o kadar da kinlendim emperyalist sisteme karşı. Çocuklar ölmesin, savaşlar olmasın diyen minik yürekler nasıl da tertemiz bir duygu ile ifade ediyorlardı! Ne bileceklerdi ki emperyalistler zenginliklerine zenginlik katmak için çocukları öldürüyorlar, ne bilecekler ki savaşları kendi çıkarları uğruna yapıyorlar. **Belki şimdilik bilemezler peki yarın?** İşte festival böylesi bir güzellikle gerçekleşti orada toplumun dili kulağı oldu gençlik ve bir de bu mutluluğumuza ayrı bir renk katan bizimkilerin birinci olması bir başka mutluluktur. Esasen benim gönlümde hepsi de birinciydi. Çünkü orada bulunup emperyalist-kapitalist sistemin sözde sanat ve kültür anlayışına cevap orda alternatif olmaktadır. **Esas birincilik orada bulunmaktır.**

İsviçre'den İşçi-Köylü okuru

Devrimci tutsakların çağrısına yanıt ol!

Gelinen süreçte daha üst boyutta çıkartılarak süregelen Türkiye zindanlarındaki bütün mahpusların haklarına yönelik saldırılar, vahim bir hal almaktadır. Şimdiye kadar, keyfi genelgeler ve uygulamalar, her türlü insan hakkı ihlali, katliam operasyonları TC'nin bilinen saldırı yöntemleri idi. En son saldırı biçimi olan, yeni bir anayasal düzenleme şeklinde boyutlanan saldırıyla, tutsaklara yönelik baskı ve tecrit derinleşmektedir. Avrupa patentli "Master Planı" çerçevesinde F-tipi, F-2, D-Tipi... derken, şimdi de yeni hak gaspları söz konusudur; yeni yasal düzenlemeler **Tek Tip Elbise, Zorla Çalıştırma ve Zorunlu Eğitim** gibi uygulamaları öngörmektedir. Muhtemelen yasal prosedür halini aldıktan sonra, Nisan 2005'te uygulamaya geçilecektir.

Hapishaneler toplumun aynasıdır. Bu aynada yansıyan güncel gerçekler, devrimci ve politik tutsaklar başta olmak üzere, adli tutuklulara, kadın ve çocuk tutsaklara yönelik fütursuz saldırı furiasının paket kaket devreye konmasıdır. Açık ki, öncelikler gibi AKP hükümeti de, bu yönelim ile tecrit ve kimliksizleştirmeye dayalı geleneksel uygulamaları sürdürmek istiyor. Bu saldırılarla, 'sindirilmiş bir hapishane gerçekliğinden indirilmiş bir toplum gerçekliğine' adım adım ulaşmak hedefleniyor. **'Ceza ve Tedbirin İnfazı Hakkındaki Kanun Tasarısı'** bu nedenle, şimdiye dek genelgelerle uygulanan yaptırım ve baskıcı politikaların, kanun hükmü halinde pekişmesinden ibarettir. Tasarlanan bu kanun hükmü, mahpusları nefes bile aldırılmayacak bir uygulamaya ta-

bi kılıyor ve tutsakları mahpushane personelinin insafına (daha doğrusu insafsızlığına) terk ediyor. Zorla Çalıştırma ve Tek Tip Elbise, Zorunlu Eğitim uygulamaları ile köle-tutsaklar yaratılmak isteniyor. Bu halde, bahsi geçen muhtemel yasalar, tutsaklar için değil, devletin güvenlik reflekslerinin yeniden düzenlenmesi için yapılan, potansiyel işkenceyi kanıksatan faşist bir 'reformdur'.

AB normlarına uyma adı altında, Türk hakim sınıfları ve onların 'yeşil demokrasi' havarisi AKP hükümetinin aldatmacadan ibaret olan makyajlı 'iyileştirme hamleleri' çerçevesinde, **'Türk Ceza Kanunu'** ve **'Ceza İnfaz Yasası'** gibi yeni faşist düzenlemeler yapıyor. Bu düzenlemelerdeki, en az 750 adet anti-demokratik düzenleme, şimdiden tespit edilerek eleştiriye maruz kalmış durumdadır. 12 Eylül yasalarının faşist ruhuna yaslanarak yapılan 'Kopenhag ilhamlı' kısmi 'yenilikler' de zaten icra erkine dokunulmadığı için, göstermelik olarak hemen sırtıyor. Düşünce ve örgütlenme hakları, yargı erkine tanınan elastiki kavramlı yasaklama yetkileri ve icra erkinin sınırsız yetkileri sayesinde, aslında daha da törpüleniyor. Artı, geleneksel imha ve inkar politikalarının sistem içindeki politik ve örgütsel-kurumsal gücünü de hesaba katarsak, bütün bu yanılsamalı 'düzelmelerin' şişirilmiş ve yakında mutlaka patlayacak bir balon olduğu görülecektir. Çünkü; Osmanlı'dan günümüze esas olan resmi politik mantığın dayanağı; **inkar, inkar yine inkardır.**

Bu durumda, Türkiye mi 'demokratikle-

şiyor'? yoksa bu yasalara verdiği onaylarla AB mi her geçen gün daha da gericileşiyor? diye sormak gerekiyor. Bu yasalar sayesinde devrimci-demokratik muhalefete yönelik baskı ve şiddet rejimi uygulamaları farklı kılıflar altında inceden inceye kanıksatılıyor. **Günter Verheugen** imzalı AB Komisyonu raporu, Türkiye'de "sistemli işkence yok" dese de, gerçeklerin yok sayılarak tersyüz edilemeyeceği gün gibi açıktır. Nasıl ki, Güneş balçıkla sıvanamazsa, işkence gerçekleri ve düşünce özgürlüğünü zincirleyen engeller, birilerinin yok saymasıyla bir olgu olmaktan çıkmazlar. **Görmek istemeyenden daha kör, duymak istemeyenden daha sağır olamaz.**

19 Aralık 2000'de 'hayat söndürme operasyonu' ile başlayan ve TC devleti tarafından yaşam hakkına yapılan saldırılar halen hayat söndürmeye devam ediyor. Ayyuka çıkan, emperyalist barbarlığın işkence merkezleri Guantanamo, Ebu Garip mahpushaneleri görüntüleri aslında Türkiye zindanlarında olağan bir hal olarak sürekli yaşanıyor/du.

Diyarbakır, Eskişehir, Buca, Ulucanlar, ve 19 Aralık 2000 katliamları daha on yılını doldurmadılar bile..., belleklerimiz bunları unutmadı henüz. Şimdiye dek, onurlu bir yaşam uğruna 117 Ölüm Oruçcusu tutsak yaşamını yitirdi ve yüzlercesi sakat bırakıldı. "Turizm Cenneti" Türkiye'de tutsakların hala en temel insani hakları yok sayılıyor, barbarlık sistemi derinleştirilmek isteniyor. Bu yüzden, tutsaklarla dayanışmak ve onların taleplerini dünya kamuoyuna taşı-

mak; elbette acil bir ihtiyaç olarak genel **demokrasi mücadelesinin** sorunu olarak kavranmalıdır. Bu nedenledir ki, bu mesele demokrasi-bağımsızlık-sosyal kurtuluş mücadelesi yürüten bütün hareketlerin, çözümünü için mücadele gerektiren meselesi olarak varlığını sürdürmektedir. Ancak bütün demokratik kurumlar, bu meseleye kendi meseleleri olarak bakarlarsa sorunun çözümü kolaylaşacak politik tutsakların haklı mücadelesi gelişme gösterebilecektir.

Biz ATİK ve bize bağlı federasyonlar olarak meseleye bu açıdan bakarak, tutsaklarla olan dayanışmadan vazgeçmeyeceğimizi bütün dünya kamuoyuna duyuruyoruz. Bütün devrimci-demokratik kurumlar ve bireyler olarak, yeni sorunlar yaratacak bu gericifaşist kanun tasarısını reddetmek için duyarlı davranmalı ve eylemlerimizi ortaklaştırmalıyız. Devrimci Tutsaklar bizden bunu beklemekteyler. Bu beklentiye cevap olmalı, tutsakların özgürlük mücadelesi ile dayanışmayı yaygınlaştırmalıyız. **Türkiye zindanlarında ölümler durdurulmalı, tecrit kaldırılmalı ve faşist nitelikli yeni kanun tasarısı geri çekilmeli ve onaylanmamalıdır.**

TECRİT, TEK TİP ELBİSE VE ZORLA ÇALIŞTIRMA YASALARINA HAYIR!

İŞKENCEYE, BASKIYA VE SOYGUNA HAYIR!

YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAKLARIN ONURLU DİRENİŞİ!

ATİK

**İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Prof. Dr. Baskın Oran

Başbakanlık İnsan Hakları Danışma Kurulu'nun 6 Ekim'de yayınladığı "Azınlık Hakları" raporu, ülke gündeminin tartışılan temel gündemi haline geldi. Şovenizm histerisiyle ayağa kalkanlar "ülkenin bölünmez bütünlüğünden" söz etmeye devam ederken, "ilerici" ve "çağdaş" olanlar raporda ortaya konulanların Türkiye'nin uygulaması gereken model olduğunu iddia ederek raporu savundular.

AB İlerleme Raporu sürecinde yani çok kısa bir zaman önce gündeme gelen "azınlıklar tartışması" yayınlanan bu raporla birlikte ivme kazandı. Bu tartışma TC'nin kuruluşunun 81. yılı kutlamalarına da damgasını vurdu. Yapılan açıklamaların oturduğu zemin "milli beraberlik", "milli bütünlük" deyim yerindeyse klasikleşmiş açıklamalarının yanında kimlik sorunu gibi tartışmaları içerdi. Bir anlamda raporu hedef alan bu açıklamalar sürecin anlaşılması açısından da önemli mesajlar içeriyor. A. Necdet Sezer 81. yıl kutlamalarında yaptığı açıklamada; "Tekil devlette ülke, ulus ve egemenlik tektir. Bölünemez. Türkiye Cumhuriyeti'nin asli ögesi tektir ve Türk ulusudur..." Sezer bu hatırlatmayı durup dururken yapmıyor. Açıklanan raporun 3. maddesi; "Sonuçta, tek kültürlü ulus-devlet modelinin insan haklarını gözard eden boyutu yerine, 'Türkiyelilik' üst kimliği altında çok kültürlü yeni bir toplum modeli benimsenecektir" deniliyor.

Bu madde kamuoyunda "Kürtleri bu devletin oluşumunda asli unsur olarak mı kabul edeceğiz" soruları ile birlikte tartışılır duruma getirilince egemen sınıfların günümüz temsilci-

leri de bu tartışmalara kendi cephelerinden yanıt verdiler. Öyle ki Abdullah Gül durumu kurtarmak için komisyonun Başbakanlık'la bir ilgisinin olmadığı açıklamasını yaptı. Ancak bu iddia tartışmaların hiçbir yerinde gündeme alınacak kadar değer görmedi.

"Türkiyelilik üst kimliği" altına sokulan ve bu topraklarda bulunan Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerden halkımıza tanınacak hakların statüsü ve varlıklarının kabulü, ifadeden de anlaşılacağı gibi herhangi bir değişim göstermeksizin Türk olma şovenistliğinin üzerine oturuyor. Raporun yayınlanmasının hemen ardından yani Kürt sorunu tartışmalarının sürdüğü günlerde Erdoğan'ın "Kürt sorunu yoktur diye düşünürseniz yok olur" gibi açıklaması bu meseleye dün olduğu gibi bugün de nasıl bakıldığının kısa ama çarpıcı bir örneğidir.

AB eşiğindeki Türkiye'nin artık resmi ideoloji ile yönetilemeyeceği, çünkü bunun beklenenlere ve ihtiyaca cevap verme konusunda yetersiz kaldığı tartışmalarını ise şekillendiren raporun 2. maddesidir; "Kemalist devrimin yapıldığı 1920 ve 1930'larda doğal olan bu tutum, bizzat Mustafa Kemal Atatürk'ün 'Müasır medeniyet' tezi icabı artık geride kalmıştır. Artık, vatandaşlık anlayışının yeniden gözden geçirilerek, çağdaş Avrupa'daki çok kimlikli, çok kültürlü, demokratik, özgürlükçü ve çoğulcu bir toplumsal modelin alınması gereklidir, hatta zorunludur."

Kemalizmin bir tıkanma süreci yaşadığı ve Türkiye'nin AB sürecini hızlandırması ve uyum sağlaması için bunun mevcut koşullara göre yenilenmesi gerektiği tartışmalarını sürdürenler açısından kuşkusuz gözden kaçırılan temel nokta devletin mevcut niteliği sorunudur.

Ekonomik alt yapının şekillendirdiği siyasi üst yapının yani mevcut Türkiye ve sistem gerçeğinin böylesi bir yenilenmeyi kaldırıp-kaldırmayacağı ya da böyle bir adımı atacak gücünün

"Azınlıklar Raporu" üzerine KOPAN FIRTINA VE GERÇEKLER

gerçekten var olup olmadığı bakılması gereken asıl noktadır. Bir komediye dönüşen AB'ye üyelik sürecinde devletin bu "cüretkar" adımları atıp atamayacağı tartışma ve değerlendirmesi ülkenin siyasi ve ekonomik durumunun nasıl değerlendirildiğinden bağımsız yürütülmeyecek bir tartışmadır. Bugüne kadar hiçbir ülkeye uygulanmayan "yarı üyelik" statüsü aslında emperyalistler açısından bu sürecin nasıl şekillendirildiğinin bir özetidir. Türkiye'nin bu süreçteki eğreti duruşunun giderilmesinin belli "reformların" yapılması ile olmayacağı bir gerçek. Kaldı ki bu "reformlar" yine onun faşist niteliğini yansıtır bir nitelikte olacaktır. Soruna doğru bir zeminde bakmayanların ve bu süreçten ciddi anlamda beklentileri olanların şu sonuca çıkmaları ise şaşırtıcı değildir. "Türkiye'de bundan sonra geçmişte olduğu gibi milliyetçi, faşizan bir iktidarın olabilmesi çok mümkün değil. Eğer Türkiye AB içinde kalacaksa, tabii." (Etyen Mahcupyan 31 Ekim Birgün)

"Kemalist diktatörlük, gerçekte askeri bir diktatörlüktür" temel tespitinden hareketle bu süreçte TSK'nın alacağı tutumun Türkiye açısından belirleyiciliği yine üzerinden atılmayacak bir durumdur. Yani bu süreçten beklentileri olanlar açısından, sürece yön veren güçler açısından unutulmaması gereken bir

güçtür.

Rapor, bu tartışmalarla birlikte devlet içindeki mevcut klik çatışmalarını da AB süreci somutunda yansıttı. Raporla birlikte yaşanan tartışmaları bu anlamda da yorumlamak ve anlamak gerekir. Önümüzdeki dönem tanık olmaya devam edeceğimiz bu "çatlık seslere" devlet içindeki "hangi kesimler" sorusundan bağımsız olarak anlayışımızı ortaya koymak ve korumak durumundayız. Devlet içinde bu kliklerin varlığı bir gerçek. Ve bu çatışma güçler dengesine bağlı olarak kimi zaman rengini ve biçimini değiştirebilmektedir. Komisyon Başkanı Baskın Oran'ın ifadesiyle raporun üzerine bazılarının bu kadar kıyamet koparmasının nedeni olarak "...zeminin ayaklarının altından kaydığını görü-

yorlar" açıklaması bu çatışmanın kendisini ifade etmektedir. Ancak bu çatışmaların kimi zaman yukarıda olduğu gibi ayyuka çıkması şu gerçeği değiştirmez- bu özellikle rapora alkış tutan belli demokratik çevreler açısından- söz konusu olan halka ve ezilenlere saldırı ve devletin bekasını korumak olduğunda birleşikleridir. Sistemin varlığına yönelik sürdürülen mücadeleler karşısında takınılan tavır bunun somut örneğidir.

Bu gerçeği görmeyenlerin raporu ayakta alkışlamaları yine şaşırtıcı değildir. İHD, KESK, DEHAP başta olmak üzere birçok kesim raporu desteklediklerini açıkladılar. DEHAP Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Orhan Miroğlu konuyla ilgili yaptığı açıklamada mevcut kırıntılara da razı olduklarını şöyle açıklıyor; "Yani azınlık statüsüne, 'Hayır' diyen Kürtlerin, bu statünün uluslararası hukuk bağlamında sağladığı hakları reddedeceklerini düşünmemek gerekir." Açıklamasında; "İnkarı geride bıraktık, şimdi kabulün gerektirdiği adımların atılması gerekiyor. Devletin kurduğu bir kurulun hazırladığı rapor, gerçekçi. Sayın Kaboğlu, sayın Baskın Oran gibi değerli akademisyenlerin uğradığı haksız saldırıları kınıyorum. Kimse onlardan daha yurtsever ve daha demokrat değildir."

Komisyon başkanı Baskın Oran'ın demokratlığı ve yurtseverliğinin tartışılmadığı bu açıklama, ayarını AB sürecine göre belirleyen Kürt hareketi açısından beklenmedik bir durum değil. Saygıyla alkış tutulan raporun hazırlayıcılarının yarın söz konusu olanın devletin temellerinin sarsılması olduğunda aynı tutumu gösterip, göstermeyecekleri gerçeği görülmediğinde bu tarz açıklamaların yapılması şaşırtıcı değil.

Tüm bu tartışmaların dışında olan emekçiler açısından ise süreç tüm ağırlığıyla işliyor. İftar çadırlarında yoksul halkla verilen pozların anlamının ertesi gün gecekonduların yıkılmasında kendini gösteriyor oluşu birbirinden bağımsız değil. Bu gelişmeleri Türkiye'de demokratik devrim ihtiyacı olup olmadığı zeminine çekerek tartışanlar açısından devletin bekasını koruma hedefi taşıyan bu raporlarla sorunun çözülemeyeceği ve devrimin gerekliliği ve gerçekliği her zamankinden daha ciddi ve yakıcı kendini hissettiriyor ve gösteriyor.

Ajanlaştırma politikaları artık "resmi" devam ediyor!

Ankara'da, AB eşiğinde demokratikleşiyoruz diye naralar atanlar ve AB emperyalistlerinin kirli yüzlerini kafalarını kuma sokarak saklamaya çalışanlar yeni olmayan ancak sistemleştirilmiş bir şeyle sarsıldı. Devletin 50'li yıllardan beri yaptığı "ajanlaştırma" politikası artık Asayiş Gönüllüleri Projesi adı altında resmileştirilmiş halde.

12 Ekim günü Vatan, 18 Ekim Günü Sabah gazetelerinde işlenen konunun içeriği ve konan araştırma ise bambaşka bir manzara. Ankara Emniyet Müdürlüğüne başlatılan uygulama kısaca bir anlatımla şunu içeriyor: Projeye başvuran bir kişiye projeye üye olduğuna dair adının, soyadının, nereye bağlı olduğunun, mesleğinin ve kişiye özel bir kod numarasının yazılı olduğu bir kimlik kartı veriliyor. Verilen kimlikle barınma, harcama...vs bazı haklar da tabii ki onların oluyor! Kişi herhangi bir durumda birini şikayet etmek istediğinde 155 polis imdat veya 154 Alo Trafik numarasını arayarak kimliğindeki kod numarasını okuyor ve ihbarını veriyor. "Ajan vatandaşım" verdiği her ihbar hiçbir dayanak olmasa dahi doğru sayılıyor.

Proje ilk aşamada telsizli ticari taksi şoförleri, banka müdürleri, koruma memurları, okul müdürleri ve öğretmenler, esnaf ve amatör telsizcilerden oluşan üç bin beş yüz kişinin böyle bir

toplu saldırıyı kabul etmesi ile uygulamaya kondu.

"Asayiş Gönüllüsü" olmak isteyen vatandaşlar, bölge karakollarına bir fotoğraf ve nüfus cüzdanı ile başvuruyor ve bir süre sonra tanıtım kartlarını alarak göreve başlıyor. "Asayiş Gönüllüsü" olmak için herhangi bir şart aranmıyor.

Tüm bu çerçeveye bakıldığında insanın aklına tek şey geliyor; Türkiye Kürdistanı'nda özellikle Tunceli, Şırnak, Bitlis gibi mücadelenin geliştiği bölgelerde hortlatılan ve çeşitli koruma garantileri verilen ihbarcılık, işbirlikçilik yaygınlaştırılıyor. Tarihten hatırlanacağı gibi bu çerçevede başlatılan bu hareket kısa süre içinde koruculuk sistemine dönmüştü. Kuşkusuz metropollerde evrileceği nokta bu olmayacaktır. Ancak yaygın bir işbirlikçilik ağı kurularak, bir yandan halkın soysuzlaştırılması, diğer taraftan ihbarcılığın yaygınlaştırılarak halkın devrimcilere karşı kullanılmasını hedefleniyor.

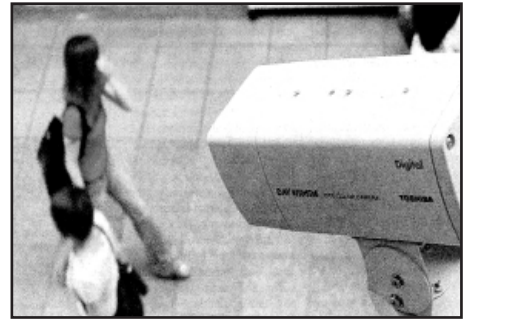
En can alıcı nokta ise kamu kurumlarının özelleştirilmeye çalışılması sırasında, ki bunlar eğitim ve sağlık alanlarıdır, bu projeye öğretmen, okul müdürü, güvenlik görevlisi gibi mesleklerden veya gün içinde en çok denk geldiğimiz esnaf ve taksi şoförlerinden insanların alınmasıdır.

Bir dönemki Özal'ın sözleri geliyor insanın aklına "Bu ülkede kontrgerilla yoktur, Özel

Hareket Dairesi vardır." JİTEM'i ve anti-demokratik uygulamaları kabul etmeyenlerin, AB demokrasisine inananların, işkencelere yok deyip sonradan kampanya oluşturanların tavrı ne olacak bilinir/bilinmez ama insanlık onurunun birilerinin zevkine göre davranan devletlerle bu kadar yakın temasta olduğu bir noktadan nereye gidileceği açıktır.

Sabah gazetesindeki köşe yazısında şunlar söyleniyor "Herkesin izlendiği, herkesin potansiyel suçlu olduğu, herkesin ajanlık ve muhbirlik yaptığı bir toplumun ruh sağlığını tahayyül edebiliyor musunuz?" Peki bu potansiyel suçlular kimdir? Meslek gruplarına bakılırsa ve ajanlığın en temel prensibi olan "düşmanın içinde olmak" kanunu göz önünde tutulursa "düşman" bu toplumdaki herkeştir; okuldaki öğrenci ve öğretmenler, taksi kullanan halk, bankaya giden emekçiler... vs.

Aynı yazar şunları söylüyor "Anayasanın özel yaşamın gizlilik kuralı... Temel hak ve özgürlükler... Herkesin aksi ispat edilinceye kadar suçsuz sayıldığı temel hukuk ilkesi... Kısacası tüm evrensel hukuk birikiminin ayaklar altına alındığı, herkesin elde telsiz ve telefon, kod numaralarıyla birbirini izlediği, asılsız ihbarlar yağdırdığı patolojik bir ortam..." Peki şu soru ne olacak; "Yıllardır devam eden yargısız infazlar,

faili meçhuller, tek tık klik çatışmalarından dolayı ortaya çıkan tele-kulaklar, işkenceler, yabancılaşma ve tek tipleştirme politikaları nereden çıktı?" Bu sorunun cevabını veren yazılı olan hakların nereye gittiğini de bilir.

Tabii ki tüm durum bununla kalmıyor. Proje uygulanmaya çoktan başladı. İnternette projenin ilanı yapılırken ne İçişleri ne Adalet Bakanlığı'ndan ne de Emniyet Müdürlüğü'nden net bir açıklama gelmiş değil. Projeye şu anda 3500 kişi alındı. Başvuranlar ve yakında katılacaklarla beraber bu sayı 17 bini buluyor. İnsanın aklına ister istemez 2. Emperyalist Paylaşım Savaşları zamanı Hitler Almanya'sı geliyor. Polis vatandaş adı altında görevlendirilen ajanlar en meşru demokratik haklarını isteyen kişileri ihbar ediyor ve bu insanlar ya Nazi karakollarında ya da Nazi toplama kamplarına götürülerek işkencelerle katlediliyordu. Şimdi Türkiye'nin Ankara ilinde 17 bin "ajan vatandaş" geziyor.

Sınıfsal Bakış

'AZINLIKLAR' RAPORU TARTIŞILIRKEN, ULUSAL SORUN ÜZERİNE NOTLAR

Hiç kimse, "Azınlıklar Raporu" nedeniyle yürütülen tartışmalar ve hatta koparılan "fırtınaların" girdabına kendini kaptırmamalı, yanılısamaya düşmemelidir. Taraf gibi gözükenler arasında yürütülen tartışma, meselenin özüne ilişkin değildir. Bir dönem ortaya sürülen Boyner'in Yeni Demokrasi Hareketi gibi AB tandanslı bütün akımlar, oluşumlar ve çevreler (hatta kimi kez ABD kaynaklı) sınıf mücadelesinin o sorun özgülünde taşıdığı ağırlık ve ilerleme karşısında çeşitli manevralarla harekete geçirilmektedir.

Bu yönde ve bu sorun etrafında, burjuva-liberal "çözüm"ler çerçevesinde bireysel, kültürel haklar derekesinde bir tartışma yürütmek yeni bir durum olmadığı gibi, aslında faşist devlet yapısının temelleriyle çatışan bir özellik de taşımamaktadır. Aksine, böylesi düzenlemeler, savunucularının da ileri sürdükleri gibi, "üniter" yapıyı daha uzun ömürlü kılmak için zamanı gelmiş de gecikmiş bir "müdahale" özelliği taşımaktadır. Nitekim, efendilerinin bu ve benzeri bir dizi konuda faşist Türk devletinden talep ettikleri AB'ye uyum koşullarının esprisi tam da bu nedenden ötürüdür. Eskiyen parçaların değiştirilmesi, sızıntıları engellemek için patlak boruların onarılması, kısacası sistemin tahkim edilmesi şeklinde özetlenebilecek bu operasyon genel olarak bakılacak olursa tam bir mutabakat ile yürütülmektedir.

"Azınlıklar Raporu" ile AKP'lilerin gündemleştirdiği tartışma, konuyu kendi tabanına ve diğer gerici, şoven kesimlere "yedirme" çabasından başka bir şey değildir. Buna geleneksel refleksleriyle C.Başkanı ("Türkiye'deki azınlıklar Lozan'da belirlenmiştir. Lozan değişemez." 29.10.04) ve G.Kurmay Başkanı'nın ("Türkiye'nin konumu farklı, Türkiye'de Türk kimliği bir üst kimlik. Bunu tartışmaya başladığımızda tartışmanın nereye gideceği belli

olmaz." 29.10.04) katılması hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Sözü edilen rapor AB'nin görüşleri doğrultusunda hazırlanmıştır. AB'nin son "İlerleme Raporu"nda bununla zaten paralel ifadeler bulunmaktadır. Öteden beri de AB'nin konuya yaklaşımının bu yönde olduğu bilinmektedir. Kaldı ki konuyla ilgili Türk devletinin imzalamaktan kaçındığı tam da bu kapsamda bir anlayışa sahip "azınlık hakları"yla ilgili uluslararası "Çerçeve Sözleşme" mevcuttur ki, buna bütün AB devletleri taraftır.

Kendi kurdurduğu, ismini taşıyan bir kurulum (BİHDK) hazırladığı raporu, bu konuda açıkça açmaza düşmeyi göze alarak kamuoyu önünde reddetme manevralarına girişen Başbakanlık/Hükümet; meselenin daha dikkat çekici bir biçimde kendi üzerinden ama sözde kendi imzası olmadan tartışmaya açılmasını sağlamıştır. Bunlar kontrol dışı gelişen olaylar değildir. Tıpkı, AB ile olan ilişkiler, hazırlanan raporlar ve imzalanan ticari anlaşmalarda olduğu gibi.

Yine DEP'lilerin AB ile ilişkilerin kritik bir döneminde tahliye edilmeleri, çıkar çıkmaz verdikleri demeçler, yurt dışına yeşil pasaportla gidişlerine izin verilmesi, oradaki temasları, Avrupa Parlamentosu'nda yaptıkları konuşmanın içeriği (15.10.04) ve nihayetinde "Azınlıklar Raporu"nun Başbakanlığa sunulduğu/kamuoyuna sızdırıldığı gün Ankara'da düzenledikleri basın toplantısı (22.10.04) ile "demokratik toplum hareketi"ni başlattıklarını ilan etmeleri (hareketin temel ilkeleri arasında "azınlıklar raporu" ile örtüşen/paralel görüşlere yer vermeleri) zamanlama açısından dikkate değer olarak kabul edilmelidir.

DEP'lilerin bir paragrafta özetlediğimiz icraatları, elbette ki Kürt Ulusal Hareketi'nin AB'nin 17 Aralık Kararı öncesi pazarlık hesapları için "ateşkesi kaldırma" hamlesi çerçevesinde okunmalıdır. Nitekim A. Öcalan'ın 30 Ekim'de basına duyurulan açıklamala-

rında, bu tarih dönüm noktası gösterilerek, "Hükümete ve Başbakana Açık Mektup" yayınlanmıştır. Öcalan, muhataplığı belediye başkanlığına düşürdüğü çağrıda, gerillanın sınır dışına çekilmesi için çağrı yapmayı tek koşula, "devlete karşı suçlarda af" getirilmesine indirgemektedir. Bu durumda da tasfiye operasyonu başlatmayı planlamaktadır. Öyle ki başka taleplere ilişkin sözleri ancak şu merkezdedir: "Diğer talepleri, ekonomik, demokratik talepleri bir takvime bağlamıyoruz. Ama gelecek arkadaşların, bir yıl, olmadı iki yıl, ama ondan sonra serbest çalışma koşulları olmalı. Böyle olursa inisiyatif alabilirim. O zaman hükümet ciddi derim."

Durumun her bakımdan (iç ve dış koşullar) ciddi olduğu ve bıçağın kemiğe dayandığı, Öcalan'ın tutsaklık koşullarında alışıktığımız tarzda sarf ettiği şu sözlerden anlaşılmalıdır: "Bu iki ay önemli. Savaş kapıda. Bu tehdit değil uyarıdır. Ben sorumluluk alıyorum. Dürüstüm, netim, ama olmuyorsa öleceğiz. Adam gibi. Kemal Pir'ler nasıl öldüyse biz de öyle öleceğiz. Ne yapalım ya barışın önü açılır ya da şerrefimizle ölürüz. Üçüncü yol yok."

Gelinen aşamada Kürt Ulusal Hareketi'nin bu düzeyde pazarlık yapabilme gücü kalmamıştır. Gerileme ve kan kaybetme süreci içerisinde. Her ne kadar mevcut bir takım "açılımlar, gelişmeler ve hesaplar", yürütülen silahlı mücadelenin eseri olarak bugün faşist diktatörlük tarafından gündeme getirilmek zorunda kalınıyorsa da, bunun ötesine taşırılabilmesi ve esaslı, kalıcı bir çözümün sağlanabilmesi "iktidar" sorununun giderilmesine bağlıdır.

Tam da bu noktada proletaryanın temel tezlerini bütün yalınlığıyla tekrar hatırlatmak gerekiyor. İki temel noktaya vurgu yapmakla yetineceğiz. Birincisi, sorunun en can alıcı ilkesi ile ilgilidir. **Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı**, başta emperyalistler olmak üzere çeşitli renklerden reformistler ve revizyonistler tarafından "sakıncalı" kavramların başına alınmıştır. Bu ilkenin deforme edilmesi ya da tedavülden kaldırılması esasen "ulusal sorun"un çözülmesi işini büyük ölçüde halletmektedir. Konunun Marksist tahlilini Lenin yoldaş net bir biçimde şöyle yapıyordu:

"Demek ki, eğer biz, ulusların kendi kaderlerini tayin etmesi kavra-

manın anlamını, hukuksal tanımlamalarla cambazlıklar yaparak ya da soyut tanımlamalar 'icat ederek' değil de, ulusal hareketlerin tarihsel ve iktisadi koşullarını inceleyerek öğrenmek istiyorsak, varacağımız sonuç, kaçınılmaz olarak, ulusların kendi kaderlerini tayin etmesinin o ulusların yabancı ulusal bütünlerden siyasal bakımdan ayrılma ve bağımsız bir ulusal devlet oluşturmaları anlamına geldiği sonucudur." (Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yay. 7. Baskı, sf.58-59)

İkinci kritik nokta, bu ilkedен sapıldıktan sonra kitlelerin "kültürel haklar" ile avutulması, uyutulması meselesinde düğümlemektir. Yazımızın başında sözünü ettiğimiz "Azınlıklar Raporu", "AB İlerleme Raporu"nda sözü edilen, PKK'nin demokratik cumhuriyet programı ile transfer olduğu yeni rotasının çerçevesini oluşturan bu zemin ile ilgili Lenin yoldaşın değerlendirmesi şu merkezdedir:

"Fakat sosyalistler genel demokratik taleplerle yetinmezler. Sosyalistler, burjuva milliyetçiliğinin tüm ve türlü biçimine karşı, kaba ve ince tezahürlerine karşı mücadele ederler. Bir ulusun proletaryasıyla burjuvazisinin birleştiren ve çeşitli ulusların proleterlerini birbirinden ayıran 'ulusal kültürel özerklik' şiarı işte tam da böyle bir tezahürdür. (...) Ulusal-kültürel özerklik şiarı, tek tek ulusların kültürel birliği hayaliyle işçileri aldatmaktadır, oysa gerçekte bugün her ulus içinde feodal, burjuva ya da küçük-burjuva 'kültür' ağır basmaktadır." (Ulusal ve Sömürgeci Ulusal Sorun Üzerine, İnter Yay. 1.Baskı, sf.101)

Bu alıntılarda ortaya konan bilimsel yaklaşım, proletaryaya sınıf mücadelesinde yön vermeye devam ediyor. Ulusal sorunun karakteristik özellikleri ve ağırlığı değişmemiştir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağı işçi sınıfı tarafından sona erdirildikten sonradır ki konuya ilişkin başka "çözüm" ve tartışmalar içine girilebilecektir. Aksi durumda, ya emperyalistlerce tasarlanan bir planın gönüllü biçimde içinde yer almak ya da bilimsel sosyalizmin ustalarını aşırıyorum adına keşfe çıkıp kendini "evliyalarda aleminde" bulmak söz konusu olabilmektedir.

Colin's işçilerinin dayanışma etkinliği

Türkiye'nin en büyük 250 şirketi arasında yer alan Eroğlu Şirketler Grubu'na bağlı Colin's-Loft fabrikasında çalışan 1200'den fazla işçi, 6 ay zammının yetersiz olması ve patronun Yeni İş Yasası'nın yürürlüğe girmesiyle taşeron uygulamasına geçmesi, yeni iş sözleşmesi imzalamak istemesi vb. uygulamalarına karşı 11 Ağustos 2003'te başlattıkları fabrika önündeki fiili direnişlerini 25 Ağustos 2003'e kadar devam ettirmişlerdi. Patronlarına ve işçi düşmanı politikaları yürür-

lüğe koyan hükümete karşı direnen Colin's işçileri 25 Ağustos'tan sonra mücadelelerini hukuki yollarla sürdürmeye başladılar. 9 aydır süren mahkemenin patron lehine sonuçlanması sonrasında temyize giden işçiler bu süreçte yaşadıkları mali sorunları kısmen aşmak ve halen direnişte olan işçilerin birliğini pekiştirmek amacıyla 24 Ekim 2004 tarihinde Zeytinburnu Yurtdağül Düğün Salonu'nda dayanışma etkinliği düzenlediler.

"Yaşasın işçilerin birliği ve mücade-

lesi" ve "Bütün ülkelerin işçileri birleşsin" yazılı pankartlar asan işçiler düğün salonuna "Colin's işçisi yalnız değildir", "Özgürlük savaşan işçilerle gelecek", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" vb. dövizler astı.

Burhan Yıldırım, Grup Çığır, Süleyman Süer, Grup Munzur, Koma Ronahi ve Grup Mayıs'ın sahne aldığı etkinlikte Colin's işçilerinin sözcüsü yaptığı konuşmada fabrikadan atıldıkları gündünden itibaren verdikleri mücadeleyi ve 11 Ağustos'tan itibaren yaşadıkları süreci anlattı. Bir yılı aşkın bir zamandır tüm zorluklara rağmen mücadelelerini devam ettirmeye çalıştıklarını dile getiren sözcü, mücade-

leye emek harcamak yerine faydacı yaklaşımlar sergileyenleri, dışarıdan ahkam kesen ve akıl vermek isteyenleri ve hatta birliklerini bozmaya çalışanları da gördüklerini vurguladı. Etkinlik Partizan, Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri, Belediye İş 2 No'lu Şube, Güney Kültür Merkezi, Marmara-Boğaziçi-İstanbul Üniversitesi Öğrencileri vd'lerinin gönderdiği dayanışma mesajlarıyla coşku kullanırken "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Özgürlük savaşan işçilerle gelecek", "Biz biz biz işçinin köylünün yiğit sesiyiz. Namluya sürülmüş halk mermisiyiz" sloganları da atıldı.

(İstanbul)

Tersanelerde işçilere yönelik saldırılar devam ediyor

20 Ekim tarihinde Tuzla Tersaneleri'nde çalışan işçilere yönelik taşeron patronların şiddet uygulama ve işçileri kaçırmaya yönelik saldırıları olmuştur. Biz de şiddete ve kaçırılma eylemlerine maruz kalan tersane işçisi **Çağdaş Tan** ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

-Bize genel olarak Tuzla Tersanelerinde yaşamış olduğunuz sıkıntılardan

ve en son olarak Taşeron patronlardan kaynaklı yaşamış olduğunuz sorunlardan bahsedebilir misiniz?

-Biz aşağı yukarı 1 aydır Acar Ltd. şirketine bağlı **TORGEM Tersanesi'**nde çalışıyoruz. Çalışma koşulları diğer iş kollarına oranla zor, bu zorluğa işçilerin örgütsüzlüğü de eklenince daha bir katmerleşiyor. Burada yemeklerimizi dizlerimiz üzerinde ve toz bulutunun içinde yemeye çalışıyoruz. Sigortasız çalıştırılıyor, herhangi bir işçi, iş kazası geçirdiğinde hastaneye bile götürülüyor. Bu sorunlar yeterlidir herhalde...

Biz işe girerken patronla konuşmamızda bize 15 günde bir ödeme yapacağını söylemişti. Ama gelin görün ki 20 gün geçmesine rağmen patron hiçbir ödemede bulunmadı. Bunun üzerine bizleri oyalamak için **"şu tankeri bitirin paranızı vereceğim"** dedi oysa, söylemiş olduğu tanker bittikten sonra farklı farklı işleri göstererek **"bunları bitirdiğinizde sizlere ödeme yapacağım"** diyerek bizleri oyalamaya çalıştı. **Patronların bu kadar pişkin davranmalarının sebebi çalışan işçilerin örgüt-**

süz olmasıdır. Biz de işçilerle biraraya gelip ortak sorunumuzu tartışmaya başladık. Bunun sonucunda kendi aramızda patronla muhatap olacak bir temsilci arkadaş belirledik. Patronla görüşme talebinde bulunmamıza rağmen patronun olumsuz cevap aldık. Bunun üzerine iş elbiselerimizi giyip 2 günlük iş bırakma eylemi yaptık. İş bırakma sonucunda patron bizimle görüşmek istediğini söyledi. Görüşmek için patronun yanına gittiğimizde yapılması gereken işler olduğunu o işleri bitirdiğimizde bize ödeme yapabileceğini dile getirdi. Bunun üzerine temsilci arkadaş işçilerin isteklerini sıraladı. Bu istekler; **Ücretlerin hemen ödenmesi, iş bırakma eyleminden kaynaklı çalışma yapılmayan 2 günün de parasının ödenmesi, işçilerin yemek yiyebilmesi için uygun bir mekan sağlanması** idi. Sinirlenen patron **"şimdiye kadar bana ne kazandırdınız ki ben size para vereceğim"** deyip işçilere hakaret etmeye başladı. Bunun üzerine temsilci arkadaş da patrona vurmak zorunda kaldı. Yaşanan arbedede mekan sahibi de patronun yanında yer alarak işçilere saldırdı. Saldırı

sonucu 3-4 işçi arkadaş yaralandı. Olay sonrasında patron silahlı adamlarını göndererek temsilci arkadaş ile yanındaki bir diğer arkadaş kaçırılmak istedi. Arkadaşların direktmesi sonucunda patronun adamları geri çekilmek zorunda kaldılar.

Ertesi gün biz tersane işçileri olarak yapılan saldırıyı kınamak için saat 07:30'da **TORGEM Tersanesi** önünde basın açıklaması yaptık. Basın açıklamamızda hem saldırıları hem de TORGEM Tersanesinde taşeron olarak faaliyet yürüten **Hakan Gemi**'de çalışan ve ücretleri uzun süreden beridir ödenmeyen arkadaşların yaşadığı sorunları dile getirdik. Yaptığımız basın açıklamamızın ardından patron görüşmek istediğini söyledi. Yapılan görüşmede paralarımızın yarısını aldık, geri kalanını ise **22 Ekim**'de ödeyeceğine dair söz verdi. Bizim mücadelemiz sonucunda kazançlı çıktığımızı gören **Hakan Gemi**'deki arkadaşlar da iş bırakma eylemine gittiler. Biz bu pratiğimizden bir kez daha öğrendik ki işçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullandığı oranda kazanamayacağı hiçbir hak yoktur. **(Kartal)**

Emekçinin Gündemi

TİS SÜRECİNDEN ÇIKARTILAN SONUÇLAR

1 Mart 2004 süreci hizmet işkolu için TİS dönemlerinin başlama tarihidir. Bu dönem aynı zamanda yerel yönetimlerin belediye başkanlarının işbaşına geldiği bir süreçti. Belediyeleri yönetecek ve belediye çalışanlarının patronlarını belirleyecek bir dönemin başlangıcıydı. **Tüm bunları hesaba kattığımızda bizler hizmet işkolu olarak geleceğe ilişkin bir politika belirlemek ve uygulamak durumundaydık.**

Kimin belediyelerde patron olacağı belli olmadığı için biz devrimci demokrat işçiler olarak TİS müzakere sürecini yeni gelen belediye yönetimleriyle sürdürmeyi bir anlayışa büründürdük. Tam da böyle davranarak sürece başladık. Mevcut siyasi iktidarın 2003 yılında emekçiler aleyhine çıkarmış olduğu 4857 sayılı yasayla mevcut TİS'lere esnek çalışma koşullarını sokmaya çalışacakları bir sürecin olacağını biliyorduk. **Kölelik yasası olan esnek çalışma biçimini hiçbir şekilde kabul etmemeliydik. Bu süreci tam da bunun üzerine oturtursak işçileri örgütleyebilir ve mevcut hakları koruyabilirdik.** TİS sürecini bunun üzerine oturtup, avantajlı çıkmanın yolunun kazanılmış haklarımızın korunmaktan geçtiğini sürekli işçilerle paylaşarak sürecin saldırı boyutunu püskürtecek, işin asıl sahibi olan işçileri canlı tutmayı ve aynı zamanda çalışanların ekonomik refahını yükseltmeyi amaçladık. TİS süreçleri böyle başladı. Yaklaşık beş ay boyunca esnek üretim toplu sözleşmelerde hüküm haline getirilmeye çalışıldı.

4857 sayılı yasanın işçilere ve emek güçlerine dayatıldığı ve diğer adı kölelik yasası olan esnek üretime karşı bir duruşla

TİS görüşmelerini tartışmak doğru oldu. Bu nedenle çıkılacak bir grevi de bunun üzerine oturtuğumuzu gören patronlar, kölelik yasasının maddelerini sözleşmelere koymaktan vazgeçtiler. Bunun karşılığında sözleşmenin ikinci bölümünde bulunan ücretin, IMF politikaları dışına çıkmaması yönünde dayatmalarda bulundular. Bunda kısmen başarılı oldular. **Ancak 2004 toplu sözleşmelerinin böyle olmasında önemli birkaç neden etkili oldu.**

1- İstanbul Büyükşehir ve ilçede TİS'ler tek bir sendika tarafından yürütülüyordu, hatta sadece Büyükşehir'de bile aynı sendikanın dört şubesinin olması mevcut örgütlemeyi önemli oranda etkiliyor. Bu durum sorunların tespitinde, bakış açıları, çözüm önerilerinde temel farklılıklar olmasından dolayı önemli oranda etkilidir.

2- Büyükşehir ve ilçelerde çalışan işçilerin ücretleri ve idari maddeleri aynı olmasından kaynaklı patronların merkezi saldırısı karşısında ortaklaşmada problem yaşanıyor.

3- Aynı patron karşısında, aynı sözleşme için birkaç sendikanın olması (Tes-İş, Belediye-İş, Genel-İş, Hizmet-İş, Öz Gıda-İş) egemenler açısından önemli bir avantajdır. **Daha çok zayıf halkalardan yakalayıp sözleşmelerin bitirilmesi genel bakış açılarıdır.** Ayrıca patronlar açısından uzlaşmaz görünenler yerine yeni sendikalar örgütleniyor. Bunlar işkolumuzda çok sıkça yaşanan durumdur.

4- Yerel yönetim seçimlerinde hükümetle aynı paralellikte belediye başkanlığını da kazanmaları çalışanlar üzerinde bir kırılma noktası yaratmıştı.

5- Sözleşmenin başlamasından imza

tarihine kadar olan süreçte, daha çok 4857 sayılı yasanın karşısında bir grev konuşulmasından kaynaklı, patronların bu saldırıyı geri çekmelerinden dolayı sadece ücretle karşı karşıya bırakılmıştır.

6- Önemli oranda özelleştirme olmasından kaynaklı bugün belediyelerde normal çalışan işçiler olması ve örgütsüz olmaları çalışanları tehdit ediyor.

Yukarıda saydığımız nedenleri gözönünde bulundurarak **sadece ücrete dayalı bir grevde başarılı olunmazdı.** Dönem dönem az para alırsınız ya da fazla para alırsınız, bu tamamen örgütlülüğünüz ve mevcut koşullarla ilintilidir ama örgütlülüğümüzü zedeleyecek dayatmaları kabul ettiğinizde bir daha bırakın parayı, çalışacak iş bulmakta zorlanırsınız. Onun içindir ki örgütlülüğünüzü zedeleyecek kölelik yasasına topyekün karşı çıkmak en doğru olan bir anlayıştı.

Bugüne kadar tüm verilen hakları korumak anlayışı ile hareket edildiği için her gün mevcut haklardan biraz daha kaybediyoruz. **Öyle ise biz hesabımızı, mevcut haklarımızı korumak için bile kazanmanın üzerine yapmalıyız. Bunun için aynı zamanda örgütlülüğe önem verip, örgütsüz yerleri örgütleyip örgütlü bir güçlendirmeliyiz.** Biz de bu süreçte böyle yapmayı kendimize esas aldık. Sendikalı olmayan dört-beş yeri sendikalı yapmak doğrultusunda örgütleyip sürece katkı sunduk. Ancak geleceği umutlu değerlendirmek için, bugünden bazı eksikliklerin tamamlanması gerekiyor.

1- Sendikası ve örgütsüz çalışanların örgütlenmesi hedeflenmelidir. Özellikle büyük şehirde iştiraklerde çalışanların önemli kısmı örgütsüzdür. 2006 yılında büyük şehirde yetki problemi yaşanabilir ya da itirazla karşılaşılabılır. Öyle ki patronlar iştiraklerde kapsam dışı ile bu örgütlülüğü boşa çıkarmak istiyorlar. Bizler kısa vadede iştirakleri çözüme kavuşturabiliriz.

2- Mevcut sendikal yapılar ihtiyaçlara cevap vermiyor. Her işyeri için işyeri komiteleri yaratıp, 2006'daki TİS'lerde daha iyi olabilmek için eksiklikleri tamamlayan aşağıdan yukarıya sendikal işleyişleri denetleyen bir örgütsel yapı oluşturmalıyız.

3- Her işyerinde tartışma süreçlerine katılacak bu komitelerle hizmet işkolunun tamamı hedeflenerek 2006'daki TİS'lerde ortak hareketi sağlamalıyız.

4- Buradaki aktivistlerle TİS'ler dışındaki sorunlar içinde ortak hareket etme mekanizmaları yaratılarak siyasallaşan ve süreklileşen bir yapı olmasını hedeflemeliyiz.

5- TİS'lerde başka bir problem ise masadaki müzakere heyetinin buna uygun hale getirilmesidir. Ne kadar örgütlü ve güçlü olursanız olun eğer iyi bir müzakere heyetiniz yoksa yine kazanamazsınız. Bu işe uygun profesyonel kadrolar yetiştirmeliyiz.

Sonuç olarak **bu hazırlık aynı zamanda yeniden yapılanan hizmet işkolunun örgütlenmesine katkı sunacaktır.** Bugün sendikal yapılar mevcut sorunları çözecek bakış açılarına sahip değiller. Daha çok mevcudu koruyan bir anlayış hakim durumda. Oysa bugün AKP hükümeti sendikal yapıların nasıl olması gerektiğini ortaya koymuş durumda. Orman-İş'le başlayan, Petrol-İş'le devam eden uzun süredir hizmet işkolunda süren sendikal rekabet önümüzdeki dönemde özellikle yerel yönetimlerin AKP'li olmasından kaynaklı bu alan üzerinde yoğunlaştırılarak en büyük sendika Hak-İş anlayışıyla en küçük demokratik talepler iç çatışmalara dönüştürülerek bugün sessizce geçirdikleri önemli yasal düzenlemeleri yaşama geçirmiş olacaklar. Bunlara ilişkin karşı koyuş ise oldukça etkisiz. Oysa saldırı siyasal iktidarın temsilcisi AKP merkezlidir. Karşı koyacağımız yer ise siyasal iktidarın temsilcisi olan AKP'dir. Tek tek belediye başkanı ve benzerlerine karşı alınacak tutum saldırıyı azaltmaz.

Kürecik köylüsü: "Yaylamızdan vazgeçmeyiz"

Türkiye Kürdistanı'nda gelişen gerilla mücadelesinin önünü tıkamak isteyen faşist TC devleti halk ile gerillanın bağlarını kesmek için birçok yöntemle başvurmuştur. Özellikle 94'lerde geliştirdiği zorla göç ettirme, yayla yasakları vb. politikalarla bölge halkını oradan oraya savurmuş, yoksul olan köylünün daha da yoksullaşmasına sebep olmuştur. **Malatya, Kürecik bölgesi** köylülerinin büyük bir çoğunluğu da 94'ten sonra büyük şehirlere göç etmek zorunda kalanlardandır. Yayla yasağı nedeniyle hayvancılık yapamayan Kürecik köylüsü, 2001 yılından bu yana kendilerine yasaklanan **Başyurt yaylası Şet mntıkasında** izinsiz ve ruhsatsız olarak mermer çıkarılan emperyalist tekelere peşkeş çeken Alacakaya Mermer Şirketi'ni protesto etti.

25 Ekim 2004 tarihinde **Başyurt Yaylası**'nda saat 10:00'da toplanan 700 Kürecik köylüsü **Akçadağ-Elbistan (AK-EL) Vakfı**'nın hazırlamış olduğu mitingde buluşarak "**Başyurt'ta mermer hayır**" diyerek öfke ve tepkilerini dile getirdiler. Mitinge katılan Kürecik köylülerinin düşüncelerini aktarıyoruz.

Hüseyin Hazar: (Kürecikliler Dayanışma Derneği Başkanı):

Başta göstermiş oldukları duyarlılık-

tan kaynaklı Kürecik halkına teşekkür ediyorum. Buradan mermer çıkartma hesabı eskilere dayanıyor. Devlet bu oyunu bize 1994 yılında yayla yasağı adı altında yaptı. Amaçları orayı rahat kullanılabilecek hale getirmektir. Biz Kürecik halkı bir tek kişi de kalsak bu eylemimizden asla vazgeçmeyeceğiz. Yasal tüm haklarımızı kullanacağız. Gerekirse mahalle ve köy kooperatifleri kurarak davamızı sonuna kadar sahipleneceğiz. Şet mntıkasından mermer çıkartılmak istendiği için yayla yasağı konu. Bölge halkının temel geçim kaynağı olan hayvancılık bitirildi. Bu nedenle Kürecik'in %50'si göç etti. Tabi böyle olunca bölgede dokumacılık da yok olma aşamasına geldi. Ve bizler yaylamızda ekolojik dengenin bozulmasına karşıyız. Mermer çıkarma çalışmaları doğayı ve doğal olarak sağlığımızı tahrip ediyor. Buna izin vermeyeceğiz. Haklıyız, kazanacağız.

Asef Eligül (KÜ-DER yöneticisi): Biz KÜ-DER olarak üç otobüs tutup 150 kişi İstanbul'dan Malatya Kürecik'e geldik. 3 yıldır bölgemizde mer-

mer işletiyorlar. Tek isteğimiz yaylamızın daha önceki halini alması. Çünkü eskiden bölgede 20 bin küçük baş, 2-3 bin büyük baş hayvan vardı. Şimdi bu %10'a indirildi. Madem ki bölgede yayla yasağı var. Ben de soruyorum mermer, yayladaki Şet mntıkasından çıkmıyor mu? Burada devletin ve onun Alacakaya gibi işbirlikçilerinin amacı oldukça açık değil mi? Bizim davamız Elazığ Alacakaya Mermerin yaylamızdan defolup gitmesidir. Gazeteniz İşçi-köylü'ye teşekkür ederim. Bundan sonra İstanbul'da düzenleyeceğimiz panel-gece vb. etkinliklerde de sizi yanımızda görmek isteriz.

Hatice Karadoğan: Ben Kepez köyündenim. 60 yaşındayım, çocuklarım işsizlik nedeniyle İstanbul'a gitti. İnsanlarımız aç, çok cefa çekti. Halkımız ezi-

geçtiyse torunlarımız rahat etsin. 9 çocuk büyüttüm, hiçbirini okutmadım. Bizim madenle işimiz yok. Halkımız birlik olmazsa evimizi de yıkarlar, yaylamızı da alırlar. Ama biz köyümüzden, yaylamızdan vazgeçmeyeceğiz.

Ali Akgül: Ben 48 yaşında inşaat işçisiyim. Kışın çalışmak için İstanbul'a gidiyorum. Yazları Kürecik'e dönüyorum. Buradan mermercilerin gitmesini istiyoruz. Tekrar hayvancılık yapalım, geri dönüş olsun, eski hayatımıza dönmek istiyoruz. Ben insanları son yirmi yıldır ilk defa böyle beraberlik içinde gördüm. Bu beni mutlu etti. Fakat eylemlerimizi ülke gündemine taşımamız önemli. Bu konuda sosyalist basına güveniyoruz.

Cemal Bali: Ben 30 yaşındayım. Kürecik bölgesi Ducula köyündenim. Kayısı yetiştiriyorum. Diğerlerine göre daha şanslıyım. Çünkü memleketimdeyim. Burası ezelden beri bize, Küreciklilere aittir. 3-5 çapulcuya peşkeş çek-

liyor. İstanbul bizim neyimize. Bir gece kondumuz var. Onu da yıkarlar, bizim tekrar gelecek yerimiz burası. Bizden

meyiz. Bundan sonra Kürecik'in 24 köyü beraber yürüyeceğiz ve kazanacağız. (Malatya)

✓ Tarımsal üretimde destekleme düşüyor

Türkiye Ziraat Odaları Başkanı **Şemsi Bayraktar** tarımda desteklemelerin giderek düştüğünü belirtti.

20 Ekim Çarşamba günü yapılan açıklamada; bütçeden tarıma 3,5 katrilyon liranın ayrıldığı, bunun da yeterli olmadığı vurgulandı. Yetkililerin tarımda desteklenmeye ihtiyaç olduğunu söylerken buna uygun davranmadıklarını, bunun sonucu olarak son yıllarda tarımsal üretimde düşüşün olduğuna dikkat çekildi. Bayraktar; Türkiye'de üretici başına desteklerin bin 500 dolar olduğunu hatırlatarak bu rakamın ABD'de 19 bin,

Kore'de 23 bin, AB'de ise 16 bin doları bulduğunu ifade etti.

"2005 yılı için önerilen 3,5 katrilyon lira, geçen yılın yüzde 13'ünün kesintiye uğraması anlamına gelmektedir. DGD için 2 katrilyon lira, primler için 1 katrilyon, girdi destekleri için 600 trilyon, kırsal kalkınma için 500 trilyon, sigorta primleri için 2,25 trilyon, kredi faiz desteği için 200 trilyon, çay için 30 trilyon ayrılması gerekmektedir" şeklinde devam eden açıklamada; tarım sektörünün yoksulluk riskinin en fazla olduğu sektör olduğunun altını çizildi.

(Ankara)

✓ TİGEM Gelemen Çiftliği kiralandı

Samsun'da TİGEM (Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü) **Gelemen Üretim Çiftliği** 1 trilyon 320 milyar TL yıllık kira bedeliyle 35 yıllığına Koni İnşaat Şirketi'ne kiralandı.

Ülkemizde IMF ve DB'nin dayattığı tarımda yıkım politikalarıyla özelleştirilmeyen tarımsal KİT kalmadı gibi. Önce **EBK, SEK, YEM SANAYİ** gibi fabrika ve kuruluşlar ardından köylünün gübre ihtiyacını karşılayan **TÜGSAŞ** ve şimdi de ardından ülkemizde birçok ilde tarıma destek üretimi yapan **TİGEM**'e bağlı üretim çiftliklerinin satışı ve kiralanması başlatıldı.

Özelleştirilmesi diğer kurumlara göre anayasal engellerden kaynaklı yapılması zor olan TİGEM çiftlikleri için yasa değişiklikleri yapılmış ve hükümetler "**buraları satamıyorsak kiralarız**" anlayışıyla hareket etmiştir. Samsun'daki TİGEM Gelemen Çiftliği'nin kiralan-

ması ihalesi de birkaç ay önce yapılmıştı. İhaleye giren **SAMSIAD** (Samsun İş Adamları Derneği) aylardır yerel basına verdiği açıklamalarda buraya talip olduğunu dile getirmişti. Açıklanan ihale sonunda Gelemen Çiftliği 35 yıllığına 1.320 trilyona Koni İnşaat Şirketi'ne kiralandı. Koni İnşaat Şirketi'nin burada 35 yıl kiracı olarak yapacağı işler 2000 baş süt sığırcılığı, 5000 baş et sığırcılığı, dış ve iç mekan süs bitkileri ve sebze tarımı. Bunların dışında tarımsal faaliyet yapmak isterse TİGEM Genel Müdürlüğü'nden izin alarak yapabilecek. 35 yıl için arazisi kiralan Gelemen Çiftliği bir inşaat şirketine yapacağı/yaptıracağı üretimle yöre köylüsünün yetiştirdiği ürünlerinin karşısında rekabet yaratarak ürünlerinin fiyatlarının pazarlarda satışını maliyetinin altında yapmasına neden olacaktır.

(Samsun)

Canavar Domates Samsun'da

Burada özellikle dikkat çekilmesi gereken; ürün çeşitliliğiyle oldukça zengin ülkemizde kimyasal ilaç ve hayvan genlerine kadar pek çok yabancı madde barındıran GDO'nun yaygın olarak kullanılıp tüketilmesinin doğayı tahrip edeceği gerçeğidir.

Genetiği Değiştirilmiş Organizmalı (GDO) ürünlerin ülkemizde ticaretinin yaygın olarak yapılması üzerine köylü örgütleri, Ziraat Mühendisleri Odaları, Tüketici Koruma Dernekleri, Çevre ve Ekoloji Dernek ve Kulüpleri'nin de aralarında bulunduğu 90 sivil toplum kuruluşu biraraya gelerek GDO'ya Hayır Platformu'nu kurmuşlardı. Son yıllarda Arjantin ve ABD'den ithal edilen soya ve mısırın GDO'lu ürünler olduğuna dair ve bu ürünlerin insan sağlığı üzerindeki risklerini doğrulayan bilimsel araştırmalara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Bu riskler arasında, insanlarda antibiyotiklere karşı dayanıklılık oluşması, gıda olarak kullanımında toksik ya da alerjik etki yapması, kısa sürede insan bünyesinde anlaşılmayan fakat uzun vadede toksik birikim ve alerjik etkilerle ölümlere yol açması sayılabilir. GDO karşıtlarınca Frankeştayn Gıda olarak nitelenen Koler bakterisinin genini taşıyan yonca, tavuk geni taşıyan patates, akrep geni taşıyan pamuk, balık genli domates vb. ürünlerin doğadaki türlerinde genetik çeşitliliğinin kaybına, yabani türlerin doğal yapılarında sapmalara neden olan bu durum ayrıca doğanın dengesini de altüst ediyor. Burada özellikle dikkat çekilmesi gereken; ürün çeşitliliğiyle oldukça zengin ülkemizde kimyasal ilaç ve hayvan genlerine kadar pek çok yabancı madde barındıran GDO'nun yaygın olarak kullanılıp tüketilmesinin doğayı tahrip edeceği gerçeğidir. Genetiği değiştirilmiş bu ürünlerin Türkiye'de yaygınlaşmasına ve yasal hiçbir önlemin bulunmamasına karşı insanların kullanımını engellemesini ve bilgilencesini

amaçlayan GDO'ya Hayır Platformu paneller, bildiri ve broşür dağıtımı ve imza kampanyalarını ülke genelinde başlatmıştır. Yaklaşık bir aydan beri "Canavar Domates" olarak nitelendirildiği dev balonla 16 il dolaşan platform içerisindeki sivil toplum üyeleri her ilde imza topluyorlar. 27 Ekim'de Samsun'a gelen dev

balon, şehrin merkezi yerlerine kuruldu. 19 Mayıs Üniversitesi Ekolojik Yaşam Kulübü'ne üye öğrenciler de imza kampanyasında halkı bilgilendirmek için broşür ve bildiri dağıtıyorlar.

GDO'ya Hayır Platformu'nun devam et-

tirdiği imza kampanyasıyla ilgili 19 Mayıs Üniversitesi Ekolojik Yaşam Kulübü Başkanı Esin Avcı'yla söyleşi yaparak kampanyanın Samsun'da devam eden süreciyle ilgili bilgi aldık.

GDO ÜRÜNLERİN ÜLKEYE GİRİŞİ SERBEST

- Platformla ilgili bilgi verir misiniz? Burada yürüttüğünüz çalışmalar nelerdir?

Esin Avcı: Platform otobüsü 27 Ekim'de Samsun'a geldi. Bir gün boyunca akşam 17.00'ye kadar üniversitemizde imza topladık. Dev balon sahilde çadırların yanına konuldu. Akşam da orada çok güzel bir ilgiyle karşıladık. GDO'lar hakkında bilgi verdik insanlara. Bayağı ilgi topladık. Bugün (28 Ekim) Cumhuriyet Meydanı'na getirdik dev balonu. Yarın da Bafra'ya gideceğiz.

- Kampanya ne kadar süre devam edecek?

-Platform İstanbul'dan balonla birlikte gezmeye başladı. Samsun 16. şehir. Buradan Ankara'ya gidecek. Genetiği Değiştirilmiş Organizmalara Hayır Platformu her gittiği yerde halkı bilgilendirmek için basın açıklaması yapıyor, imza topluyor. Bu imzalar Aralık başında Meclis'e gidecek. Biz bu yasa boşluğunu dolduracak konuyla ilgili yasanın çıkmasını istiyoruz. Bu tarz genetiği değiştirilmiş ürünlerin denetiminin sağlanmasını istiyoruz. Genetiği değiştirilmiş ürünler Türkiye'ye girerken Gümrük'te yalnızca satıcı firmanın söylediklerine güvenmek zorunda kalıyoruz. Bu şekilde hiç araştırması olmayan ürünlerin Türkiye'de

tüketiciye ulaşması serbest. Ne yazık ki bir laboratuvarımız bugüne kadar yoktu. TÜBİTAK tarafından bir laboratuvar kuruldu. Bir tane laboratuvarın Türkiye'de yeterli olacağını düşünmüyorum. Bu ürünlerin Türkiye'ye girişi ve dolaşımı söz konusu; bu yüzden denetlemede bir laboratuvar kurulması gerektiğini düşünüyorum. Yasa çıktığında biraz daha rahatlayacağız. Çünkü girişler denetim altında olacak, daha sağlıklı olacağız.

- Samsun halkının imza kampanyasına ilgisi nasıl? Ekolojik Yaşam Kulübü'nün başka etkinlikleri oldu mu?

-Kulüp adına bu etkinliği 8-9 ay önce başlattık. Uluslararası Gıda Fuarı'na katıldık. İnsanlar o fuarda çok daha ilgisizdi. Bu konu onlara çok yabancıydı. Yaptığımız çalışmaları basının yardımıyla duyurduk. Şimdi insanlar hiçbir şey sormadan gelip imza atabiliyorlar. Gıda fuarında 1400 imza topladık. Kampanyanın genişlemesi için panel düzenledik. Paneli üniversitede yaptık. Ama ne yazık ki kampüs içerisinde sınırlı kalıyoruz. Halka duyurmakta zorluk yaşıyoruz. Mesela halka da bu tarz bir panel düzenlenebilir. İnsanların ilgisi çekilebilir, bilgilendirme daha fazla olabilir diye düşünüyorum. İnsanlar ilgisiz değil, yalnızca bilgi eksiklikleri var ama bilgilendirildiklerinde gerçekten merakları artıyor. İnsanlara ilk GDO ürünleri anlatmaya başladığımızda, bakıyor geri çekiliyorlar. Çünkü bir korku oluşuyor. Ama bunu biz engelleyeceğiz. Tabi ki sizin desteğinizle. Bu yasanın çıkması için çalışıyoruz diyoruz. O zaman insanlar seve seve destek olmak için imza atıyorlar. (Samsun)

Tasfiye yasaları parça parça çıkartılıyor

Türkiye'nin 81 ilinde Köy Hizmetleri İl Müdürlükleri Bölge Müdürlükleri, Araştırma Enstitüleri ve Genel Müdürlükleri de dahil 50 bin çalışan personeliyle köylere köy yolu yapımı, bakım onarımı, karla mücadele hizmetleri, sulama, içme suları, gölet yapımı, iskan malzeme temini yapıyor. Köylere her türlü hizmeti götüren bu kurumun çalışan personeliyle birlikte İl Özel İdaresi'ne devredilmesinin yasalarını hazırlayan AKP hükümetinin asıl olarak ne yapmaya çalıştığını iyi görmek gerektiğini belirten KESK'e bağlı Yapı Yol-Sen Samsun Şubesi Başkanı Adem Kocaoğlu "Kamu Yönetimi Temel Kanunu TBMM'den geçti, Cumhurbaşkanı tarafından 22. Maddesi geri gönderildi. Ama Köy Hizmetleri'nin kapatılması, Cumhurbaşkanı'nın şerh düştüğü maddeler değil. Bunlar ne yapıyorlar, AKP hükümeti bu yasaları toplumsal muhalefeti veya tüm kamu çalışanlarını karşısına almamak için parça parça çıkarıyorlar. Bugün Köy Hizmetleri olacak, yarın Karayolları olacak, ertesi gün DSİ olacak bu şekilde bir uygulamaya gidiyorlar. Bu süreç kamu çalışanlarının iş güvencesinin elinden alınması, kamu çalışanlarının işten atılması ile gelecek ve toplu sözleşmeler olmayacak, sendikal güvenceler olmayacak" dedi.

YASAYLA GÖÇLER YOĞUNLAŞACAK

Bu ülkenin %35-40'ının kırsal alanda bulunuyor olması açısından düşünüldüğünde Köy Hizmetleri'nin kapatılmasının yol çalışması, sulama, gölet, kar mücadelesi vb. her türlü hizmetin artık götürülmeyeceği anlamına geldiğini açıklayan A. Kocaoğlu "Köyler artık yaşanır halden çıkarılacak, insanları artık orada tutacak bir cazibesi de olmayacak, büyük bir göç başlayacak. Kırsalda kendi arazisini eken biçen, orda kendi geçimini sağlayan insanlar şehre göç edecek. Köylüye götürülen hizmetler, kurum tarafından verilen sulamayla ilgili teknik donanımı, elektrik trafosu, makinası verilmeyecek. Açıkçası bu saldırı bütünlüklü bir saldırı. Sadece kamu personeli boyutuyla değil. Ülke nüfusunun %35-40'ı köylerde kalırken, onun dışında da bugün şehirlerdeki insanlar da köylerle hala bağlantıları devam ediyor" şeklinde ifade eden Kocaoğlu şehirlerde yaşayan halkın köyleriyle olan feodal bağlarının devam ettiği; toplumsal ve üretim ilişkileriyle köylere bağımlı olduğu gerçeğini vurgulayarak "Bugün şehirlerdeki insanların da köyle hala bağlantıları devam ediyor. Bu devam ettiği için ne şehirlilik kavramı ne köylülük kavramı tam olarak ortaya çıkmı-

yor, insanlar köyden de besleniyor. Ankara'da, İstanbul'da çalışıyor büyük metropollerle, Samsun gibi illerde çalışıyor ama bir yandan da, köylerden kışlık yiyeceğini de alıyor" dedi.

Arazilerin ekilmemesi, biçilmemesi, köy tarımsal alanlarının terkedilmesini getiriyor. Yıllarca Köy Hizmetleri olsun DSİ olsun daha önceden milyarlarca dolara yapılan birikimlerle sulama tesisleri, içme suyu, kanalizasyonlar, atıl duruma gelecek. Verilen hizmetler çıkartılan yasayla önce İl Özel İdaresi'ne devredilecek; yerleşmesi sağlanarak, özelleştirilmesi kolaylaşacaktır. Bu alanların uluslararası sermaye ve piyasalara özelleştirmelerle açılacak olması IMF'nin uyguladığı politikalarla bağımsız değildir. Kocaoğlu sözlerine şöyle devam etti: "Aslında IMF'nin son süreçte Türkiye'deki bu tekrarı stand-by anlaşmalarında da var. Son 3 yıllık Türkiye'nin yatırım programına baktığımız zaman sürekli bir kısıtlama olacağı görülüyor. Köy Hizmetleri'ne genel bütçeden ayrılan %3'lük bir pay var. Bunun yaklaşık yüzde 80'i köylerdeki hizmetlere gidiyor. Yarın diyecekler köy hizmetlerine pay ayırmayın, siz IMF'ye, DB'ye borçlarınızı ödeyin. IMF, DB Türkiye'de bütçe ayarlanırken bile müdahale ediyorlar. Bunları yapmayacaksınız,

borçlarınızı ödeyeceksin diyebilecek."

Köy Hizmetleri'nin milyarlarca dolar eden makina parkının bulunduğunu, makinalarının son yıllarda yenilendiğini, yeni makinaların geldiğini bunların işletmesinin İl Özel İdaresi'ne devredilerek buradan özel sektöre de kiralanarak yerel hizmetlerde kendi siyasetlerine yakın köylere yapılacağını ifade eden Kocaoğlu "Bizim çalıştığımız karayollarında bazı yerlerde başladı bu uygulama. Karayollarının dozeri, grayderi var, personel çalıştırmamak için asgari ücretten hizmet alımı yaparak bu makinalar çalıştırılıyor. Buna benzer uygulamalar daha da artacak. Şu anda şöyle bir olay var. 'Köy Hizmetleri herhangi bir çalışma yürütüyor, mazot yok' açıklamasında bulunuldu.

Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun yasalarını Meclis'ten parça parça çıkararak toplumsal muhalefeti susturmaya çalışan AKP, kamusal alanı tek tek tasfiyeyi amaçlıyor. Köy Hizmetleri'nin yerel yönetimlere devredilmesi halka ve kamu emekçilerine çok şey kaybettirecektir. Sendikal haklar ortadan kaldırılarak toplu sözleşmeler yok sayılacak. Özelleştirmenin önünü açan yerleşime politikasıyla halkın aldığı hizmetler paralı hale getirilecektir" dedi. (Samsun)

TMLGB militanları yaptıkları eylemlerle 2. Kongreyi selamladı

Elimize posta kanalı ile ulaşan bir bildiriye göre TMLGB militanları yaptıkları eylemler ile 2. Kongre'yi selamladılar. Açıklamada "TMLGB, Partimiz TKP/ML'nin Halk Savaşı'nı geliştirme ve yükseltme perspektifi doğrultusunda ve dünyada gelişen ve başını MLM partilerin çektiği devrim ateşini yayma doğrultusunda 2. Kongresi'ni gerçekleştirmiştir. Partimiz 7. Konferansı'nın ortaya koyduğu politik yönelim doğrultusunda ilerleyen TMLGB, halk gençliğini örgütlenmede ısrarlı olduğunu ve gençlik cephesinde halk savaşını geliştirme cüretiyle kuşandığını bir kez daha ilan etmiştir" denilerek şöyle devam edildi; "Parti önderliğinin önümüze koyduğu politik yönelim doğrultusunda gerçekleştirilen 2. Kongremiz sınıf mücadelesinde mütevazı bir adım olarak kavranmalıdır. Bu mütevazı adımımız sınıf mücadelesinin gizlenmeye, devrime olan inançların köreltilmeye çalışıldığı bir dönemde olması açısından bakıldığında ise oldukça önemli ve cüretkardır. Bizler Kongremizle Partimizin yol göstericiliğinde devrim mücadelesinde halk gençliğine önderlik edeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. 2. Kongremizi gerçekleştirmiş olmanın verdiği güçle halk gençliğine sesleniyoruz. Egemen sınıfların yani patron-ağa devletinin size işsizlik, yoksulluk, açlık, sefalet, zulüm ve sömürden başka vereceği hiçbir şey yoktur. Çünkü onlar kendi ceplerini doldurmakla, emekçilerin evlerini yıkmakla, yolsuzlukla, emperyalistlere uşaklıkla meşguldürler. Bunları yapabilmek için de işçinin, köylünün ve diğer emekçilerin kanlarını emerler. Yaptıkları haksızlıkları, sömürüyü ve zulmü

gizlemek için yalan, demagoji ve umut taticirliği yaparlar. Burada saymadığımız onlarca alçaklıkları vardır. Onlar toplumu kirleten bataklıklardır. İçinde bulduklarını bu bataklıkların bizi zehirlemesine izin vermeyelim. Geleceğimizi kendi ellerimize almak için isyan edelim."

Bildiri, yapılan çeşitli eylemlerin haberi ile son buluyor. "Egemen sınıflardan hesap sorma, 2. Kongremizi selamlama ve Partimiz ve onun gençlik örgütünü halkımızın bilincine yerleştirme ve halk gençliğini mücadeleye çağırma temelinde GB militanları Ekim ayı boyunca çeşitli eylemler gerçekleştirmişti" şeklinde devam eden bildiriye göre

tünü halkımızın bilincine yerleştirme ve halk gençliğini mücadeleye çağırma temelinde GB militanları Ekim ayı boyunca çeşitli eylemler gerçekleştirmişti" şeklinde devam eden bildiriye göre

TMLGB militanlarının gerçekleştirdiği eylemler şunlardır;

*2. Kongrenin ajitasyon-propagandasına emekçi semtlerde duvar yazılamalarıyla başlandı. **Kartal Yakacık; Gebze Mudurnutepe, Ulaştepe ve Osmangazi; Sarıgazi ve Ümraniye'nin 1 Mayıs Mahallesi'nde** duvarlara "TKP/ML TIKKO" ve "TKP/ML TMLGB" imzası atılırken "Şan olsun 2. Kongremize", "Yaşasın 2. Kongremiz", "Yaşasın Partimiz TKP/ML" vb. yazılamalar gerçekleştirildi.

*5 Ekim tarihinde sabah 07:30 civarında iki ayrı yere bomba süsü verilmiş pankart ve TMLGB flaması asıldı. **Şişli Vergi Dairesinin duvarına ve Edirnekapı'da bir üst geçide "Şan olsun 2. Kongremize TKP/ML-TMLGB"** yazan pankartlar asılmıştır.

*Yine 5 Ekim tarihinde saat 22:00 sularında bu kez İstanbul Anadolu Yakasında iki ayrı yere pankart asılmıştır. Kongreyi selamlayan sloganların yer aldığı pankartlardan biri **Pendik Güzelyalı E-5** üzerine asılırken diğeri **Ümraniye'deki TEM** otoyolu kenarındaki tellere asılmıştır.

*15 Ekim tarihinde saat 20:00 civarında **Okmeydanı'nda Sağlık Ocağı'nın önündeki yolu üç taraflı trafiğe kapatarak bir illegal kitle gösterisi gerçekleştirildi. "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB", "Şan olsun 2. Kongremize", "Savaş öğren ilerle, gücümüz TMLGB", "Marks, Lenin, Mao Önderimiz İbo savaşıyor TIKKO" sloganları atıldı. Eylem sırasında Sağlık Ocağı önündeki tellere "Şan olsun 2. Kongremize TKP/ML-TMLGB" pankartı ile**

"TKP/ML TIKKO" ve "TKP/ML-TMLGB" yazılı flamalar asıldı. Militanlar eylemi sonlandırırken havaya ateş açtılar. Ve kontrollü bir şekilde geri çekildiler.

*Yine 15 Ekim tarihinde saat 21:30 civarında **Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde bir illegal kitle gösterisi daha gerçekleştirildi. Benzer sloganların atıldığı kitle gösterisinde "Şan olsun 2. Kongremize TKP/ML-TMLGB" yazılı pankart asıldı. GB militanları burada da havaya ateş ederek kontrollü bir şekilde çekildi. İki eylemde de asılan pankartlar uzun süre asılı olarak kaldı.**

*22 Ekim Cuma günü saat 22:30 sularında aynı anda dört bankamatik TMLGB militanları tarafından molotoflandı. **1. Levent'teki HSBC, Bostancı Şenesenevler'deki Vakıfbank, Ümraniye Atakent'te Yapı Kredi ve Kozyatağı'ndaki Oyak Bank ATM'leri molotoflanırken OYAK Bank ATM'sinin yanına "Şan olsun 2. Kongremize TKP/ML-TMLGB" yazan bir pankart bırakıldı.**

*25 Ekim tarihinde **Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde** düzenlenen gösteride caddeyi molotoflarla trafiğe kapatan militanlar Sağlık Ocağı'nın önündeki tellere Kongreyi selamlayan ve TMLGB ambleminin olduğu bomba süsü verilmiş pankart astılar. Militanlar çeşitli sloganlar atarak kontrollü bir şekilde çekildiler.

Bildiri "Yaşasın 2. Kongremiz", "Savaş öğren ilerle gücümüz TMLGB", "Dünya devrimleri için halk savaşını geliştir", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, Komünist Gençlik Örgütü TMLGB" sloganları ile son buluyor. (H. Merkezi)

Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı

1 Kasım 1999'da yoldaşı **Barış Aslan** ile birlikte şehit düşen TIKKO Savaşçısı **Cem Ergüldü İzmir'de** mezarı başında **Partizan** okurları ve anmaya destek veren **Alnteri** Gazetesi okurları tarafından anıldı.

31 Ekim 2004 günü saat 13:30'da Cem Ergüldü'nün mezarına gelen **Partizan** okurları açtıkları "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartıyla mezarlık girişinden Cem Ergüldü'nün mezarına doğru

"Partizanlar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı", "İbrahim'den Mehmet'e Selam olsun Partiye" sloganlarını atarak gitti. Mezar başında Kasım ayı şehitleri nezdinde Cem Ergüldü'yü anmak için bir araya geldiklerini belirttikten sonra tüm Devrim ve Komünizm şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunda Vartnik'te Bir Köm şiiri okundu. Ardından Partizan imzalı metinle tüm dünya ve ülkemizde devrim davasında silah elde toprağa düşenler selamlanıp, Cem Ergüldü nezdinde Kasım ayında toprağa düşüp ölümsüzleşen Partizanlar anlatıldı. Ayrıca Kasım ayında şehit düşen Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ**'ın mücadelesinden bahsedilirken kavgada Cemler, Mehmetler, Barışlar, Emeller olmanın vurgusu yapıldı.

Ayrıca anma öncesinde ve anma esnasında yoğun şekilde kolluk güçlerinin psikolojik baskısına maruz kalan kitle sık sık "Faşizme İsyan halka Önder Partizan", "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı" sloganlarını atarak kolluk güçlerinin tüm baskılarının boşa olduğunu vurgusunu tekrar ettiler. Ve gerek Partizan metninde gerekse Cem'in yaşamı anlatılırken düşmanın, sevdalı yüreklerimize olan korkusundan, şehitlerimizin kızıl kanlarıyla yaratılan tarihimizden korkularına değinilirken 'Bu süreçte ısrarın, cüretin, kararlılığın daha ileriye taşınması, daha ileriye taşlandırılması hepimizin önünde önemli bir görevdir. Bu yüzden sınıf mücadelesi içinde kendimizi ifade ederek, şehitlerimize sahip çıkabilir, onların anısını yaşatabiliriz. Bu gün kendisine devrimciyim diyen, kurtuluşu, devrimi savunan; İbrahim Kaypakka-

ya'nın 72 Nisan programına bağlı kalan, bunlara inanan her yoldaşın devrimcinin böyle hareket etmesi gerekmektedir, bu görevdir! Bu devrime bağlılıktır' denildi.

Kitle okunan şiirlerin ve marşların ardından dağılırken anmaya katılan YDG'liler "Şan Olsun 2. Kongremize", "Gençlik Yürüyor Komsomol büyüyor" sloganlarını atarak TMLGB Kongresini selamladılar. (İzmir)

"Diskette adın çıktı" davası başladı

DHKP-C ile ilişkisi olduğu ileri sürülerek NATO Zirvesi öncesinde 4 ülkede eş zamanlı olarak düzenlenen operasyonda gözaltına alınarak tutuklananlardan 16 kişi 25 Ekim'de ilk defa mahkemeye çıkartıldılar. "Diskette adın çıktı" denilerek tutuklananlar, haklarında hiçbir delil olmamasına rağmen aylardır hukuka aykırı bir şekilde hapisanede tutulduklarını belirttiler.

12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya getirilen **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** üyesi **Şadi Özpolat**, Ekmek ve Adalet dergisi Genel Yayın Yönetmeni **Gülizar Kesici** tutuklanmalarına neden olacak tüm iddiaların çelişkili yönlerini ortaya çıkararak düzenlenen operasyonun ve tutuklanmalarının bir komplo sonucu olduğunu gözler önüne serdi. İfadelerini veren 16 kişi iddiaları kabul etmeyerek, hepsinin asılsız ve hiçbir dayanağı olmadığını belirttiler. Mahkeme, karar duruşması 5 Kasım tarihine ertelendi. Mahkeme önünde **TAYAD**, **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**, **İstanbul Gençlik Derneği** üyeleri ile devrimci-demokrat kurumlar "Adalet istiyoruz" pankartı açarak basın açıklaması yaptı. Açıklamayı yapan **Fahrettin Keskin** kendisine ilericiyim, demokratım diyen herkesi bu komployu bozmak için mücadeleye çağırdı. Keskin bu davanın müdahili olmanın en doğal demokratik haklarına sahip çıkarak, kamuoyuna karşı sorumluluğunu yerine getirmek olduğunu dile getirerek "Bu komployu bozmak için tüm gücümüzle mücadele etmeye devam edeceğiz. Hiçbir baskı, saldırı ve hukuksuzluk bu komploya ve tüm adaletsizliklere karşı çıkmamızı engelleyemeyecek" dedi.

Açıklama "Komploları boşa çıkaracağız", "Adalet istiyoruz" sloganlarıyla sona erdi. (İstanbul)

20 Ekim 2004 tarihinde Alman gazetecilerle görüşükten sonra **Göztepe Kavşağı**'nda kaçırılan **Tuğba Gümüş** tacize uğradı. Gazetecilerle görüşmesinin ardından ilk olarak Kadıköy'de kaçırılmak istenen Gümüş, kendisinin tepkisi ve insanların sahip çıkması sonucu polislerin kaçırma girişimini boşa çıkarttı. Buradan dolmuşa binerek yoluna devam eden Gümüş, Göztepe Kavşağı'nda bindiği minibüs durdurularak aynı kişiler tarafından kaçırıldı. 2 saat süresince yüzüne spreyle sıkılan, dayak atılan, tehdit edilen Gümüş cinsel tacize de maruz kaldı.

karşı örgütlü direniş", "**Tecavüzcü devlet hesap verecek**", "**Türkiye'de sistematik işkence devam ediyor**" vb. dövizlerin yanı sıra İngilizce dövizler de taşındı. Grup adına açıklamayı yapan ESP sözcüsü **Figen Yüksekdağ** "sınıfsal, cinsel, ulusal kimliğini parçalamak amacıyla özellikle kadın bedeni hedef olarak seçiliyor. Bu ilk değil, son da olmayacak. Bu işkenceciler sistematik olarak korunuyor" söylemimizin haklılığı bir kez daha ortaya çıkıyor" dedi. "**Tuğba Gümüş yalnız değildir**", "**İşkenceci devlet hesap verecek**", "**İnsanlık**

Tuğba Gümüş kaçırıldı

Kaçırılma olayının ertesinde, Avrupa Parlamentosu Yeşiller/EFA Grubu Yıllık Kongresi'nin yapıldığı Hilton Otelinde toplanan **ESP, İHD, SDP**'li kadınlar Tuğba Gümüş'ün 1 yıl içerisinde ikinci kez kaçırılmasını protesto etti. "**Tuğba Gümüş yalnız değildir**", "**Tacize, tecavüze**

onuru işkenceyi yenecek" vb. sloganların atıldığı eylemin sonrasında otele giren grup, Avrupa Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı **Joost Lagendijk** ve AP Yeşiller EFA Grubu Eşbaşkanı **Monica Frohani** ile görüştü.

* **23 Ekim 2004** tarihinde de **Galatasaray Postanesi** önünde toplanan **ESP'liler** Tuğba Gümüş'ün kaçırılmasına ilişkin İçişleri Bakanlığı'na faks çekti.

"**Sistematik işkence devam ediyor**", "**Tuğba Gümüş yalnız değildir**", "**İşkenceci devlet hesap verecek**" vb. dövizlerin açıldığı eylemde açıklama yapan **Figen Yüksekdağ** işkence sistematik değildir diyenlerin işkenceciler cesaret vermekten vazgeçmesini istedi.

"**Tuğba Gümüş yalnız değildir**", "**Gün gelecek, devran dönecek, işkenceci devlet hesap verecek**" vb. sloganların atıldığı eylemde çekim yapan polisler de tepki gösterildi. **ILPS** ve **EHP**'nin destek verdiği açıklama Tuğba'nın yaşadıklarını içeren metinlerin postanede İçişleri Bakanlığı'na faks çekilmesiyle sona erdi.

***ESP** çalışanı Tuğba Gümüş'ün İstanbul'da polis tarafından kaçırılarak işkence ve cinsel tacize uğraması Bursa'da basın

açıklaması yapılarak protesto edildi.

22 Ekim Cuma günü **Ahmet Vefik Paşa** önünde **EKB, ESP** tarafından yapılan basın açıklamasına **DEHAP, SDP, Partizan** kurum temsilcileri destek verdiler. Açıklamayı **EKB** Bursa temsilcisi **Beycan Taşkıran** yaptı.

Taşkıran, "bundan yaklaşık 6 ay önce yine kaçırılarak işkence gören Tuğba Gümüş adlı arkadaşımız iki gün önce sivil polislerce bir kez daha zorla bir arabaya bindirilerek gözleri bağlanmış ve götürüldüğü ıssız yerde yoğun işkence ile cinsel taciz saldırısına maruz kalmıştır. Polislerce öldürülmekle tehdit edilen ve sürekli küfür ve hakaretlere maruz kalan Gümüş bindirildiği arabada ve bırakıldığı yerde saatlerce psikolojik ve fiziksel işkenceyle yüz yüze kalmıştır. **AB** safsatalarına, sahte özgürlük vaatlerine, demokratikleşme palavralarına karşı gerçek özgürlük ve demokrasi için sosyalist, ilerici kadınlar olarak mücadelemizi büyüteceğimizi vurguluyoruz" dedi.

"**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**Tecavüzcü devlet halka hesap verecek**", "**Tuğba Gümüş yalnız değildir**" sloganlarını atarak eylem sona erdirildi.

6 Kasım'da Kızılay'dayız YÖK'E KARŞI İSYANDA YIZ!

30 Ekim günü saat 13.30'da **Sarıgazi SHP** binasında **Yeni Demokrat Gençlik** tarafından bir etkinlik düzenlendi.

Etkinliğin amacının anlatıldığı kısa bir açılış konuşmasının ardından bir **YDG** okuru şiir okudu. Daha sonra sahneye tiyatro grubu çıktı. İşçilerin örgütlenmesine dair bölümler içeren tiyatrodaki şiirler de okunarak örgütlenme üzerine mesajlar verildi. Öğrenci gençliğin de sorunlarına değinilen tiyatrodaki mücadele etmenin gerekliliği ve birlikte hareket etmenin önemi üzerine duruldu. Tiyatrodan sonra ara verilen etkinliğin ikinci bölümüne devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile devam edildi.

Etkinliğin esas yanını oluşturan panel bölümüne geçildiğinde bu bölümde lise, üniversite ve işçi gençlik ve semt alanlarından üç panelist sunum yaptılar. İlk olarak semt ve işçi alanı hakkında sunum yapacak panelist söz aldı. Genel olarak özelleştirme saldırılarına ve bu saldırıların alanda yansımalarına değinen panelist bu saldırıların ancak sınıf bilincini kuşanarak örgütlenmeyle püskürtüleceğini söyledi. Ardından sözü üniversite alanından panelist aldı. Genel anlamda gençliğin egemenler tarafından sürekli hedefinde yer alan bir kesim olduğunu söyleyen panelist özelde üniversite gençliğinin ise bu saldırılar karşısında daha fazla muhalefeti yükselttiğine değindi. Toplumsal muhalefetin arttığı dönemlerde üniversitelerdeki muhalefetin de buna paralel arttığını, **YÖK**'ün kurulmasının da böylesi bir sürece teka-bül ettiğini belirtti. Son sözü alan panelist saldırıların merkezinde emperyalizmin olduğunu söyledi. Liseli gençliğin bu saldırılarla sistemin istediği insan tipini yaratmak ve ehlileştirmek anlamında her zaman hedefte olduğunu söyleyerek mücadelenin büyütülmesi gerektiğini vurguladı. Panelist saldırıların püskürtülmesini örgütlenerek sağlayabileceğimize, Liseli Öğrenci Birliklerinin önemini bu anlamda öne çıktığına ve 6 Ka-

sım'da alanlarda olmanın gerekliliğine dikkat çekti.

Panel bölümünden sonra çıkan müzik grubunun söylediği marş ve türkümlere katılımcılar da eşlik ettiler. Çekilen halaylarla artan coşku ile 6 Kasım'da Kızılay'da bu coşkunun taşınacağına mesajı verilerek etkinlik bitirildi. (İstanbul)

ÇUKUROVA'DA YÖK'e VE TASARIYA KARŞI YDG EYLEMLERİ

Halen Meclis'te görüşülen **YÖK** Yasa Tasarısı'nı protesto etmek ve **6 Kasım Kızılay** eylemine çağrı amaçlı **30 Ekim**'de **Mersin, Tarsus** ve **Adana**'da **Yeni Demokrat Gençlik** basın açıklaması yaptı.

***30 Ekim Cumartesi** günü saat 12:30'da **Mersin Taşbina** önünde toplanan **YDG'liler** "6 Kasım'da Ankara'ya, **YÖK**'ten hesap sormaya-YDG" imzalı pankart açarak basın açıklaması yaptılar. Grup adına açıklamayı okuyan **Sinan Elitemiz**, "12 Eylül 1980 darbesi, on yılların mücadelesiyle kazanılmış hakların bu darbeyle birlikte bir bütün olarak ortadan kaldırılmasını hedeflemiştir. Ve buna uygun politikalar, örgütlenmeler yapmıştır. Bunlardan biri de **YÖK**'tür. Bugün de **YÖK** Yasa Tasarısı'yla **AKP** hükümeti bu kuruma yeni bir çehre kazandırmak istemektedir. Üniversitelerde birçok sorunun kaynağı **YÖK**'tür. Bu kuruma karşı koymak, tavır belirlemek anın en önemli görevidir. Dünü elimizden alan ve geleceğimize göz diken **YÖK**'e karşı Ankara'da gücümüzü birleştirelim" dedi.

Açıklamada "**Yaşasın demokratik halk üniversiteleri**", "**Çeza İnfaz Yasası'na hayır**", "**Katil ABD, Ortadoğu'dan defol**" dövizleri taşınırken sık sık "**YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek**", "**YÖK'e hayır**" sloganları atıldı. Eylemin ardından **YDG** imzalı kuşlamalar yapıldı.

(Mersin)

BURSA BÜROMUZA BASKIN

22 Ekim günü İşçi-Köylü Bursa bürosu polis tarafından basılarak arama yapıldı. Gerekeç olarak **Yeni Demokrat Gençlik** dergisinin özel sayısı, "**YÖK ve Yeni YÖK Yasa Tasarısına Karşı 6 Kasım'da Kızılay'da Cüreti Kuşan İsyanı Her Tarafa Yay**" afişi gösterildi. 12 Eylül askeri darbesinin "**onuru**" olan **YÖK**, halk gençliğine faşist uygulamaları dayatmak için kurulmuştur. Bu faşist uygulamalara karşı isyan etmekse her onurlu insanın hakkıdır. Ancak **TC** devleti onursuzluğu dayatmak için faşist baskılarını devam ettirmektedir. **TC** mahkemeleri faşist sisteme muhalif olanlara öyle hızlı çalışmaktadır ki aynı gün içinde hem toplama kararı hem de arama kararını büromuz için çıkarmıştır. Büroda bulunan afişlere ve pullara el koyarak büro temsilcimizle birlikte emniyete götürmüşlerdir. Temsilcimizi emniyette iki saat tuttuktan sonra serbest bırakmışlardır.

Zalimlerin zulmüne karşı isyan etmek meşru hakkımızdır. Faşist baskılara karşı boyun eğmeyecek, haklı davamızı, mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz. (Bursa)

ILPS, 2. KONGRE'YE ÇAĞRI YAPTI

10-14 Kasım tarihleri arasında **Hollanda**'da yapılacak olan **ILPS 2. Kongresi**'nin Türkiye'deki hazırlıklarını yapan **ILPS** Türkiye Seksiyonu **23 Ekim 2004** tarihinde **Belediye-İş Sendikası**'nda düzenlediği toplantıyla 2. Kongrenin önemini anlatarak, kurulduğu 2001 yılında itibaren bugüne kadar **ILPS**'nin uluslararası çalışmalarını aktardı, Türkiye'deki **DKÖ**'lere de katılım çağrısı yaptı.

"Emperyalist yağma ve savaşa karşı özgürlük ve demokrasi için halkların dayanışmasını ve mücadelesini geliştir" yazılı pankartın asıldığı toplantıda konuşmacılardan **Belediye İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm** **ILPS**'nin 40 ülkeden 200 **DKÖ** temsilcisinin katılımıyla 2 yıllık bir çalışma sonucu 2001 yılında **Hollanda**'da emperyalizmin uluslararası saldırılarına karşı geliştirilen bir mücadele mevzisi olarak kurulduğunu belirtti.

ILPS Türkiye Seksiyonu aktivisti **Aliyah Elisabeth Brunner** ise 2. Kongreye Türkiye'den de geniş bir katılım sağlamak amacıyla hemen hemen tüm Demokratik Kitle Örgütlerine giderek bu kurumlara **ILPS**'nin amacını anlattıklarını ve aldıkları olumlu tepkileri aktardı. Brunner, önümüzdeki süreçte yapılması planlanan çalışmalardan bahsederek 2. Kongrede raporlarını sunacak olan çalışma gruplarının faaliyetlerine de kısaca değindi. Toplantı soru cevap bölümüyle sona erdi.

Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik

hangi ihtiyaçtan doğdu?

Devletin 12 Eylül'den bugüne kadar sisteme muhalif insanlara ve demokratik kurumlara karşı yoğunlaştırarak sürdürdüğü tecrit politikası, her dönem değişik biçimlerde devam ettirildi. İdeolojik tecrit de diyebileceğimiz bu politika, devrimcileri önce birbirlerinden, daha sonra halktan; halkı ise ilerici inanç ve değerlerinden soyutlama olarak yansıdı. Ki, amaç mevcut sisteme değerleriyle, inançlarıyla alternatif sunan muhalif insanların biraraya gelip seslerini daha güçlü ve yaptırım gücü olacak şekilde duyurmalarının önüne geçilmesiydi. Bu saldırının ilk hedefi de hapishaneler oldu. Tecrit ve izolasyon politikası önce buralarda adım adım uygulamaya konuldu. En son 19 Aralık Katliamı sonrası F Tipi saldırısıyla somutlanan bu politika dört yıldır da yoğunlaştırılarak sürdürüldü/sürdürülüyor. Devrimci ve komünist tutsaklar, saldırıya bedenlerini barikat yaparak Ölüm Orucu direnişi ile cevap verdi. Bugüne kadar 117 şehit ve yüzlerce gazi verilerek F Tipi tecrit ve teslimiyete direnişle yanıt olan tutsaklar ve yakınları-aileleri bu saldırıyı önemli oranda gerilettiler. Bugün getirilmek istenen Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın içeriği dikkate alınırsa bu ya-

sanın, aynı zamanda devrimci tutsakların teslim alınmadığının ve aralarındaki dayanışmayı, örgütlülüğü inadına daha da güçlendirerek tecriti parçaladıklarının en bariz itirafı olduğu görülür.

Öyle ki onca saldırılarına, onca tecriti ağırlaştırma çabalarına rağmen tutsaklar örgütlü bir şekilde direnişlerini sürdürdüler/sürdürüyorlar. İşte bu yüzden devlet yeni politika arayışlarına girdi. Devletin devrimci tutsakların iradesi karşısında bir diz çökmesi olarak da görülebilecek Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın aynı zamanda toplumsal olarak da ciddi bir saldırıyı içermesi boyutuyla bu saldırıya karşı çeşitli partilerden, demokratik kurumlardan yükselen sesleri ve hareketlilikleri birleştirmek, F Tipi tecrit ve izolasyona karşı güçlü karşı koyuşlar örgütleyebilmek amacıyla çeşitli girişimler yapıldı.

Bu saldırıya karşı güçlü bir Birlik oluşturmak önemli bir tavır olacaktı. Bu nedenle TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği), öncelikle diğer aile örgütlülüklerine (TUAD-TAYAD) Birlik'te hareket etmek için bir çağrı yaptı. Bunun yanında siyasi partilere, sendikalara ve çok sayıda demokratik kitle örgütüne de çağrılarda bulundu. Bu çabalar sonucu

oluşturulan Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik, ilk olarak Taksim Gezi Park'ta bir eylem düzenleyerek kuruluşunu ilan etti. Daha sonra birçok yerde eylem düzenleyerek Yeni İnfaz Yasası'yla getirilmek istenen saldırılar hakkında kamuoyunu bilgilendirdi. Birlik içerisinde Ankara eylemine kadar yer alan TUAD, Birlik'ten çekilirken diğer bir aile örgütlülüğü olan TAYAD, en başından Birlik'te yer almayacaklarını belirtti. Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik, devrimci tutsakların içerdeki direnişini dışarı ayağı ile güçlendirmek, ayrıca bu sorunun tek başına tutsakların ve tutsak yakınlarının sorunu olmadığını belirterek toplumun tüm duyarlı kesimlerine genişlemek perspektifiyle hareket ediyor. Ve şu anda 25 bileşenden oluşuyor. Birliği oluşturan kurumlar şunlar; TUYAB, Partizan, Tohum Kültür Merkezi, YDG, ESP, SGD, DHP, ÖMP, Devrimci Hareket, İşçi Mücadelesi,

Halk Kültür Merkezleri, Proleter Devrimci Duruş, BDSP, ESM, SDP, EHP, İHD, ÇHD, 78'liler Vakfı, Köz, Enerji Yapı Yol-Sen, Tuzla Deri-İş, PSAKD Kadıköy Şubesi, PSAKD Esenler Şubesi, Tuncelililer Derneği Kadıköy Şubesi. Birlik, şu anda kamuoyunu yasa ile ilgili aydınlatmak ve hapishanelerde uygulanan tecriti protesto etmek amacıyla her Pazar günü Galatasaray Postanesi önünde saat 12:00'de periyodik eylemlerini sürdürüyor. Ayrıca Birlik, 19 Aralık katliamı protestosu ile ilgili bir miting gerçekleştirmeyi hedeflediklerini de açıkladı. Bunun yanında İstanbul'un merkezi yerlerinde standlar açarak imza toplamayı ve soruna karşı duyarlılık yaratmayı amaçlıyor. Bu düzlemde Birlik, hareketliliğini sürdürüyor. Ve toplumun özünde ideolojik tecrite ve bunun bir parçası olan hapishanelerdeki tecrit ve izolasyona tavır almak isteyen her kurumu, Birlik'e davet ediyor.

Her Pazar Galatasaray'da!

29 Ekim sebebi ile Türkiye'deki pek çok hapishanede yapılan açık görüşün tutsaklara yapılan baskıların tutsaklarca kabul edilmeyip geri püskürtülmesi üzerine Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde yapılmaması üzerine biraraya gelen Tecrit ve Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik üyeleri 31 Ekim Pazar günü Taksim Galatasaray Lisesi önünde ellerinde "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Devrimci İrade Teslim Alınmaz" yazılı dövizlerle basın açıklaması yaptı.

Kitle adına basın metnini okuyan sözcü "Mevcut tasarı yasalasmadan başlayan bu uygulamalar yasanın yürürlüğe girmesiyle daha da artarak devam edecektir... Bu konuda herkesi bu tasarıya karşı çıkmaya ve eylemlerimize destek vermeye çağırıyoruz" dedi ve bundan sonra her Pazar her saatte tecriti ve yeni yasayı protesto için Galatasaray Lisesi önünde buluşma çağrısı yaptı.

Kitle daha sonra 5 dakikalık sessiz oturma eylemine çağırıldı. Bu süre boyunca da susmayan kitle sloganlarına devam etti. Oturma eylemini bitiren kitlede temsili olarak tek tip elbise giyenler "Tecrite Tek Tipe Hayır" sloganları eşliğinde üzerlerindeki tek tip elbiseleri parçalayarak attılar. (İstanbul)

Yeni Ceza İnfaz Yasası'na Dur De!

İzmir Tecrit Karşıtı Birlik Meclis'te görüşülmekte olan Ceza İnfaz Yasası'nı protesto etmek için her Cumartesi yaptığı eylemlerine devam ediyor. Cumartesi eylemleri dışında 21 Ekim Perşembe günü Buca Hapishanesi önünde bir araya gelen İzmir Tecrit Karşıtı Birlik bileşenleri yapılan açıklamayla; Yeni İnfaz Yasası'yla işkencenin, kötü şartların sadece siyasi mahkumları değil adli mahkumları da etkilediğini belirterek Buca isyanından sonra F tiplerine gönderilen adli mahkumların maruz kaldığı işkenceden bahsetti. Ziyaret günü olması nedeniyle orada bulunan mahkumların aileleri de eyleme destek verdi.

23 Ekim Cumartesi günü Kemeraltı Girişi'nde biraraya gelen Tecrit Karşıtı Birlik adına yapılan açıklamada Buca'da yaşanan isyana, mahkumların haklı taleplerine değinilirken F tipi tecritinin 5 yılda 117 cana, 600 sakat tutsağa mal olduğu ve son dönemlerde ise Sincan-Tekirdağ ve

Kandıra Hapishanelerinde yapılan "gök-yüzüne de tecrit" adı verilen havalandırma duvarlarının yükseltilmesi ve üzerlerine tel örgü çekilmesinin sessiz ölümleri artıracaklarını belirtti.

Eylem esnasında polisin eylemcileri kameraya çekmesine müdahale eden eylemcilerle polis arasında yaşanan tartışmaların ardından, çevre halkına seslenilerek "demokratikleşen Türkiye'nin" kolluk güçlerinin ne kadar demokratikleştığının görülmesi gerektiği anlatıldı.

Birlik 30 Ekim Cumartesi günü saat 18:00'de biraraya gelerek yaptığı açıklamada da "12 Eylül'ün koyu karanlık yıllarının mahpushanelerde sembolü haline gelen tek tip elbise dayatması yeniden hayata geçirilmek istenmekte. Ancak biz İzmir Tecrit Karşıtı Birlik olarak; gerek Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısına gerek de mahpushanelerde sürmekte olan insanlık dışı uygulamalara sessiz kalmayacağız" dedi.

Eylem sloganlarla son buldu.

İzmir'de Ceza İnfaz Yasası'na, Tecrite karşı bir araya gelenlerin oluşturduğu İzmir Cezaevi İnisiyatifi siyasi partileri (DEHAP, SDP, EMEP) çeşitli kitle örgütlerini, basın kuruluşlarını ziyaret ederek kendisini tanıttı, Ceza İnfaz Yasası ve hapishanelerle ilgili bilgilerin bulunduğu dosyaları dağıttı.

Cezaevi İnisiyatifi ilk eylemini tasarımı protesto etmek için Konak Postanesi önünde bir araya gelerek yaptı.

Burada yapılan açıklamanın ardından İzmir Cezaevi İnisiyatifi (İCİ) üyeleri tasarının geri çekilmesi ve çağdaş bir infaz yasası hazırlanması taleplerini içeren bini aşkın dilekçeyi hükümete gönderdiler. (İzmir)

Tecrit karşıtı sesler dinmeyecek!

*26 Ekim Salı günü **Taksim Gezi Park'ta** tecrite ve yeni ceza infaz yasasına karşı İHD İstanbul Şubesi bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında kısa bir konuşma yapan **Eren Keskin** geçen günlerde AB sürecinden ötürü R. Tayyip Erdoğan'ın sözlerine ithafen "Cezaevlerinin durumunu iyi görürken şimdi AB süreci diye sağlıklı koşulların zaten işkenceden farksız olduğunu kabul ediyorsunuz. Ancak düzeltme diye istenen şey yani tecrit ve ağır izolasyon koşullarının zaten derinleşmiş bir işkence olduğunu saklayamazsınız" dedi.

Daha sonrasında basın metnini okuyan İHD Yönetim Kurulu Üyesi **Huri Vayış** yeni yasanın getirdiği tek tip elbise, zorunlu çalıştırılmanın sakıncalarını anlattı.

Kitle sık sık coşkulu sloganlar attı. Basın açıklaması temsili olarak tek tip elbise giymiş iki kişinin üzerlerindeki elbiseyi "Biz bunu kabul etmeyeceğiz" diyerek yırtmasıyla son buldu.

(H. Merkezi)

*30 Ekim 2004 tarihinde **Kartal Tecrit Karşıtı Birlik** (Tuzla Deri-İş, Limter-İş, Eğitim-Sen, Emekli-Sen, Partizan, DHP, EKB, ESP, BDSP, Kurtuluş) Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı basın açıklaması yaptı. Kartal Tren İstasyonu önünde toplanan grup açmış oldukları Kartal Tecrit Karşıtı Birlik pankartı ve sloganlarıyla Kartal Meydanı'na kadar yürüdü. Kartal Meydanı'nda Birlik adına basın açıklamasını Tuzla Deri-İş Şube Başkanı **Hasan Sonkaya** okudu. Sonkaya; "AKP hükümeti bir taraftan AB uyum yasalarından, demokrasiden bahsederken diğer taraftan yeni saldırı paketleri hazırlıyor. Hapishanelerdeki tutsaklara dönük tek tip elbise uygulaması ve zorunlu çalışmayı dayatanlar, işçi ve emekçilere dönük 2821-2822 sayılı yasaları ve 12 Eylül anayasasındaki saldırıları tekrar gündeme getiriyor. Hastane ve okulları özelleştirerek halkın eğitim ve sağlık hakkını gasp ediyorlar. Bu saldırılar yaşamımızı içeride ve dışarıda hücreleştirmek içindir" dedi.

(Kartal)

*Yeni Ceza İnfaz Yasası'na karşı Bursa'da 27 Ekim günü saat 13.30'da Ahmet Vefik Paşa tiyatrosu önünde bir araya gelen İHD, Partizan, ESP, DEHAP, SDP, EKB ve **Devrimci Proleter Gençlik** bu anti-demokratik yasa tasarısının geri çekilmesini istedi.

Kurumlar "**Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasası'na hayır**" pankartını açtılar ve "**Tek Tip Elbiseye Hayır**" önlüklerini giyerek bu anti-demokratik yasa tasarısını alkışlarla protesto ettiler. Açıklamayı kurumlar adına ESP temsilcisi Serpil Arslan okudu.

Arslan: "Şu an Meclis Alt Komisyonu'nda bekleyen yeni saldırı konseptinin odağına devrimci direniş iradesinin mutlak ortadan kaldırılması koyulurken, direniş biçimleri yasa ve yaptırımlarla tasfiye edilmek isteniyor" dedi.

Kitle eyleme tecrit ve yasa karşıtı sloganlar atarak destek verdi.

(Bursa)

*25 Ekim Pazartesi günü saat 13:00'de Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen **Partizan**, Alnteri, **ESP**, **BDSP**, **Kaldıraç**, **SDP**, **DHP** kitleleri yasayı protesto etti. Açıklamada konuyla ilgili basılan 5 bin bildirinin de olduğu belirttik; Tecrit ve izolasyonun zamana yayılmış kansız öldürme olduğu, hapishanelerin parmaklıklı fabrikalara dönüştürüleceği vurgulandı. Bunlara karşı toplumun dışardaki hücrelerini sarsması gerektiğinin de belirtildiği açıklamanın ardından kitle toplu şekilde Yüksel Caddesi'nde bildiri dağıtımını yaptı.

(Ankara)

*Mersin'de 27 Ekim Çarşamba günü Partizan ve ESP tarafından yapılan bir eylemle Ceza İnfaz Yasa Tasarısı protesto edildi. Saat 12:30'da Tek Tip Elbise giyen ve kafalarına hücre maketleri takan 4 kişi balık pazarından başlayarak Taş Bina önüne kadar ajitasyon ve teşhir konuşmaları yaptılar. Eylemin sonunda eylemciler maket hücreleri parçalayarak eylemi bitirdiler.

(Mersin)

Ölüm Orucu'nun 5. yılında **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** (HÖC) tarafından Dersim'de bir basın açıklaması yapıldı. Saat 13:30'da bir araya gelen kitle polis tarafından engellenmek istendi. Fakat kitlenin ısrarı üzerine Adliye Binası önünde basın açıklaması okundu. Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyesi Ali Demir tarafından okunan basın metni sık sık sloganlarla kesildi. Yaklaşık 20 kişinin katıldığı basın açıklamasının ardından Adliye binası önüne marşlar eşliğinde tabutlar bırakıldı. Son olarak Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nden 2 kişinin savcılığa suç duyurusunda bulunmasıyla eylem noktalandı.

Dersim İşçi-Köylü Okurları

HÖC'DEN BASIN AÇIKLAMASI

Ölüm Orucu'nun 5. yıldönümünde HÖC, Samsun Adliyesi önünde basın açıklaması yaparak 117 ölümün sorumluları hakkında suç duyurusunda bulundu. 117 Ölüm Orucu şehidini temsilen omuzlarında tabutlar taşıyan ve alınlarına kızıl bantlar takan kitle "**Yaşamın Ölüm Orucu direnişimiz**" vb. sloganlar atarak Adliye

önüne kadar yürüdü. Yapılan açıklamada Ölüm Orucu'nun 60. gününde "**Hayata dönüş operasyonu**" adı altında 20 hapis-haneye aynı anda saldırarak 28 tutsağın katledildiği ve yüzlencesinin yaralandığından bahsedilerek bu durumdaki tutsakların aynı günde henüz inşaat halindeki F tipi hücrelere taşındığı hatırlatıldı. HÖC temsilcisi **Güneş Erdemir** "Bu büyük direniş bugün 5. yılına giriyor, geride 117 ölüm, 500'den fazla sakat kaldı. Bugün tam 4 yılı geride bıraktı. Biz bugün ölümlere dur demek ve bugüne kadar öldürülen 117 insanın hesabını sormak için buradayız" dedi. Yoğun sivil polis ablukasında okunan basın açıklamasının ardından suç duyurusunda bulunan 7 kişi savcılığa dilekçelerini verdi.

HÖC, 30 Ekim günü saat 13:00'de AKP Samsun Merkez İlçe binası önünde devam eden Ölüm Oruçlarının 5. yılı nedeni ile bir eylem yaptı. AKP önünde okunan basın metninin ardından 117 ölümü temsil eden tabutlarla birlikte binanın önüne kırmızı boya döken HÖC'lüler ardından eyleme son verdiler.

(Samsun)

✓Kırıklar'da Tahliyeler Başladı

20 Ekim Çarşamba günü **Buca Kırıklar F Tipi Hapishanesinde** saat 21:00 sıralarında başlayan tahliye haberini alan aileler hapishane önünde zılgıtlarla tutsakları karşıladı. İHD, TAYD-DER, DEHAP ve Göç-Der yöneticilerinin de içinde yer aldığı grupta karşılama anında duygusal anlar yaşandı. Tahliyelerin ardından Buca Kırıklar F Tipi Hapishanesi önünde bir açıklama yapan TAYD-DER İzmir Şube Başkanı **Zeynel Değirmenci** "Bir dava uğruna yıllardır dört duvar arasında mücadeleyi omuzlarında taşıyan bu arkadaşlarımız bizim onurumuzdur" dedi. Tahliye edilenlerden 7 kişi askerlik sorunları olduğu gerekçesi ile Buca Jandarma Komutanlığına götürüldü. Önümüzdeki günlerde 78 kişiden geriye kalanların da tahliye edileceği öğrenildi.

(İzmir)

✓Gazi Mahallesi'nde bildiri dağıtımını

Gazi Mahallesi Partizan okurları olarak devletin F tiplerindeki tecritini daha da ağırlaştıran Yeni İnfaz Ceza Yasa Tasarısı ile ilgili Umut Yayımcılık'ın çıkarmış olduğu Partizan imzalı 1000 kadar bildiri dağıttık ve yaklaşık 500 kadar pullamayı yaptık. Pazarcılarının bildiriye ilgisi küçümsenmeyecek derecedeydi. Ayrıca merkezi yerlerde de pullama yapılmıştır.

Yürüttüğümüz bildiri ve pullama faaliyeti ile Yeni İnfaz Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın haklı ve meşru olmadığı mahalle özgülünde tekrar vurgulanmıştır.

Gazi Mahallesi İşçi-köylü okurları

✓İsyanın ardından işkence partisi!

15 Ekim'de Buca Kapalı Hapishanesi'nde adli mahkumlar tarafından kötü koşulların düzeltilmesi talebiyle çıkarılan isyanın sorumlusu olarak gösterilen **Mahir Bulut** adlı hükümlünün ailesi yaptığı açıklamayla oğullarının işkenceye maruz kaldığını duyurdu.

22 Ekim Cuma günü İzmir İHD'de bir basın açıklaması yapan Mahir Bulut'un ailesi hapishanede çıkan isyanın ardından oğlunun Kırıklar F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildiğini hatırlattı. Oğlunun isyanın tetikçisi olarak lanse edildiğini oysa sadece insani taleplerini dile getirdiğini vurgulayarak onun Kırıklar'a götürülmeden bir gece önce işkencecilerin söylemiyle "**Veda Partisi**" düzenlenerek işkenceye maruz kaldığını anlattı. Aile mahkemeye başvurduklarını ancak buradan bir sonuç çıkmazsa AİHM'e gideceklerini söyledi.

(İzmir)

“SSK’yı, Köy Hizmetleri’ni sattırmayacağız”

* Efendilerinin direktifleri doğrultusunda özelleştirme çalışmalarına hız veren AKP hükümeti **TEKEL**, **TÜPRAŞ**, **PETKİM** vb işletmelerin dışında şimdi de gözünü SSK'lara dikti. Hükümet kamu kurum ve kuruluşlarına ait sağlık birimlerinin Sağlık Bakanlığı'na devredilmesine dair kanun tasarı taslağını hazırladı. Bu taslağa göre bütün Bakanlıklar ile bunlara bağlı, ilgili veya ilişkili kuruluşları ve TBMM, Cumhurbaşkanlığı, TSK, Üniversiteler ile mahalli idareler hariç olmak üzere bütün kamu kurum ve kuruluşlarını kapsıyor. Bu taslak kanunlaşır ise kamu kurum ve kuruluşlarına ait hastaneler, kurum tabiplikleri, sağlık evleri, sağlık ocakları, sağlık merkezleri, dispanserler ile sağlık hizmeti sunan bütün birimleri buralarda çalışan personel, taşınır ve taşınmaz mallar, araç, gereç, malzeme, demirbaş, taşıtlar her türlü hak ve yükümlülükleri ve bütçe ödenekleriyle birlikte bedelsiz olarak Sağlık Bakanlığı'na devredilecek.

AKP Hükümeti'nin esas amacı SSK'nın 148 hastanesi, 212 dispanseri, 202 sağlık istasyonu, 3 ağız ve diş sağlığı merkezi, 6 dispanser/ağız ve diş sağlığı merkezi, 2 dispanser ve hemodiyaliz merkezine el koymaktır.

Öz olarak sağlığın özelleştirilmesi yönünde atılan bu adım, AB ilerleme raporunda da yer verildiği gibi bir an önce özelleştirmelerin yapılmasını ön görmektedir.

Bu yasaya karşı DİSK'e bağlı sendikalar çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. Bu eylemlerden biri **22 Ekim** günü Göztepe SSK Hastanesi önünde yapıldı. Saat 12:00'de “SSK halkındır satılamaz” DİSK imzalı pankart açarak Acil Servis önüne gelen DİSK'lilere çok sayıda hekim ve sağlık çalışanı da katıldı. Eyleme Halkevleri de destek verdi. “AKP halka zararlıdır”, “İşçi memur el ele genel greve”, “Parasız eğitim, parasız sağlık” sloganlarının atıldığı eylemde bir konuşma yapan DİSK Başkanı **Süleyman Çelebi**; “SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devriyle daha kaliteli hizmet getireceklerini söylüyorlar. Bu büyük bir yalandır. Bu oyunu bozacağız” dedi. Çelebi ayrıca hükümeti uyararak “Bizim malımızı devretmelerine asla izin vermeyeceğiz. Hü-

kümet elini hastanelerimizden çeksin, çekmezse biz çektiirmesini biliriz” şeklinde konuşmasını sona erdirdi. SSK hastanelerinin önünde kurulan çadırların duyurusunun yapılmasından sonra basın açıklaması sona erdirildi. (Kartal)

* **27 Ekim Çarşamba** günü PERPA önünde toplanan, sendika konfederasyonlarının oluşturduğu **Emek Platformu**, SSK'ların ve Köy Hizmetleri'nin tasfiyesine ve özelleştirilmek istenmesine karşı yaptığı basın açıklamasını adeta bir mitinge çevirdi. KESK ve Türk-İş'in örgütlediği açıklamada **Haber-İş**, **Birleşik Metal-İş**, **Belediye-İş**, **Genel-İş**, **Yol-İş**, **Türk Metal Sendikası**, **Teksif Sendikası Bakırköy Şubesi**, **Tek-Gıda-İş**, **Tuzla Deri-İş**, **Tüm-Tis**, **SES**, **TMMOB**, **İstanbul Tabipler Odası**, **Halkevleri**, **EMEP** ve **ESP**'nin katılımıyla kitle sayısı bini aştı. Yürüyüş boyunca sık sık “SSK halkındır satılamaz”, “Direne direne kazanacağız” sloganlarını atan kitle PERPA'nın önünden Okmeydanı SSK Hastanesi'nin önüne geldi. Burada toplanan kitle çeşitli sloganlarla hastane çevresindeki halkın dikkatini çekti. Türk-İş adına konuşma yapan Eğitim Sekreteri **Mustafa Türker** “Bu mücadele hastaneler bizim olana kadar devam edecek” derken ardından söz alan KESK Genel Eğitim Sekreteri **Güven Gerçek** “AKP tüm emekçilere savaş açmıştır. Bu ülkede 70 milyon insan var diyorlar, evet var ve bunun % 95'ini emekçiler oluşturuyor. Ama onlar DTÖ ve IMF'nin programlarını bir bir uyguluyorlar. Birliğimiz önemlidir, bu saldırıyı püskürtecek güç birliktir” dedikten sonra herkesi 2 Kasım'da SSK Göztepe Hastanesi'nin önünde yapılacak basın açıklamasına çağırdı.

En son konuşma yapan DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** SSK'ların ve Köy Hizmetleri'nin bu şekilde kapatılmak

istenmesinin, eğitimin özelleştirilmeye çalışılmasının sosyal devleti tasfiye etmek olduğunu ve bunun zenginler yaşasın fakir olan emekçiler çile çeksin demek olduğunu söyledi.

Kitle “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz”, “Emekçiler Yürüyor Direniş Büyüyor” sloganları eşliğinde eylemlerini bitirdiler. (İstanbul)

* SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devri ile ilgili yasa taslağına karşı çıkan DİSK 21 Ekim 2004 tarihinde SSK Okmeydanı Hastanesi önünde toplanarak bir devrim taslağı gibi yansıtılan yasa tasarısını protesto etti. Yaklaşık 1000 kişi “Sağlık haktır satılamaz” yazılı pankart açarak “Vur vur inlesin Recep Tayyip dinlesin”, “Hükümet yasayı al başına çal” vb. sloganlar attı. KESK, İTO ve Türk-İş'in katıldığı eyleme pek çok sendika ve meslek odaları üyeleri destek verdi. DİSK Başkanı **Süleyman Çelebi**, Maliye ve Sağlık Bakanlarının SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na bağlanması yönündeki açıklamalarını kınayarak bazı gazete ve televizyonlarda bunun bir devrim olarak nitelendirilmesini eleştirdi. Çelebi, “Bu sosyal devleti yıkmaya yönelik karşı devrimdir. Yapılmak istenen anayasada halkın çıkarlarını koruyan maddeleri ortadan kaldırmaktır. Devlet sosyal güvenlik için harcama yapmayı kara delik olarak görmek-

tedir. Bize hizmet verilmeyecekse bu vergileri niye ödüyoruz” dedi.

Devletin SSK hastaneleri üzerinde hiçbir tasarruf hakkı olmadığını belirten Çelebi, SSK hastanelerinin işçi ve patronlardan kesilen primlerle oluşturulan bir sosyal güvenlik kuruluşu olduğunu, SSK'larla ilgili bilgilendirmenin ancak Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yapılabileceğini vurguladı. Cumhurbaşkanı tarafından meclise iade edilen Kamu Yönetim Yasası'nda sağlıkla ilgili yapılan düzenlemelerin bakanları yalanladığını söyleyerek “Bakan hizmetlerin daha kaliteli olacağını söylüyor. Herhalde kendi denetimindeki hastanelerden habersizdir. Ama bu uygulama da diğerleri gibi yargı duvarından geri dönecektir” dedi.

(H. Merkezi)

* **Samsun Emek Platformu** bileşen-

lerinden KESK, Türk-İş'e bağlı sendikalar 27 Ekim günü saat 12:30'de SSK Samsun Bölge Hastanesi'nde eylem yaptı. Sendika üyeleriyle birlikte halkın desteğiyle yaklaşık 400 kişinin bulunduğu geniş katılımlı basın açıklamasında “SSK bizindir, bizim kalacak”, “SSK halkındır, halkın kalacak”, “Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye” vb. sloganlar atıldı. KESK Samsun Şubeler Platformu dönem sözcüsü **Yusuf İnci**, Türk-İş 6. Bölge temsilcisi **Adil Aydın**, Türk-İş Örgütlenme Sekreteri ve Genel Maden-İş Sendikası Genel Başkanı **Çetin Altun** burada birer konuşma yaptı. KESK Dönem Sözcüsü **Yusuf İnci**, 1980'lerde faizlerin % 116'larda gezerken SSK fonlarının % 20'lerde çarçur edildiğini, bu dönemden devletin SSK'ya borcunun 20 milyar dolar ve işverenlerin borcunun 5 katrilyon TL olduğunu açıklamasını yaparak “AKP hükümeti çalışanlara düşman politikalar üretmeye devam etmektedir. İki yıldır SSK'ya tek bir çivi bile çakmayan, SSK kaynaklarını başta kendi yandaşı islami sermaye olmak üzere özel sağlık sektörüne aktaranlar, şimdi de bütün bu birikimlere el koymak ve SSK sağlık kurumlarını parçalayarak insanların sağlık hakkını piyasaya teslim etmeye çalışmaktadır” dedi. Türk-İş 6. Bölge temsilcisi **Adil Aydın** konuşmasında yeni getirilmek istenen bu yaşamın sağlık tesislerinin yerel yönetimlere devredilerek özelleştirmesinin gündeme geleceğinden bahsetti. Son olarak Türk-İş Genel Örgütlenme Sekreteri **Çetin Altun** konuşmasında, SSK hastanelerinin, IMF ve DB'nin dayattığı ekonomik ve siyasi politikalar sayesinde bu aşamaya geldiğine değinerek “yıllardır bir çivi bile çakılmamış, iyileştirilmemiş olan bu kurumun sıkıntısı yönetimden, çalışanlarından değildir. Bu kurumun sıkıntısı bu ülkeyi 1980 yılından beri hükümetlerin IMF zihniyetiyle uyguladığı politikalarından kaynaklanmaktadır. SSK'yı önce Sağlık Bakanlığı'na devredecekler, ondan sonra özelleştirerek parça parça hale getireceklerdir” dedi.

(Samsun)

* **27 Ekim** günü **Emek Platformu** bileşenleri tarafından SSK Çekirge Bölge Hastanesi'nde SSK'luların devri ile ilgili eylem yapıldı. Platform adına basın açıklamasını Türk-İş 8. Bölge Temsilcisi **Mehmet Kanca** okudu. Kanca, “Kamuya ait ne kadar sosyal ve ekonomik politika aracı varsa hepsinin tasfiye edildiğini, yurttaş müşteri olarak gören bu zihniyetin kamu hizmetini parçalayarak parasallaştırdığını ve ticarileştirdiğini, SSK'nın tümüyle piyasalaştırılıp giderek gelir düzeyi yüksek olanların yararlanabileceği bir yapıya dönüştürülmek istendiğini söyledi.

Ayrıca DİSK Bölge Temsilciliği tarafından SSK Çekirge Hastanesi bahçesinde “SSK halkındır satılamaz” şiarı ile bir imza kampanyası düzenlendi. Kitle “SSK halkındır satılamaz” sloganları ve alkışlarla eyleme son verdi. (Bursa)

Meşruluğunu bilince çıkart, yükselt sesini!

Yayınlarımızın politikalarımızın, süreçteki yönelimimizin kitlelere ulaşması açısından önemi tartışılmazdır. Yayın organlarımızın örgütlenmede muazzam derecede rolü vardır, öyle ki ulaşamadığımız, haberdar olamadığımız alanlarda da hi tek bir vücutmuş gibi aynı anda aynı perspektifle hareket etmemizde de önemli bir örgütlenme aracıdır aynı zamanda.

Bizler yayınlarımızın meşruluğunu herkese göstermek ve daha geniş kitlelere ulaşmasını sağlamak için yayınlarımızı daha bir sahiplenmeliyiz. Burada üzerinde durulması gereken meşruluktur. Kendi siyasetine, düşüncelerine inananlar bunları kitleler içinde açık bir şekilde anlatmaktan çekinmemelidirler. Bizler de İbrahim yoldaşın bize bıraktığı bu mirasla yola çıkarak meşru olan düşüncelerimizi yansıtan gazetemizin ve dergimizin dağıtımına bu süreçte daha bir önem veriyoruz. Daha önce de yayınlarımızda bu konuya ilişkin birçok yazı çıkmış ve tartışılmıştır. Sonuçta yayınlarımız kitlelerin gü-

cüyle ayakta durmakta, ama onlara ulaşmaz ise hiçbir anlam taşımamaktadır. Bu temelde Komsomolumuzun önüne koyduğu "kitleleşmede yoğunlaş" perspektifiyle kitlelere gitmeliyiz. Bunun için de biz Anadolu Yakası YDG okurları olarak gazetemizi ve YDG'mizi tanıtmak, propagandamızı yapmak için bir araya gelerek herkesin sesimizi duyabileceği, orada olduğumuzu göreceği bir şekilde yayınlarımızı sesli bir şekilde sloganlarımızla dağıttık.

9 Ekim günü Kadıköy İskele Meydanı'nda bir araya gelen YDG okurları olarak, kitlesel bir şekilde Yeni Demokrat Gençlik dergisi ve İşçi Köylü gazetesinin sesli ajitasyon ve propagandasını yaparak dağıtımını yaptık. Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı ile ilgili YDG'nin çıkarmış olduğu bildirilerin de halka ulaşmasını sağladık. Bildiri dağıtan arkadaşlar polis tarafından kitleden uzaklaştırılarak GBT (Genel Bilgi Toplama) kontrolü yapıldı. Halkın yoğun ilgisinden kaynaklı polis yoğun

"güvenlik" önlemi olarak psikolojik baskı uygulayarak dağıtım yapmamızı engellemeye çalıştı. Ama buna rağmen daha bir gür 6 Kasım'da YÖK'e karşı Kızılay Meydanı'na çağrı yaptık. Dağıtımımız bittiğinde alandan ayrılırken polis dağıtım yapan arkadaşlarımızın keyfi bir şekilde kimliklerini alarak Kadıköy Merkez Karakolu'na götürdü. Burada kimlik kontrolünden ve yayınlarımızın toplatması olup olmadığına baktıktan sonra tutanak tutarak 2.5 saat sonra bırakıldık. Yayınlarımızı da alarak karakoldan çıktuktan sonra 1 Mayıs Mahallesi'ne geçtik. Orada da esnafları gezerek bildirilerimizi ve yayınlarımızı dağıttık. Esnafla sohbet ettik ve olumlu tepkiler aldık. Dağıtım süresi boyunca polis akrebi sürekli bizi izledi, dağıtımımızı engellemeye çalıştı. Ama bizler meşruluğumuza inanarak dağıtımımızı sürdürdük.

10 Ekim günü ise bu sefer Kartal Meydanı'nda toplanıp sesli Ajitasyon/Propaganda ile gazete ve dergimizin

dağıtımını sağladık. Kartal Merkez'de bulunan esnaflara da gazetemizin tanıtımını yapıp satışı sağladık. Kartal'da yapılan dağıtımda da polis tarafından alınarak Kartal Polis Karakolu'na götürüldük. Hemen ardından bırakılarak dağıtımımıza devam ettik. Şunu biz çok iyi biliyoruz ki düşman ne kadar bizim üzerimizde baskı oluşturursa oluştursun, biz daha fazla, yılmadan mücadele etmeliyiz. Çünkü doğru olan BİZİZ.

24 Ekim'de bu kez Gebze Meydanı'ndaydık. Önceki dağıtımlarımızdan tecrübe çıkartarak yayınlarımızı daha bir gür sesli Ajitasyon/Propaganda yoluyla kitlelere ulaştırmaya çalıştık. Yeni Ceza İnfaz Yasası ve 6 Kasım YÖK ile ilgili YDG bildirilerini yoğun bir şekilde dağıtarak halkla sohbet ettik. Hep bir ağızdan emperyalizmin Irak işgalini, 6 Kasım ve YÖK'ün uygulamalarını, AB'yi anlatarak dağıtımımızı bitirdik.

Anadolu Yakası YDG Okurları

Beyoğlu Belediye işçileri grevde

Genel-İş 3 Nolu Şube, ücretler konusunda tüm belediyelerin verdiği zammı ısrarla vermemek için ayak direten Beyoğlu Belediyesi'nde 26 Ekim Salı günü sabahından itibaren grev ilan etti.

Yapılan basın açıklaması sırasında konuşan Genel-İş Örgütlenme Dairesi Başkanı Erol Ekici burada işçilere yapılanın yalnız işçilere değil Beyoğlu'nda yaşayan halka yapıldığını anımsatarak belediyenin göstermiş olduğu tavrı kınadıklarını açıkladı. Açıklamanın ardından Beyoğlu Belediye binasına grev pankartı asan işçiler oradan da Taksim'deki ek hizmet binasına geçerek ek binaya da grev pankartı astı.

Beyoğlu Belediyesi yazdan beri süren TİS görüşmelerinde uzun bir dönem net bir şey söylememiş, sonradan Büyükşehir Belediyesi zam oranını açıklayınca daha düşük ücret alan işçilerine bu oranı dayatmış, Genel-İş Sendikası ise bu zammın sağlayacağı ücretin geçinmeye bile zar zor yeteceğini belirterek İstanbul'da şu ana kadar sözleşmenin yapıldığı 10 ilçedeki zam oranının ortalamasının zam oranı olarak belirlenmesini istemişti. (İstanbul)

Sendikalı işçiler işten atıldı

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde bulunan Ahmet Yar Soğutma Sistemleri önünde bir araya gelen Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçiler, sendikalı işçilerin işten atılmasını protesto etti.

21 Ekim günü bir araya gelen Birleşik Metal-İş üyesi işçiler adına açıklama yapan Şube Başkanı Ali Çetik, işçilerin Anayasasının ve yasaların kendilerine tanıdığı en temel hak olan sendikalaşmayı seçtiklerini belirterek sendikaya üye olan 48 işçinin işten atıldığını söyledi ve patronlara seslenerek, "Suç işliyorsunuz. Bu suç TC Anayasasının ihlalidir. Ama biliniz ki işçilerin en temel hakkı kazanılana kadar bu mücadele devam edecektir" dedi. Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ise "bu ülkede her zaman haksızın dediği olmayacak, bir gün devran dönecek ve haklının dediği olacak" dedi.

Serdaroğlu'nun konuşma yaptığı sırada fabrikanın sirenlerinin çalıştırılmasına öfkelenen işçiler, sirenlere taş attı. Taşın isabet aldığı bir siren arızalandı. (İzmir)

Tersanelerdeki eylem zaferle sonuçlandı

Tuzla Tersaneler bölgesinde bulunan Hakan Gemi adlı taşeron firmada çalışan işçiler, iş bırakarak alacaklarının ödenmesini sağladılar.

Tor Gem'de taşeronluk yapan Hakan Gemi'de çalışan 170 işçinin ücretleri üç aydır verilmiyordu. Ücretlerini isteyen işçilere ise "işine gelen çalışır gelmeyen gider" yanıtı veriliyordu. Bunun üzerine toplantılar düzenleyip durum değerlendirmesi yapan işçiler 20 Ekim Çarşamba günü ücretlerin ödenmemesi durumunda topluca iş bırakma kararı aldılar. 21 Ekim günü işyerine giden işçiler,

iş elbiselerini giyerek çalışmama kararını uyguladılar. Patronun direnişi bastırarak için uyguladığı baskılar sonuç vermemiş, işçilerin kararlı direnişi karşısında patron 25 Ekim'de işçi alacaklarını ödemek zorunda kalmıştır.

20 bin işçinin çalıştığı tahmin edilen Tuzla Tersanelerinde işçiler her türlü güvenceden yoksun olarak kölece ve sefalet koşullarında çalıştırılmaktadır. Bu durum karşısında işçiler koşullarının düzeltilmesi için havzanın özgül koşullarına uygun örgütlenme arayışına girdiler. Gaze-

temizi ziyaret ederek sorunlarını aktaran ve destek talebinde bulunan bir grup öncü işçi, iş kolunu temsil eden mevcut kurumların olmasına rağmen ihtiyaca (çeşitli nedenlerle) cevap olamadıklarını, bu nedenle işçi sınıfının çıkarlarını esas alan ve küçük hesaplara dayanmayan birliğe ihtiyaç olduğunu vurgulayarak ihtiyaca cevap olacak etkin ve katılımcı bir örgütlenme modelinin yaratılması için tartışma açtıklarını ve toplantılarda bu örgütlenmenin biçimini ortak belirlemeyi hedeflediklerini belirttiler. (Kartal)

Çiğli Belediyesi'nde TİS imzalandı

Çiğli Belediyesi ile Genel-İş Sendikası İzmir 5 No'lu Şube, 33 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesini imzaladı. Sözleşmeye göre en düşük ücret 1 milyar 250 milyon lira oldu.

Çiğli Belediyesi'nde gerçekleştirilen imza töreninde konuşan Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar, belediyenin çalışan sendikası 160 işçinin sendikaya kayıt edilmesi yönünde kendilerine destek vermesini istedi.

Konak Belediyesi ile Belediye-İş Sendikası arasında 706 işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde de anlaşmaya varıldı. Konuya ilişkin açıklama yapan Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı Nihat Yurdakul, toplu sözleşme görüşmelerinde imza aşamasına geldiğini söyledi. Konak Belediyesi'nde varılan anlaşmayla birlikte İzmir'deki tüm ilçelerde toplu sözleşme görüşmelerinin sona erdiğini belirten Yurdakul, büyükşehirde de bayramdan sonra anlaşmaya varmayı umduklarını belirtti. (İzmir)

Sürgünler son bulsun

KESK İstanbul Şubeler Platformu toplu görüşme sürecinde sendikaların önerilerini yok sayan AKP hükümetini ve son zamanlarda yoğunlaşan açığa alma ve sürgün uygulamalarını protesto etti.

21 Ekim 2004 tarihinde İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü önünde bir araya gelen KESK üyeleri adına açıklama yapan Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı Necdet Uygun gizli sicil raporlarının objektif ölçütlere dayanmadan idare tasarrufunda doldurulmasına rağmen, atama ve liyakata bu raporların yansımalarının kabul edilemez olduğunu belirtti. Açığa alınmaların ve sürgünlerin rutinleştiğini ifade eden Uygun, bu uygulamanın son örneğini Eğitim-Sen 8 No'lu Şube Yöneticisi Gıyasettin Yiğit'in gözetilmesine alınmasını gerekçe göstererek açığa alınmasının oluşturduğunu söyledi.

Açıklamaya depreme dayanıksız olduğu gerekçesiyle boşaltılıp öğrencilerinin evlerinden uzak okullara verilmesini protesto eden Beykoz 60. Yıl İlköğretim Okulu velileri de destek verdi. (H. Merkezi)

Mersin AKGÜBRE'de grev var

Mersin'de kurulu bulunan Akdeniz Gübre AŞ'de çalışan 167 Petrol-İş üyesi 26 Ekim'de patronun kural dışı dayatma çalışması, hak gaspları ve talep edilen ücret artışının reddedilmesi üzerine greve başladı. Fabrika önüne grev çadırı kurup pankart açan işçiler adına açıklama yapan Petrol-İş Şube Başkanı Adil Alaybeyoğlu "Şu anda Akgübre'de çalışan 167 üyemizle birlikte greve başladık. Bizler yıllardır işçilerin haklarını savunduk ve savunmaya devam edeceğiz. Bugün de Akgübre'de çalışan işçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılar var. Ayrıca görüşmelerimizde talep ettiğimiz ücret artışı kabul edilmedi. Bu konuda işveren hala cevap bekliyoruz. Bu nedenle 25 Ekim tarihi itibarıyla greve başlamış bulunuyoruz" dedi.

(Mersin)

Azınlık hakları; sistemin devamı açısından gerekli bir “uyumlulaştırma”dır!

-Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Adım **Fethiye Çetin**. İstanbul Barosu İnsan Hakları Merkezi Yürütme Kurulu üyeliğini iki dönem yaptım. Ayrıca İstanbul Barosu'nda İnsan Hakları Merkezi'ne bağlı olarak Azınlık Hakları Çalışma Grubu oluşturduk ve onun sözcülüğünü yürüttüm. Son dönemde ise çalışmıyorum. İstanbul Barosu'nda mevcut yönetim açısından azınlık hakları biraz sakıncalı görülüyor. İnsan hakları ile özellikle azınlık hakları ile ilgili çalışmalarım var.

-Bugüne kadar tek dil, tek devlet, tek ulus anlayışı ile yönetilen bir ülkede böyle bir azınlık raporunun hazırlanması neyin ürünüdür sizce?

Başbakanlık İnsan Hakları Danışma Kurulu'nun hazırladığı rapor özellikle azınlık ve kültürel haklar ile ilgili. Ekim ayının ortalarında ilk olarak ortaya atıldı. İlk duyuran da sanırım Radikal gazetesiydi. İçeriği bile tam öğrenilmeden kırmızı görmüş boğa refleksi ile saldırmaya başladılar. Özellikle raporda bazı nüveler üzerine yoğun bir saldırı kampanyası başlatıldı. Hatta küfür ve hakaret bile kullanıldı.

Ulus devletlerin bir çoğunda olduğu gibi Türkiye de farklılıklara kapalı.. Sizin de belirttiğiniz gibi tek dil, tek ülke, tek devlet, tek ulus... anlayışında olduğu gibi tekçi bir anlayışla, her türlü farklılıkları reddetme yoluna girerler. Türkiye de bir ulus-devlet olarak kurulmuş ve kuruluşunda özellikle son dönemlerde yaşanmış olaylar nedeniyle korkuların egemen olduğu bir devlettir. Bu da sürekli bir “bölünme, parçalanma” korkusu olarak yansımaktadır. Kendi dışında olanı yabancı olarak görme, dışlama hatta mümkün olduğunca yok etme anlayışına dayanmaktadır. O nedenle devletin en önemli kırmızı çizgilerinden biri budur. Bu noktada şu ana kadar örneğin Lozan'ı bile uygulamaktan kaçındı bu devlet. Oysa Lozan Antlaşması Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu antlaşması olarak bazı çevrelerce çok övülen bir antlaşmadır. Lozan'ın hükümleri ihlal edildi. Çünkü Lozan'da azınlıkların haklarının korunmasına ilişkin hükümler de var. Devlet Lozan'ı gündeme getiren azınlıklara karşı da hep şunu ileri sürdü; “Bizim ülkemizde sadece Rumlar, Ermeniler, gayri müslimler azınlıktır. Bunların dışında azınlık yoktur. Ben Lozan'la bunların azınlık

Ekim ayının ortalarında AB'ye uyum koşulları çerçevesinde Başbakanlık'a bağlı İnsan Hakları Danışma Kurulu'nun hazırladığı “Azınlık Raporu” ülke gündemine tartışmalarla oturdu. Raporda geçen “dil”, “Türkiyelilik”, “ülke ve milletin bölünmez bütünlüğü” üzerine yapılan tespitler tartışmaların yoğunlaştığı esas konular oldu.

Konu ile ilgili İstanbul Barosu'nda İnsan Hakları Merkezi'ne bağlı olarak Azınlık Hakları Çalışma Grubu'nda çalışmalar yürütmüş olan Av. Fethiye Çetin'in görüşlerini aldık. Söyleşide de geçtiği gibi aslında azınlıklarla ilgili yapılan bu çalışma Türkiye'de ilk kez yapılmıyor. Daha önce de bu yönlü çalışmalar olmasına rağmen, şu anda gündeme oturmasının nedeni “Başbakanlık'a bağlı bir kurul tarafından” bu çalışmanın sunulması. Yani devletin kendi içinde bu tartışmaları yürütmesi. Devletin kendi kurdurduğu, ismini taşıyan bir kurulun hazırladığı raporu, bu konuda açmaza düşerek kamuoyu önünde reddetme durumu tartışmalarla devam ediyor.

olduğunu tanıdım, onların dışında azınlık yoktur”.

Bir kere Lozan'da azınlıklar sayılmamıştır. Yani Rumlar, Ermeniler, Museviler diye. Azınlıkların korunması başlığı altında gayri müslimlerden bahsedilmiştir. Yani müslüman olmayan topluluklardan. Ayrıca bazı maddelerinde Türkiye'de farklı diller konuşanlardan, Türkiye'de oturan herkesin hakları olduğundan bahsedilmiş. Burada da Lozan öyle sadece üç topluluğu azınlık olarak gördüğü düşüncesinin yanlış olduğu sonucu ortaya çıkıyor. Ve yıllardır özellikle siyasi partilerin kapatma davalarında geçirilen süreç, örneğin Kürtlerin varlığını bile inkar politikasıdır. İnkârın gerekçesi olarak da hep Lozan gösterilmiştir. Lo-

zan'da bahsedilenin dışında azınlık yoktur, “siz azınlık yaratıyorsunuz” diyerek yine ayrıca azınlıkların sınırlı sayıda haklara sahip olduğu vurgulanır. “Siz niye çoğunluğun haklarından yararlanmıyorsunuz da azınlığın haklarından yararlanıyorsunuz” diyerek bunu da anlatmakla güçlük çektiklerini belirtiyorlar.

12 Eylül özellikle monolitik yapının artık en uç örneklerinin toplumsal yaşamda kurumlarıyla, kurallarıyla yerleştirildiği bir yönetim oldu. Ve 12 Eylül anayasası ve ona yönelik hazırlanan tüm yasalar toplumda gerçekten yukarıdan belirlenen dışında farklı bir sese asla tahammülün olmadığını gösteriyordu. Süreç tabii ki o yönde değil. O nedenle bu yasalar deli gömleği gibi

dar gelmeye başladı.

-AB İlerleme Raporu'nun açıklanmasının ardından Azınlık Raporu'nun gündeme gelmesinin anlamı nedir?

Bu ülkede yıllardır bir takım kimseler bazı şeylerin mücadelesini veriyor. AB sürecinde de verilen mücadelelerinin yanında bir fayda sağladı, bazı noktaların tartışılması açısından. Bugün hazırlanan Azınlık Raporu daha önce pek çok platformda, pek çok kaptapta yer alan şeyler aslında. Yeni değil yani. Fakat ilk defa adının başında Başbakanlık bulunan bir kurul tarafından hazırlanan bir rapor olarak gündeme gelince devletin sözcüleri ve koruyucuları hep birlikte ayağa kalktılar. Yani örneğin 2001 yılında İstanbul Barosu'nda azınlık hakları ile ilgili bir sempozyum yaptığımızda pek çok benzer şey tartışıldı. Başka üniversitelerde ya da başka toplantılarda konuşuldu, tartışıldı. Ancak hiçbirisinde böylesine bir linç çabasında olan bir saldırıyla karşılaşmadı bu görüşler. Çünkü korkulan şey şuydu. Devletin içinde bile bu konuşuluyor. Yani bu nedenle tepki çok yoğun oldu. Bu Danışma Kurulu'nun kuruluşu 2001 yılına rastlıyor. Başbakanlığa bağlı böyle bir Danışma Kurulu (İnsan Hakları Danışma Kurulu) oluşturuluyor. Ve bu Kurula çeşitli devlet örgütlerinin, kurumlarının temsilcileri, sivil toplum örgütleri temsilcileri ile konularında uzman sayılan akademisyenler davet edildi. Böyle bir Danışma Kurulu kuruldu. Fakat bu Danışma Kurulu'nun o dönemde toplantılarını Başbakan, Başbakan Yardımcısı açtı. Böyle iyi bir kurumumuz var diye. Dosta düşmana gösterdiler. Biz ne kadar ilerledik insan haklarında diye. Ama Kuruldan böyle bir rapor çıktığında hükümet temsilcileri de sahip çıkmadı. Hatta bizimle ilgisi yok bile demeye başladılar. Çünkü devletin o çok koruduğu en önemli kırmızı çizgiler bir biçimde sallanmış oldu. Şimdi burada korkulan şey -tabii eğer bu tartışmayı böyle saldıracak, linç havasında sürdürürlerse- Türkiye'de bir süre bunun üzerine tartışılmayabilir.

-Raporun içeriğine biraz değinebilir misiniz? Yapılan yeni tespitler var mı? Yasada geçen eski tanımlamalarda raporda geçen tespitleri karşılaştırdığımızda ortaya çıkan tabloda neler var?

Biz birşeyleri ele alırken, değerlendirirken daha farklı ele alıyoruz. Fikirlere fikirlerle karşılık vermek yerine, küfürle saldırarak yok yok etmeye çalışıyoruz. Öyle bir toplumuz işte. Azınlık Raporuna karşı yapılan bu. Azınlık raporunun içeriğine baktığımızda orada çalışanlar Baskın Oran ve diğer kişiler şunu tespit etmişler: Türkiye’de böyle bir sorun var. Bu sorun nereden kaynaklanıyor, onu biraz irdelemişler. Cumhuriyet’e nasıl taşındığı, Cumhuriyet’ten sonra nasıl yaşandığı ve bugün bu sorunu çözmek için neler yapmalıyız diyerek çeşitli önerilerde bulunmuşlar. Şimdi bu önerilerden en dikkat çekenlerden birincisi dil meselesi, ikincisi Türkiyelilik meselesidir. Bu ikisi özellikle çok tepki çekti. Devletin dili Türkçe meselesinde Baskın Hoca’nın tespiti var, diyor ki: “Devletin dili olamaz, resmi dili olur” diye. Evet, öyledir.

Bir sürü Avrupa ülkesinin anayasasında da bu böyledir. Çünkü resmi dil dendiğinde başka dillerin varlığı da kabul edilmiş olacaktır. Bu yüzden bunu kabul etmek istemiyorlar. Başka dilleri biz yıllarca yok saydık. Kürtçe diye bir dil yoktu mesela. İkincisi Türkiyelilik; bizde vatandaşlığın tanımı Anayasa’da şöyle geçiyor: Türkiye’ye vatandaşlık bağı ile bağlı olan her vatandaş Türktür. Şimdi bu raporda ise diyor ki “Türk olmak etnik bir şeydir”. Bu nedenle kimlik olarak değil üst-kimlik olarak Türkiyelilik kavramını kullanalım diyorlar. Türkiye vatanı dediğimizde çeşitli farklılıklar olabilir. Bu da asla kabul edilmiyor, deniliyor ki herkes Türk’tür. Bir de devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğü meselesi var. Ülkesi ile bölünmez bütünlüğü meselesi pek çok batı ülkesinde, Avrupa’da kabul edilen bir standart. Hiçbir devlet bölünmesini istemiyor, toprak bütünlüğünü kolluyor. Fakat milleti ile bölünmez dendiğinde millet içerisindeki farklı-

lıklar yok sayılıyor. Burada da bir “tek”çi anlayış var. Yani bir anlamda bu rapor, akademik bir metin gibi tartışılması gerekiyor.

-Bu raporu ve ardından kopan tartışmaları devlet içindeki “klik çatışması” olarak değerlendirebilir miyiz?

Bu kadar çok saldırı olmasının nedeni, yıllarca bu ülkede tekçi zihniyetin çatırdamamak uğruna asimilasyonist ve monolitik politikasının korunmak istenmesi. Bundan kaynaklı saldırılar bu kadar yoğun. Aslında uluslararası insan hakları hukukunda azınlık hakları, ayrılmaz bir parça olarak görülüyor. Hiçbir devletin iç işleri gi-

şey olarak görülüyor.

-Azınlık haklarının kabul edilme-si bir devlet açısından ne anlam ifade etmektedir? Kimi çevreler bu raporun Kemalizme saldırdığını, temellerini oynattığını söylüyor ve rapora karşı çıkıyor. Sizce rapor Kemalist ideolojiyle çatışıyor mu? Diyelim ki Kemalizm çatırdadı. O zaman ne olur?

Azınlık haklarının gelişimi (tarihsel bir süreç, gelişimi var ama) en çok 1989’lardan sonra oluyor. 1989’da özellikle Doğu Blo-

Yani azınlıkların kendisine siyasi bir statü belirleme hakkına gitmesinden korkarak kültürel haklar vererek azınlıkların toprak bütünlüğünü koruma-

la-
r1-
n1

Toplantıyı basıp ‘Azınlık Raporu’nu yırttı İnsan haklarınızın çakarım iki tane!

Kamu-Sen temsilcisi Yokuş, İHDK Başkanı Kaboğlu’nun önünder rapor özetini çekerek yırttı. Yokuş’un destekçileri de salondaydı

Kaboğlu (önde ortada), Yokuş’un (cinde kâğıtlarla duran) sözlerinin birmesini veriyor.

Çığırından çıktı

İnsan Hakları Danışma Kurulu’na (İHDK) tepki çığırından çıktı. Kurul Başkanı Prof. İbrahim Kaboğlu, raporun Başkanlığı giden halini açıklarken, Kamu-Sen Genel Sekreteri Fahrettin Yokuş müdahale etti

‘Lozan tartışılmaz’

Kaboğlu’nun önünden rapor özetini alarak yırtıp atan Yokuş, “Lozan’ı yeniden tartıştırtmayız. Bu bir provokasyon” dedi. Tür. Dünyası İnsan Hakları Derneği Başkanı Abdullah Buksur da Yokuş’u destekledi

Gül’e ağır eleştiri

Müdahale nedeniyle konuşamayan Kaboğlu, yazılı metni dağıtarak toplantıyı bitirdi. “Yaptığımız şiddet değil. Bunlara izin veremeyeceğiz” diyen Yokuş, Dışişleri Bakanı Gül’e de cattr. İktidazlı sıvaset varıyor

bi görülüyor. O nedenle bu bizim iç işleyişimiz, kimse bize karışamaz gibi savunmalar dinlenmiyor. Yani bunların geçerliliği yok. Uluslararası anlamda devletlerin taktirine bağlı bir-

kundaki ülkelerde sosyalist sistemin yıkılışıyla etnik bazı çatışmalar yaşanıyor. Bu etnik çatışmalar ulus devletleri hep rahatsız eden şeyler zaten. O nedenle mümkün olduğunca bunu pasifleştirilecek hukuki

normlar bütünü aranıyor. Etnik, dilsel, dinsel, ulusal farklılıklar var. Bunlara bazı haklar vermek lazım ki biz bu toprak bütünlüğünü sağlayalım diyorlar. Buradan çıkıyor yani. Bir anlamda farklılıkların çatışmasını pasifleştirmek, etkisizleştirmek için uluslararası hukukta kabul edilmiş daha çok kültürel haklardır. Azınlık hakları kabul edilmezse devletler azınlıkların ayrılık hakkına gideceğinden korkuyorlar.

istiyorlar. Yani böylesi bir uyumlulaştırma. Azınlık haklarını kabul etmekten Türkiye’nin neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum. Çünkü bir şekilde bu haklar düzen içerisinde kültürel haklar verilerek pasifize ediliyor ve uyumlulaştırılıyor. Devletin devamı için azınlık haklarını hemen kabul etmesi gerekiyor. Peki, neden kabul etmiyor? Çünkü Türkiye, sistemini farklı kurmuş. Sistem çatırdayacak yani. Yasalar değişecek, anlayış değişecek, bir sürü şey değişecek. Her halde bundan kaynaklı bu kadar karşı çıkıyor diye düşünüyorum. Bazı çevreler içinde çatışmalar koruyor varlığını. O çatışmalar olmalı. Bu çatışmaların olmayışı sistemin varlık nedeni ile ilgili. Ulus devlet monolitik yapı üzerine kurulu. Bütün farklılıklara kapalı bir sistem bu. Anayasasından, kuruluşundan, yasaların uygulanmasından, okullarda okutulan ders kitaplarından, eğitimden yani her şeyden buna göre kurgulanmış. Hepimiz aynı sıralardan geçtik. Hangimiz azınlıklarla ilgili birşey okuduk. Daha doğrusu okuduklarımızı şöyleydi. Ermenilerin, Rumların, Süryanilerin hep kötü, düşman, casus olduğu üzerine. Kürtlerle ilgili birşey bulamamıştım kitaplarda ama bir yerde buldum. Zararlı cemiyetler başlığı altında Kürt Teali Cemiyeti anlatılırken bahsedilmiş. Kısacası tüm sistem buna göre kurulmuş.

-Son olarak söylemek istediğiniz, vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

Yasalar değişse de şu aralar biraz geç değişiyor, beynimizin içindeki kıvrımlara yerleşmiş önyargılar biraz zor değişiyor. Süreci tartışmalarla, bu tartışmaları derinleştirerek geçirmek gerekir diye düşünüyorum.

“Azınlık hakları kabul edilmezse devletler azınlıkların ayrılık hakkına gideceğinden korkuyorlar. Yani azınlıkların kendisine siyasi bir statü belirleme hakkına gitmesinden korkarak kültürel haklar vererek azınlıkların toprak bütünlüğünü korumalarını istiyorlar. Yani böylesi bir uyumlulaştırma. Azınlık haklarını kabul etmekten Türkiye’nin neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum.”

Sorun her yerde dillendirilir ama ÇÖZÜM KENDİ ELLERİMİZDEDİR!

Eski DEP milletvekillerinden **Leyla Zana**'nın **Avrupa Parlamentosu**'nun 1995 yılında kendisine verdiği **Sakharov ödülünü** almak için Avrupa Parlamentosu kürsüsünde yaptığı konuşmaya dair Kürt siyasi çevrelerinin yaptıkları değerlendirme ve yorumlar açıklandıktan sonra birçok çevre bu konudaki görüşlerini dile getirdi. Bu konuşmanın ardından Türkiye'ye gelen bu arada Leyla Zana ve arkadaşlarının oluşturmaya çalıştığı yeni partinin kurulma gerekçesi ise mevcut anlayışın bir yansımasıdır. Zana'nın bu girişimlerine ilişkin yaptığı açıklamalarda üzerinde önemle durulan nokta "**Türkiye topraklarının bütünlüğü ve beraberliği içinde**" çağdaş ve demokratik bir çözüm hedefi üzerinde duruldu. Zana için AB gibi bir "**çağdaş**" kapının desteklenerek zorlanması bir kenarda dururken bağımsızlık için silah sıkmanın "**çağdışı**" ortada. Çünkü müca-

delenin bu haliyle son bulması gerektiği yine yapılan açıklamaların ana teması. Konumuza dönersek biz hemen şunu belirtelim ki; gerçeklere bağlı kalındıkça ve ifade edildikçe, haklı ve meşru bir davanın, haklılığını uluslararası platformlarda (bu burjuva bir platform da olabilir) dile getirmek, bu yönlü ortaya çıkan fırsatları değerlendirmek yanlış değil, doğru bir tutumdur. Bir davanın haklılığını dünya kamuoyuna duyurmak, bu yönlü destek çağrılarını istemek, yürütülen çok yönlü mücadelenin bir parçasıdır. Asıl sorun ortaya çıkan fırsatların hangi ideolojik-siyasal bir bakış açısıyla kullanıldığı sorunudur. Unutmamak gerekir ki; bu ödüllü Zana'ya verenler Kürt sorununun yaratıcıları ve Kürt halkına karşı suç işleyen emperyalist-kapitalist merkezlerin parlamentodaki siyasi temsilcileridir. Yine unutulmaması gereken diğer bir nokta ise Leyla Zana'ya söz konusu

Avrupa Parlamentosu'nun kapılarını açtırmanın ve ödül almasını sağlayanın, Kürt topraklarında ulusal devrimci zeminde yürütülen mücadelenin yarattığı güç olduğudur. Keza Leyla Zana'yı Türk Parlamentosu'na taşıyan da o gücün ta kendisiydi.

Peki bu arada değişen ne oldu? Elbetteki çok şey değişti. Her şeyden önce, ulusal devrimci hareket, ulusal reformist bir hatta kaydı. Ve en az Avrupa Parlamentosu'nda o ödüllü verenler kadar "devrimci şiddeti" yadsımaya başladı. Ve sorunun çözümü için başta ABD olmak üzere; ödül sahibi hükümet sözcülerine durmadan çağrıda bulundular ve o çağrılar hala devam ediyor. İstedikleri tek şey Kürt halkının kültürel haklarının elde edilmesi oldu. Ve bunu da ancak emperyalist-kapitalist sistem içinde; emperyalist tekel sözcülerinin sağlayabileceği inancının sürekli tazelenmesi ile devam edip gidiyor.

Tüm bu yaşananlardan çıkarmamız gereken en önemli sonuç şudur ki; ulusal hareket, gerçekleri ifade etmeden, ulusal devrimci zeminden uzaklaşıyor. "**Demokrasi**" maskeli emperyalist merkezlerin istediği de bu değil miydi? Yani devrimci olan, devrimci şiddeti içeren her türlü mücadelenin yadsınması. Bunu başarmak için de, hareketi sistem içi çözümlere endekslemek, reformist çözümlere kilitlemek için her türlü ikiyüzlü politikalara başvurmadılar mı? Bunu örnekleriyle birlikte yazının akışı içinde irdelemeye devam edeceğiz. Bu durumda şu soruları sormak herhalde kimseye haksızlık olmaz. Av-

rupa Parlamentosu'ndan yükselen o alkışlar; geçekten Leyla Zana'nın yürüttüğü haklı ve meşru mücadeleye duyulan bir saygının ifadesi miydi; yoksa değişen, gerçekleri ifade etmekten epeyce uzaklaşan emperyalist "çözüm"lerle buluşan pratiğe miydi? Bu ve benzeri birçok soruyu sıralayabiliriz. Aslında bu soruların yanıtı belli yönleriyle Leyla Zana'nın Parlamento'da yaptığı konuşma ve yine AB'nin Genişlemeden Sorumlu Komiseri Günter Verheugen'in Amed'de Kürt siyasi çevreleriyle yaptığı görüşmeler içinde mevcuttur.

Sorunun daha iyi anlaşılması için bu görüşmede yapılan bazı saptamalar üzerinde duracağız;

"Görüştüğüm herkes Türkiye'nin önemli reformlar gerçekleştirdiği konusunda hem fikir. Ancak reform süreci devam etmeli. Yasal düzenlemeler tamamlanmalı ve uygulamaya da geçilmeli."

Amed Belediye Başkanı **Osman Baydemir** ve **Leyla Zana** da Verheugen ile birçok konuda hem fikir olduklarını ifade ediyorlar ve "**TC'nin AB üyesi olmasını arzu ediyoruz**" diyorlar. Yani, bir anlamda TC'nin AB üyesi olması için diplomasi yaparak devletin AB yolundaki hamlesini kolaylaştırmaya çalışıyorlar...

Bu hem fikirlik Leyla Zana'nın parlamento kürsüsünde yaptığı konuşmayla da devam etti. Zana Türkiye'de "işkencenin artık sistematik olmadığını" söyledi. Hatırlanacağı gibi bunu **Verheugen** de söylemişti. TC'nin parlamentodaki figüran sözcüleri ise; bu durumu "**münferit olaylar**" olarak ifade ediyorlar. Evet söylenenler bu; peki gerçekler nedir?

Gerçekleri öğrenmek için, İHD, TİHV vb. insan hakları kurumlarının

yayınladığı raporlara bakmak yeterli. Gerçekleri öğrenmek için; **F Tipi Hapishanelerde** süren tecride ve bu tecridin devrimci ve komünist tutsaklar üzerinde her dakika, her saniye yarattığı fiziki ve psikolojik işkenceye bakmak yeterli. Duruşmalara binbir türlü zorluklar içinde gelen ve yer yer fiziki saldırılara maruz kalan tutsakların kamuoyuna dönük yaptıkları açıklamalara bakmak yeterli. Siirt'te **YJA STAR** gerillası **Fatma İyidem**'in elleri bağlanarak panzerin arkasında sürüklenen cansız bedenine; Tokat'ta şehit düşen **DHKP-C** gerillaları ve yine Kürt illerinde şehit düşen bazı gerillaların cansız bedenlerine karşı yapılan gayri insanı uygulamalara bakmak yeterli. İşte o zaman işkence denilen insanlık suçunun sistematik olup olmadığını görebiliriz. Ya da ESP aktivisti **Burcu Gümü**'ün İstanbul'un göbeğinde kaçırılarak polis arabası içinde cinsel taciz ve çeşitli işkencelere maruz kalmasına bakmak yeterli.

Bu durumda öyle sanıyoruz ki şu saptamada bulunmak hiç kimseye haksızlık yapmak anlamına gelmez; kendimize hangi misyonu yüklersek yükleyelim, gerçekleri ifade ettiğimiz müddetçe ezilen halkların, ulusların cellatlarının hissiyatıyla karşı karşıya kalırız. Gerçekleri tersyüz etmeye, sulandırmaya başladığımız anda

cellatların katında zaman zaman övgüler dinlenmesi gereken şahsiyetler söylemlerini duyarız. Burada önemle görülmesi gereken değişenin cellatlar değil, kurbanlar olduğu, başkaldırıları olduğu gerçeğidir. Hiç kimse bu durumu taktik politikalarla ya da yumuşak geçişlerle ifade edemez. Kaldı ki gerçekleri tersyüz eden, gücünü gerçeklerden almayan bir taktik politikanın başarı şansı da yoktur.

AB "**demokrasisi**"ne övgüler dizen Zana'nın Avrupa Parlamentosu'nda konuşmasını "**tarihi bir an**" olarak değerlendirenler, **Abdullah Öcalan**'ı TC'ye teslim edenlerin yine AB üyesi bu emperyalist ülkeler olduklarını ne çabuk unuttular; bu "**tarihi anı**" objektif olarak değerlendirmek için o anı da hatırlamak gerekmez mi? Bizim hafızamız zaıf olabilir, ama tarihin hafızası güçlüdür. O her şeyi kaydediyor. Yeter ki doğru okuyabilme bakış açısına sahip olalım. İşte o tarihi tecrübelerden birkaç satır daha okuyalım:

Kürt coğrafyasının parçalanmasın-

da, yanbaşımdaki Arap halkının küçük devletler şeklinde bölünmesinde ve dünyanın birçok bölgesinde ezilen halkların acılar çekmesine bu "**demokrasi şampiyonu AB üyesi**" kimi emperyalist ülkelerin imzası vardır. Haydutun, haydutluğunu koşullara göre uyarlaması, onun özde değiştiği anlamına gelmez. En azından insanlık tarihi böyle insafı bir hayduta henüz tanıklık yapmadı. Ve çağımızın en büyük haydutları da emperyalistlerdir. Dolayısıyla alkışlar, ödüller tufanına kendimizi kaptırmadan alkışların arkasında yatan nedenleri sorgulamalıyız. Bu farklı tutumların neden ve niçinlerine bilimsel temelde

yanıtlar aramalıyız. Aksi taktirde "**yaşa, kahrol, övgü ve kınama**" ikilemleri arasında gidip gelmekten kendimizi kurtaramayız.

Hiç şüphesiz koşullara uygun taktik politika adına, bütünsellikli ve bilimsel bakış açısından uzak bu dar burjuva milliyetçi yaklaşımlarla köklü, kalıcı başarılar elde etmek imkansızdır.

Yine Avrupa cephesinde tam bu tartışmalar yaşanırken; Osman Öcalan da Hürriyet Gazetesi'nde şu açıklamalarda bulunuyor: "ABD, Ortadoğu'daki ülkelerin Kürtlerin inkarına dayalı politikalarını artık kabul etmiyor. ABD Ortadoğu'daki diktatörlükleri değiştiriyor. Bu çerçevede Kürt sorununun bir çözümüne yönelik ihtiyaç görüyor. Burada Kürtlere yer veriyorsa; biz bunu reddetmeyiz. Hiçbir Kürt ABD karşıtlığı bir ahmaklığı yapamaz ve yapmama-lı Partimizin kuruluşunu bu ay sonuna kadar tamamlayacağız ve ABD ile ilişkiye geçeceğiz."

AB ile ABD emperyalistler arasın-

daki çelişkiler uluslararası planda birçok sorunda kendini ortaya koyuyor. Bugüne kadar Kürt sorununa yaklaşımda da bu iki emperyalist güç arasında temelden bir fark yoktu. Yani TC'nin inkar ve imha siyasetine yaklaşımda dönem dönem farklı sesler çıkmış olsa da, bu ciddi bir farklılığa tekabül etmedi etmiyor da. Nitekim hem ABD hem de Avrupalı Emperyalistler PKK ve ardılarını "terörist" örgüt olarak tanımlıyor. Ama şu da bir gerçek ki Irak Kürt coğrafyasında denetimi ele geçiren ABD Kürt nüfusu üzerinde bir etki sağlayabildi. "ABD'siz çözüm olmaz" ya da Osman Öcalan'ın söylemiyle "Hiçbir

Kürt ABD karşıtlığı bir ahmaklığı yapmaz" belirlemeleri de emperyalist çözüme kilitlenen bir anlayışın ürünüdür. Ve anlayış bu olunca, tabi ki bölgede etkili emperyalist gücün şakşakçılığını da yapmak kaçınılmaz hale gelir. Bu durumda ABD emperyalizmine dair yapılan övgüler de daha anlaşılır hale geliyor.

AB'nin TC'yi ABD eksenli politikalarından çıkarılması elbetteki düşünülemez. Ancak stratejik konumu gereği, bölgede yapılan ekonomik yatırımlarından dolayı, Avrupalı emperyalistler TC üzerinde nüfuslarını artırma siyasetini her zaman izlediler. Ve bunun için "insan hakları" vb.

söylemlerini de en geri noktaya çekmekte asla tereddüt etmezler. Çünkü; emperyalistlerin demokrasisi tekellere endekslidir. Ve bunun böyle olduğu tarihi tecrübelerle ispatlıdır. Ve bu gerçeğin böyle olduğunu anlamak için, yakın bölgemizdeki gelişmeleri, tarihi gelişmeleri irdelemek, doğru okumak yeterlidir.

Sonuç olarak; Kürt ulusunun ulusal demokratik taleplerini her platformda dile getirip savunmak yanlış değil, doğrudur. Esas yanlış bunun çözümünü emperyalist merkezlerden beklemektir. Bu beklentinin gerçekleşmesi için de; yumuşak-esnek taktik adına, demokrasi-özgürlük ve emek düşmanı olan Türk hakim sınıflarına olmadık payeler biçmeye kalkmaktır. Ve bu yanlışlar dizisi çoğaldıkça, gerçeklerden ve doğrulardan uzaklaşmak da o kadar kaçınılmaz hale gelir. Bu gerçekleri görmeliyiz ve değerlendirmelerimizi de bu gerçekler ışığında yapmalıyız-yapmak zorundayız.

Kürt coğrafyasının parçalanmasında, yanbaşımdaki Arap halkının küçük devletler şeklinde bölünmesinde ve dünyanın birçok bölgesinde ezilen halkların acılar çekmesine bu "demokrasi şampiyonu AB üyesi" kimi emperyalist ülkelerin imzası vardır. Haydutun, haydutluğunu koşullara göre uyarlaması, onun özde değiştiği anlamına gelmez. En azından insanlık tarihi böyle insafı bir hayduta henüz tanıklık yapmadı. Ve çağımızın en büyük haydutları da emperyalistlerdir. Dolayısıyla alkışlar, ödüller tufanına kendimizi kaptırmadan alkışların arkasında yatan nedenleri sorgulamalıyız. Bu farklı tutumların neden ve niçinlerine bilimsel temelde yanıtlar aramalıyız. Aksi taktirde "yaşa, kahrol, övgü ve kınama" ikilemleri arasında gidip gelmekten kendimizi kurtaramayız.

2005 yılı bütçesi faiz, işsizlik ve yoksullaşma bütçesidir

2005 bütçesi, yatırımsızlık ve işsizlik bütçesidir, yoksullaşma bütçesidir. Çünkü bütçeden emekçilere ayrılan pay enflasyon artışının bile gerisindedir. 2005 bütçesi faiz ve borç ödemelerini garantiye alan emekçilere değil IMF'ye göre düzenlenmiş, emekçilere işsizlik, açlık, sefalet getirecek olan bir bütçedir.

AKP hükümeti 2003 yılı başında, aslında 2000 yılında başlayan ve 2002 yılında yenilenerek süresi 2005 Ocak sonuna kadar uzatılan stand-by anlaşmasını üç yıl daha uzatarak yine emperyalist efendilerinin sözünden çıkmadı. **Stand-by** anlaşmasının ilk olarak imzalandığı dönem itibarı ile başlayan bir takım saldırıları, emperyalistler ve uşakları açısından uzun vadeli planlarının sonuçlarını 2005 yılı bütçesinde görmek mümkün. 2007 yılına kadar uzatılan süre için hükümetin en gözde sloganları “aşırı borçtan çıkış” ve “**istikrarsızlığa son.**” Bu sloganlara ulaşmak için uygulanacak yöntem ise aynı; “IMF programlarının hiç sapmadan uygulanması”. Yeni para birimine geçişin ardından hazırlanan ilk bütçe olma özelliğini de taşıyan 2005 yılı bütçesi uzun bir zamandır hükümet tarafından yürütülen “**enflasyonu tek haneye indirdik**”, “**işsizlik son yılların en alt seviyesinde**” vb. şiarlarla birlikte halkın gözünü boyamak için kullanılıyor.

Ramazan ayında yoksul evlere giderek sadaka dağıtan, sözde insanların açlığını, acılarını paylaşan AKP hükümeti bütçe gelirleri, giderleri, hesaplamaları incelenince kendini ele vermekte gecikmiyor. Örneğin hükümet 2005 yılı bütçe tasarısı ile vergileri toplumun hangi kesimlerinden alacağını, hangilerinden almayacağını kesin çizgilerle ortaya koyuyor. Kısaca söylemek gerekirse 2005 yılı bütçesi için oluşturulan vergiler asıl olarak emekçilerden alınacak, sermaye sahiplerinden alınmayaca-

cak. Verilerle gitmek gerekirse; toplam vergiler ortalama olarak yüzde 18.4 artarken; beyana bağlı gelir vergisi yüzde 2.4 oranında; irili ufaklı şirketlerin ödeyeceği vergi de yüzde 4.8 oranında azaltılıyor. Yani hükümet faizden kazananların gelirlerine dokunmak bir yana bu kesime uygulanan vergi oranlarını hiç de küçümsemeyecek oranda azaltıyor. Bunun yanında emekçilerin, çalışanların vergileri ise kendilerinin fikri alınmadan, haberi dahi olmadan kaynağından yani kendi ellerine verilmeden kesiliyor. Bu yolla alınan gelir vergisi yüzde 13 artırılıyor. Sermaye sahiplerinin kazanç ve işlemlerinin üzerindeki vergileri iyice azaltan ve giderek daha da pervasızlaşarak vergi dışı tutan hükümet KDV, ÖTV gibi mal ve hizmet alımları üzerindeki vergileri 2005 yılında artırıyor. Bu şu demektir; 2005 yılında da bütçenin esas gelirleri ekonomik gücü dar olan, emekçi insanlardan karşılanacak; vergi yükü yoksulların sırtına bir kez daha binecek.

2005 yılı bütçesi incelendiğinde görülecektir ki; bütçe gelirlerindeki yüzde 15, bütçe giderlerindeki yüzde 8 civarındaki artış, gösterilmeye çalışıldığı gibi bütçe açığının küçülmesi, dolayısıyla da hükümetin kamu yatırım ve harcamalarına ağırlık vereceği anlamına gelmemektedir. Aksine kamu borcu faiz ödemeleri dışında kalan bütçe açığını daraltmak için yatırım ve harcamaların da daralacağını göstermektedir. Bu harcamalar da yukarıda bahsini ettiğimiz gibi emekçilerin sağ-

lık harcamaları, eğitim giderleri, ulaşım giderleri vb. olacaktır. Bütçede bu giderlerin kısılması bu ihtiyaçların bittiği anlamına gelmediğine hatta eğitim, sağlık, ulaşım, sosyal güvenlik ihtiyaçları artarak devam ettiğine göre bu işlemleri artık kim yapacak sorusu karşımıza çıkmaktadır. Bu sorunun cevabı sağlık hizmetlerinin tek elde toplanması olarak gösterilmeye çalışılan SSK'ların hükümete ve oradan da yabancı şirketlere devrine verilecek yanıtla aynıdır.

SSK YABANCI SERMAYEYE PEŞKEŞ ÇEKİLİYOR

1946 yılında kurulan Sosyal Sigortalar Kurumu (SSK), şimdilerde hükümet eli ile Kamu Yönetimi Temel Kanunu ile birlikte başlayan süreçle birlikte ele alınarak yabancı sermayeye peşkeş çekilmeye çalışılıyor. “**Kamu Kurum ve Kuruluşlarına Ait Sağlık Birimlerinin Sağlık Bakanlığı'na Devredilmesine Dair Kanun Tasarısı Taslağı**” kamu kurum ve kuruluşlarına ait hastaneler, kurum tabiplikleri, sağlık evleri, sağlık ocakları, sağlık merkezleri, dispanserler ve sağlık hizmeti veren tüm kurumlar burada çalışan personel, araç, gereç, malzeme ile birlikte bedelsiz olarak Sağlık Bakanlığı'na devredilecek.

Tasarıya gerekçe olarak hükümet, Anayasa'da da bulunan sağlık hizmetlerinin tek elde toplanması gerektiğini göstererek böylece bu hizmetlerin daha sistemli olarak verilebileceğini gösteri-

yor. Ayrıca böyle tek elde toplandığında giderlerin daha verimli kullanılacağını da ekliyor.

Ama hemen belirtmek gerekiyor ki bu gerekçeler hiçbir şekilde gerçeği yansıtmamaktadır. Çünkü AKP hükümetinin Meclis'ten geçirdiği Kamu Yönetimi Temel Kanunu'na göre Sağlık Bakanlığı zaten işlevsiz hale getirilerek, sağlık hizmeti sunmaktan men edilmektedir. KYTK yasalattığında Sağlık Bakanlığı'na bağlı eğitim hastaneleri dışında bütün sağlık kurumları İl Özel İdareleri'ne devredilecektir. Tartışılmaya başlandığı ilk dönemlerde de yerelleştirerek özelleştirme saldırısı olarak altı çizilen KYTK ile birlikte bakıldığında hükümetin SSK'ların devrinden neyi amaçladığını görmek zor değildir. Devletin asıl amacı sağlık hizmetlerini tek elde toplayarak halka daha kolay sağlık hizmeti vermek bir yana bu sektördeki her parçayı daha da küçük parçalara bölerek yabancı sermayeye çeşitli ve yeni sömürü alanları açmaktır.

Bu tasarı ile amaçlanan SSK'nın 148 hastanesi, 212 dispanseri, 202 sağlık istasyonu, 3 ağız ve diş sağlığı merkezi, 6 dispanser/ağız ve diş sağlığı merkezi, 2 dispanser ve hemodiyaliz merkezine emperyalist efendilerinin ahtapot firmalarının el koymasını sağlamaktır. Bu aynı zamanda bu kurumlarda çalışan personelin de Sağlık Bakanlığı'na oradan da İl Özel İdareleri'ne devredilmesini beraberinde getirecektir.

Halkın bir kesiminin SSK'da yaşanan sorunlardan dolayı hoşuna giden bu devir işlemine bazı patron örgütleri bile isyan ediyor. AB'ye girme tartışmaları, sağlıkta ABD modeli vb. söylemlerle birlikte insanların kafası karıştırılarak tüm hizmetlerin paralı hale getirilmesinin adımları hızlı hızlı atılıyor. Halkımız "ABD modeli"ni duyunca dünyanın bu en zengin ülkesinde sağlık açısından olumsuz bir tabloyu baştan yok sayarak, ABD'de halkın çoğunluğunun parasızlıktan tedavi hakkını kullanmadığını, tüm sağlık hizmetlerinin parası olana hizmet verdiğini, ilaç tükellerinin hastaları soyduğunu da peşinen görmezden gelmiş oluyor. ABD'de Commonwealth Fonu'nun bir araştırması, ülkede saat ücreti 15 doların altında olan düşük ve orta ücretli işçilerin sigorta kapsamından neredeyse tümüyle mahrum olduğunu gösterdi. Söz konusu sigorta hastalık izninden, iş kazası ve meslek hastalığı gibi durumlarda ücretsiz tedavi görmeye kadar en temel ihtiyaçları kapsıyor. Bu işçiler çalışmayacak kadar hasta olup işe gidemediklerinde ücretleri de kesiliyor. Son derece düşük ücret aldıkları için sağlık hizmetlerine ulaşmakta zaten zorlanan işçiler sosyal sigortadan da mahrum kalıyor. Fonun Başkanı Karen Davis, "Biz genellikle yeterli sağlık hizmeti

döne bir AB bir de ABD örneğini verdiği sıralarda ABD'de işçilerin yüzde 51'inin hastalık dolayısıyla işe gidemediklerinde ücretlerinin kesildiği, yüzde 64'üne ise doktora gitmek için izin bile verilmediği gerçeği oldukça çarpıcıdır.

EKONOMİYE YENİ TÜRK LİRASI MAKYAJI

Bugünlerde sürekli üzerinde durulan konulardan biri de yine AB makyajı ile süslenerek halka sunulan Yeni Türk Lirası konusu. Hiçbir Avrupa ülkesinde bizimki kadar bol sıfırlı para birimi bulunmadığı reklamı ile birlikte şişirilerek verilmek istenen mesaj aslında, para biriminin değişmesi ile birlikte enflasyonda, işsizlikte de bir düşüş olacağı ve halkın cebine giren paranın da değişeceği. Oysa ekonominin özünün, işsizlik miktarlarının, açlık sınırında yaşayan halkın yaşam standartlarında bir değişimin sadece paradan altı sıfır atılmasıyla olmayacağı ortada. Adeta bir kampanya gibi dört bir yandan sözde uzmanların da görüşleri alınarak, hatta yeni cüzdan ve pantolon üretimlerine başlandığı da belirtilerek yapılmak istenen emekçileri boş hayallerin ve olmayacak beklentilerin içine sokmaktır. Paranın gücünü üretim belirlediğine göre kağıt üzerindeki altı ya da farklı sayıda sıfırı atarak ekonominin de canlanacağını iddia etmek boş

rıya doğru yuvarlandığını görüyoruz. Bu durum da dikkate alındığında Yeni Türk Lirası operasyonunun enflasyonu artırıcı etki yapacağını söylemek yanlış olmaz.

Eski paradan altı sıfır atmanın pratik olarak hizmetlerde bir yararı olması kaçınılmazdır. Ancak önemli olan bu işlemlerde görevlilerin parayı ne kadar rahat saydıkları değil, ekonomik büyüme ile çalışanların durumunda meydana gelecek büyümedir. Emekçilerin, çalışanların gelirleri reel olarak arttıktan sonra eski TL ya da YTL olması neyi değiştirir?

EKONOMİDE YALANCI BAHARDAN KARA KIŞA DOĞRU

Hükümet bir yandan devamlı olarak ekonomideki değişimlerden daha doğrusu düzelmelerden şaşalı sloganlarla bahsederken diğer yandan ise yine devletin kendi bünyesinde bir kurum olan Yoksullukla Mücadele Komisyonu'nun hazırladığı raporlara göre ise Türkiye'de yoksulluk riski sınırında bulunan ailelerin sayısı giderek artmış ve sonuç olarak kontrol edilemeyecek bir düzeye gelmiştir. Mayıs 2004 tarihinde oluşturulan Komisyon'un raporlarına göre yoksulluk sınırı her geçen biraz daha büyümektedir ve artık devlet için bir risk haline gelmiş durumdadır.

Yine bunun gibi rakamlar vererek devam edersek; Devlet İstatistik Enstitüsü'nün yaptığı araştırmalara göre yüzde 12.4 olarak açıklanan işsizlik oranı bu rakamdan çok daha yüksektir. Bu rakam gerçeğin altında bir rakamdır.

Çünkü bu rakamın içinde artık iş bulmaktan umudunu kesip iş aramaktan vazgeçenler, yeni yasalar gereğince işten çıkarılmak durumunda olanlar, kriz döneminde işe girip çalışarak evlerine destek olan ancak sonra işten ayrılan kadınlar vb. bulunmamaktadır. Örneğin aynı ankete göre toplam 796 bin kadın işçi istihdamdan şu veya bu nedenle çekilmiş durumdadır. Bu sorunları halının altına süpürerek geçikleri çarpıtıcı ve işine geldiği gibi açıklamalar yapan hükümet yetkilileri hala ekonomideki büyümeden söz etmektedir. Oysa bir büyüme olduğu kabul edilse bile bunun ancak yalancı bir büyüme olduğu vurgusunu yapmak gerekmektedir.

Türk-İş'in yaptığı açıklamalara göre ise Ekim ayında, 4 kişilik bir ailenin "açlık sınırı" 490 milyon 166 bin liraya, "yoksulluk sınırı" ise 1 milyar 489 milyon 866 liraya yükseldi. Bu araştırmaya göre açlık sınırı, son bir yıldaortalama yüzde 10.7 oranında artmış görünüyor.

Araştırmalarda baz alınan dört kişilik ailenin gıda harcamalarının yanı sıra kira, ulaşım, yakacak, elektrik, su, haberleşme, giyim, eğitim, sağlık, iletişim, kültür gibi temel ihtiyaçları için yapması gereken ve "yoksulluk sınırı" olarak da ifade edilen tutar ise 1 milyar 470 milyon 814 bin liradan 1 milyar 489 milyon 866 bin liraya çıktı. 2004'ün ilk on ayında gıda harcaması tutarındaki artış yüzde 6.6 oldu. Ayrıca hazırlıkları yapılan 2005 bütçe rakamlarına göre kamu emekçilerine verilecek maaş zammı ancak yüzde 8 olarak görülmektedir. Bu yılın başlangıç ödeneğine göre yüzde 8 oranında artırılan personel ödeneği 30 milyar 844 milyon Yeni Türk Lirası olarak belirlenmiştir. Bu da kamu emekçilerinin maaşlarına 2005 yılında en fazla yüzde 8 zam yapılacağı habercisi durumundadır. 2004 yılında personel giderleri 28 milyar 559 milyon Yeni Türk Lirası olarak belirlenmişti. Bu yıl emekçilerin maaşlarına yüzde 6 ilk altı ayda, yüzde 6 da ikinci altı ayda zam yapılmıştı. 2005'te de emekçilerin maaşlarının ilk altı ay için yüzde 4 ve ikinci altı ay için yüzde 4 oranında zamlanabileceği bütçeye bakılarak yapılan tahminler arasında.

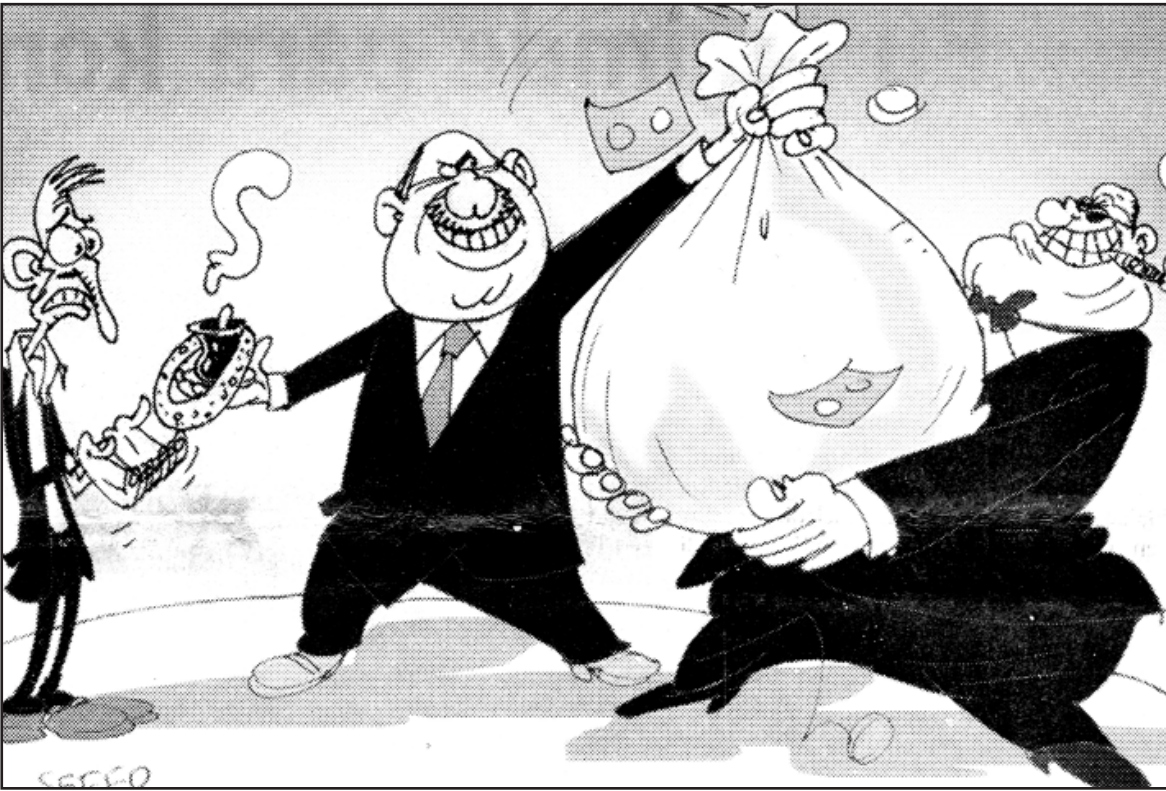
2005 yılı bütçesinde de yine en büyük pay Hazine'ye ait; Hazine'nin 2005 yılı ödeneği 65.7 milyar Yeni Türk Lirası, Maliye Bakanlığı 13.7 milyar Yeni Türk Lirası, Milli Eğitim Bakanlığı 13.6 milyar Yeni Türk Lirası, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı 12.4 milyar Yeni Türk Lirası, Milli Savunma Bakanlığı 10.9 milyar Yeni Türk Lirası. 2005 yılı bütçesinden Milli Savunma Bakanlığı'nın payı yüzde 7.8 iken Milli Eğitim yüzde 9.7, Tarım ve Köy İşleri yüzde 3.2, Çalışma ve Sosyal ve Güvenlik yüzde 8.8 pay alacak.

Bu açılardan bakıldığında 2005 yılı bütçesi; hükümetin aksi söylemlerine rağmen bir kez daha faiz, işsizlik ve yoksullaşma bütçesidir.

2005 bütçesi faiz bütçesidir. Çünkü bu bütçenin üçte biri faiz harcamalarına gidecektir.

2005 bütçesi, yatırımsızlık ve işsizlik bütçesidir, yoksullaşma bütçesidir. Çünkü bütçeden emekçilere ayrılan pay enflasyon artışının bile gerisindedir.

2005 bütçesi faiz ve borç ödemelerini garantiye alan emekçilere değil IMF'ye göre düzenlenmiş, emekçilere işsizlik, açlık, sefalet getirecek olan bir bütçedir.

kapsamının maliyeti konusuna yoğunlaşıyoruz ama işçilerin verimli çalışamaz duruma gelmelerinin bize maliyetini göz ardı ediyoruz" diyerek emperyalistler ve uşakları için insan sağlığı gibi bir konunun bile verimlilik ve maliyet temelinde ele alındığını belirtiyor. Yine aynı araştırmaya göre ABD'de düşük ücretli işçilerin beşte ikisi ciddi sağlık sorunları yaşıyor fakat bu işçiler reçete yazdırma, muayene olma, tedaviye ulaşma gibi en basit haklardan bile yoksunlar. AKP hükümetinin döne

bir safsatadan başka bir şey değildir. Sadece bu değişiklik işleminin bile ekonomiyeye faturasının 2 katrilyonu bulacağını da göz önüne alırsak ekonominin iyiyeye değil daha da kötüye gideceğini söylemek yanlış olmaz. Yeni Türk Lirası geniş ve yoksul halk kesimlerinin hayatında olumlu bir değişim yaratmayacaktır. Tersine özellikle yuvarlamalar dolayısıyla ile daha fazla bir pahalılığa yol açacaktır. Şimdiden yaşandığı iddia edilen bozuk para sıkıntısı yüzünden küsuratlı rakamların sürekli yuka-

rak evlerine destek olan ancak sonra işten ayrılan kadınlar vb. bulunmamaktadır. Örneğin aynı ankete göre toplam 796 bin kadın işçi istihdamdan şu veya bu nedenle çekilmiş durumdadır. Bu sorunları halının altına süpürerek geçikleri çarpıtıcı ve işine geldiği gibi açıklamalar yapan hükümet yetkilileri hala ekonomideki büyümeden söz etmektedir. Oysa bir büyüme olduğu kabul edilse bile bunun ancak yalancı bir büyüme olduğu vurgusunu yapmak gerekmektedir.

Proletarya Partisi'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve Ese Yaylası şehitleri ölümsüzdür!

Şüphesiz ki Mehmet Demirdağ yoldaş, Proletarya Partisi'nin, onun yaşadığı süreçteki engebeli yolları katediş sürecinde, izi siline-meyecek adımların önderliğini yaptı. Bugün; onun katkılarını irdelemeden, incelemeyen, uygulamadan, sadece lafzını yapmak; bize bıraktığı mirası "yaşasaydı" anti-bilimsel sitemine takılı bırakmaktan başka bir katkı sağlayamayacaktır.

Emperyalist-kapitalist ülkelerden, yarı-sömürge ülkelere dek, tüm dünyada; emperyalist sistemin açtığı-derinleştiği yaraları berrak bir şekilde görebildiğimiz bir süreçten geçiyoruz.

Yanısıra; tüm bu saldırılara karşın, sınıf mücadelelerinin kızgınlaştığı ülkelerde, bu mücadelelere Komünist Partilerin nasıl önderlik ettiğini-edelediğini berrak bir şekilde görebildiğimiz bir süreçten geçmekteyiz.

Burjuvazinin; "devrim-sosyalizm-komünizm" kavramlarının içini boşaltma hareketini, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini tarihin döküntüleri altında kamufle etme hareketini, zengin yöntemlerle-usta manevralarla azgınca sürdürdüğü bir süreçten geçmekteyiz.

Ve bugün; gerçekte çok berrak olan bu tablo karşısında, gerçeklere hangi pencereden baktığımızı, gerçekleri hangi ideolojiyle donanarak yorumladığımızı irdelemek, bu berrak tablonun avantajlarını değerlendirmek zorunda olduğumuz, lehimize bir süreçten geçtiğimizi görmek durumundayız.

Kısacası, azgınca saldırıların gerçekleştiği bir süreçte, umudumuzu büyütecek bayrakların dalgalandığı dünya gerçekliği içinde, gözlerimizizin; Umutsuzluğun-karamsarlığın-inançsızlığın perdesiyle mi, umudu yeşerten adımların coşkusuyla mı dolduğunu ciddi bir sorgulayışa yatırmak zorundayız.

Ese Yaylası şehitlerinin; Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler, Dilek Konuk ve Duran Salman'ın şehit düşüşünün 7. yılındayız.

Ve "İbrahim şehit düşmeseydi, Mehmet şehit düşmeseydi..." gibi anti-bilimsel sitemlere takılmayıp, yüklendiğimiz misyonu layıkınca oynamanın, bu misyonun gereklerine göre şekillenmenin yürüyüşündeyiz.

Bu yürüyüşü gerçekleştirirken; sadece şehitlerimizin yaşamlarından-mücadelelerinden öğrenmenin ötesinde, onların yaşadığı tarihsel süreçlerin bütünlüklü bir tahlilini yapmak, onları yas tutarak-ağıtılarak değil, yürüdükleri yolda coşkuyla-umutla-ısrarla-kararlılıkla yürümek durumundayız.

Şüphesiz ki Mehmet Demirdağ yoldaş, Proletarya Partisi'nin, onun yaşadığı süreçteki engebeli yolları katediş sürecinde, izi silinemeyecek adımların önderliğini yaptı. Bugün; onun katkılarını irdelemeden, incelemeyen, uygulamadan, sadece lafzını yapmak; bize bıraktığı mirası "yaşasaydı" anti-bilimsel sitemine takılı bırakmaktan başka bir "katkı" sağlayamayacaktır.

Mehmet Demirdağ yoldaş, gerek Parti tarihini, gerek Parti'nin içinden geçtiği bunalımı, gerek Parti tasfiyeciliğine soyunanları, gerek Parti kaçınlarını, gerek Parti'nin ilerlemesi gereken güzergahı, gerekse bunların yol-yöntemlerini irdelerken;

-Kendini ve kişileri Proletarya Partisi'nin teori ve stratejisinin, Parti iradesinin üzerinde tutmamıştır. Her düşüncesi, her davranışı bu zeminden kopmadan, aksine bu zeminin sağlam mirasının ışığıyla değerlendirmeyi ilke edinmiştir.

-Nerede-neden-nasıl varolduğumuzu, hedeflerimizi; atılan her adımda unutmadan-

unutturmanın mücadelesini vererek, ilerlemiş-ilerletmiştir.

-Kişileri ve Partinin içinden geçtiği süreci değerlendirirken; bu gelişmeleri dünyadaki-ülkemizdeki ve Proletarya Partisi'ndeki değişimleri birbiriyle bağı içerisinde ele almıştır.

-Eksiklikleri-zaafları-yanlışları-suçları değerlendirirken; bunların hepsini ideolojik-politik-örgütsel kökenleriyle birlikte, neden-sonuç ilişkisi içerisinde çözümlenmiştir.

Nihayetinde; sadece bilen-yapan bir kişi olarak kendini değil, Parti'nin değerlerini öne çıkarmış, Partiyi bütünlüğe bir değer haline gelmiştir.

Proletarya Partisi'nin darbelendiği, nedenler ve sonuçların kişilere bağlanma eğiliminin güçlü olduğu bir dönemde, Parti'ye katkılarının-Partili olmanın kıstasını;

"...sınıflar varolduğu müddetçe bunların ürünü çatışmalar, çelişmeler varolacaktır. Bu çelişmeler kendisini KP içerisinde de çeşitli biçimlerde gösterecektir. Önemli olan bu çelişkileri çözebilmek için komitelerimizin/organlarımızın kolektif bir çalışma tarzıyla harekete geçirilebilmesi ve çözülen her çelişkinin yerini yeni çelişkiler alacağından bunların da çözülebilmesi için bu kolektif çalışmanın sürekliliğinin sağlanabilmesi, yani kurumsallaşılmasıdır.

Bu olmayınca ne olacaktır?

Bugün hemen hemen her işimizde olduğu gibi işler kişiler üzerinden çözülmeye çalışılacaktır. İşin altından kalkamayanlar ya işe yaramaz diye nitelendirilecektir ya da işin altında kalıp mücadeleyi kendileri bırakacaklardır. O anlık işin altından kalkanlar ise (o anlık diyoruz, çünkü her iş kişilerce çözülebilsen örgüte gerek olmazdı) kahramanlaştırılıp, tapılacak kişiler haline getirilecektir" biçiminde çözümlenmiştir. Ardından da; bizi bu gerçekliği sürükleyen sebepleri-engelleri, gerek içimizdeki çalkantıları, gerekse burjuvazinin saldırılarını, bu saldırılardan etkilenme düzeyimizi, bunları aşma yönelimimizi belirlemiştir.

Burjuvazinin saldırılarını ve içimizde "Parti kadrosu" etiketiyle geçinenleri; kişisel bir saldırıya girmeden, kişileri hedef almadan, ideolojik-politik-örgütsel duruşumuzun geçmişten-bugüne izlediği rotayı çözümlenerek;

"Bu Parti düşmanı akımların içinde, en şekilsizi ve bu özelliğiyle yığınların devrimci bilincini duru tutma çabasında Parti'yi en çok çaba harcamak zorunluluğuyla karşı karşıya bıraktıran biçimi TASFİYECİLİK'tir. Tasfiyecilik olgusu, çoğu kişinin anlayışında

şekillenmiş olanın aksine, sadece Parti'yi açıkça inkar ve/veya onu yer üstüne-legalize etme, çekme çağrıları biçiminde gelmez... Öylesine ki örneğin, eskiden açıkça Parti'yi reddetmek şöyle dursun aksine daha yüksek sesle Parti şablonu altında Parti biziz deyip, Parti'yi iç sorunlarla uğraştırmak, Parti'yi Parti yapan ilke ve kuralları kişilerin anlayışlarına göre değişebilir görme ve Parti'yi sınıf mücadelesinin görevlerini yüklenmekten al-

koymayı sağlayan tasfiyecilik arasında, gördüğü işlev bakımından en küçük bir fark yoktur. Parti'yi reddetmeksizin-teoride, sözde

Parti'nin tarihsel, sosyal ve siyasal sorumluluklarını icra edişini engellemek!" tanımlamasını yapmıştır.

Ancak bu tanımlamayı da, sınıf mücadelesinin dünyadaki-ülkemizdeki seyrinden, burjuvazinin bu seyre paralel Parti içi mücadeleyi evirmek istediği yönden, tasfiyeciliğin gelen süreçte taktığı maskeden bağımsız ele almamıştır.

Nihayetinde 6. Oturum sonrası; Proletarya Partisi karmaşalar-zorluklar-ımkansızlıklar-kayıplar içerisinde, dosta umut-düşmana korku salan küçümsenmeyecek bir yönelimin adımlarını atmıştır. Mehmet Demirdağ yoldaş bu adımları irdelerken; atılan adımları "ben"de somutlamamış, "ben"lerin geçici olduğunu, asıl olanın "biz"lerin nasıl-hangi zeminde ilerleyeceğimiz olduğu gerçekliğini derinleştirmiştir. Atılan-atılacak olan adımların kaynağını;

"Durum iyidir. Durum iyidir, çünkü; gerçekler devrimcidir, bizim için kötü olan gerçekler değil, gerçekleri keşfedememektir.

Durum iyidir, çünkü; hayallerle değil, gerçeklerle uğraşıyoruz, kısır çekişmelerde değil, gerçek sorunlarımızda yoğunlaşıyoruz.

Durum iyidir, çünkü; bize ışık tutan teorimiz ve stratejimizden güç alarak tüm bu yetmezliklerimizi aşacağımızı biliyoruz.

Durum iyidir, çünkü; ne kadar sorunlu ve yetersiz olursa olsun, üzerinde yükseleceğimiz gelişime açık ve hiç de küçümsenmeyecek bir örgütsel güç mevcuttur.

Durum iyidir, çünkü; yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimi teori ve stratejimizin ışığında atacağımız her adıma, yapacağımız her müdahaleye karşılığın kat kat verecek bir yöndedir.

Durum iyidir, çünkü; çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız" biçiminde bir zeminde tanımlamıştır.

Hareketliliğin, coşkunun hakim olduğu

dönemlerde; herkes, bir şekilde bu hareketliliğin kıvılcımıyla yürür. Ancak, köklü adımlar yeterince yeşertilememişse, bu kıvılcım yanar ve söner.

Zorlu süreçlerde ise, adım atmak, istikrarlı yürümek, umuda sarılmak-umudu yaratmak için; gerçekten de, incelemek-araştırmak-çözümlenmek bu doğrultuda pratikler gerçekleştirmek zorunludur. Zorlu süreçlerde; kuru ajitasyonlar-söylemler boştur. Öyle saldırılarla donatılmıştır ki; bu saldırıların etkisinden arınmak, bu saldırıları püskürtmek için, daha bilimsel, daha sorgulayıcı, daha sağlam bir şekilde düşünmek-adım atmak zorunludur.

Mehmet Demirdağ yoldaş; Proletarya Partisi'ne, zorlu süreçlerin kökenlerini, bu süreçlerin hangi yol-yöntemlerle aşılacak zorunda olduğunu, bu zorunluluğun bilincine ulaşmamızın olmazsa olmazımız olduğunu, kapsamlı araştırma-incelemelerle, bunlardan süzülünlerin pratiğiyle katkı olarak kazınmıştır.

İçinden geçtiğimiz zorlu süreçte; Proletarya Partisi'nin nice şehidinin değerlerini, birikimlerini, parti ve devrim tarihinden silinemeyecek katkılarını, ajitatif söylemlerle pazarlamak isteyenler çıkacaktır. Bu pazarlamalarını; parti ve devrim kaygısı gütmeyen yaptıkları için, sapkın anlayışlarla ortalığı bulandırma çabaları kaçınılmaz olacaktır. Önderlerimizin düşüncelerini; "ben" kaygısı güderek, kendilerinde somutlayarak pazarlamaya çalıştıkları için, altı biraz kurcalandığında, Proletarya Partisi'nin teori ve stratejisinden ne kadar koptukları görülecektir. Bu anlayışların su taşıdığı değirmen, kaçınılmaz olarak tasfiyecilik değirmeni olacaktır.

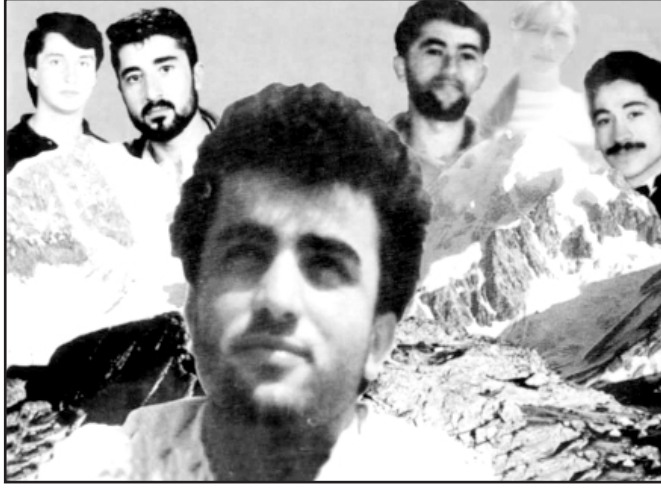
Şehitlerimizin, İbrahim'den Mehmet'e tüm önderlerimizin parti tarihine kattıkları değerleri sahiplenmenin tek yolu; tıpkı onlar gibi Proletarya Partisi'ne kenetlenerek, onlardan öğrenerek ilerlemeye devam etmekle mümkündür. Bunun dışında olan; her renkten-her tondan haykırışlar, Parti dışılığı öğütleyen, tasfiyecilik pratiği yaygınlaştırmaya çalışan, Parti ve devrim kaygısı yerine, sınıf mücadelesinden kaçmanın kılıfını gerekçelendirmeye çalışan pratikler olacaktır.

Parti tarihimizde, bunların niceleri görülmüştür. Hepsinin akıbeti de; Parti dışılık, düzen içilik olmuştur. Aksi mümkün değildir. Kazanansa; Partiyi sürekli ayakları üzerine dikme gerçekliği olmuştur.

"Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak" sloganıyla şehit düşen 4. Genel Sekreterimiz Mehmet Demirdağ, Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler, Dilek Konuk ve Duran Salman'ı bir kez daha anarken;

Andolsun ki; sizlerin attığı adımları geriye saydırmadan, öğrettiklerinizi bir an dahi unutmadan, savsaklamadan, tuttuğumuzu koparak, azimle, kararlılıkla yürüyeceğiz. Ve savaş içerisinde, bedel ödemekten kaçınmadan, kanımızın son damlasına kadar koruduğunuz Parti değerlerinin, sahiplenicisi-büyütücüsü olacaktır.

UZUN YÜRÜYÜŞ SÜRÜYOR, ANDOLSUN Kİ YORULMAYACAGIZ!

PUSULA

AÇLIK VE CEHALETİN GÜCÜNÜ YENECEK OLAN PARTİNİN, DEVRİMİ ÖRGÜTLEME GÜCÜDÜR

Açlığın olağanüstü boyutlara vardığını açıklayan Birleşmiş Milletler Beslenme Hakkı Raportörü araştırmacı yazar Prof. Dr. Jean Ziegler "Piyasa açlık sorununu çözemez, her saniye bir insan beslenme yetersizliğinden ölüyor" açıklamasının yanında sözlerine her gün 100 bin kişinin açlıktan öldüğünün saptandığını belirterek devam etti.

Dünyada 842 milyon insanın kronik açlık sınırının altında beslendiğini açıklayan Ziegler açlık sonucu ölümün, tüm savaşlardan, AIDS ve veremden daha fazla kurban aldığına öne süren bir açıklamada bulundu.

Açlık, günümüz dünyasında beslenme ve sağlık uzmanlarının çözemediği bir sorun olmaktan çıkmış, politik bir sorun haline gelmiştir. Çünkü açlığa kaynaklık eden maddi nedenler, dengesiz ve düzensiz, kötü beslenme koşullarını yaratan, emeğin köleliğine dayalı sömürü ve zulüm sistemidir. Açlık tıpkı işsizlik, demokrasi ve devrim sorunu gibi bir politik sorundur. **Günümüz dünyasında açlık, yerini tokluğa mücadelesiz bırakmaz.** Toplumun diğer temel sorunları gibi bu sorunu da ancak devrim ve onun örgütlü gücü çözebilir. Başka hiçbir güç, bu sorunu insanlığın "sorunlar" sayfasından silip atamaz.

Emeğin köleliği üzerine kurulu düzenlerde egemenler ve onların sözcüleri, açlığın ve yoksulluğun ortadan nasıl kaldırılması sorunu dışında her şeyi tartışmakta, kısa ve uzun vadeli "çözüm" önerileri sunmaktadır. En çok tartışılan, konuşulan konuların başında insan hakları gelmektedir. Oysa bilinir ki en temel hak, yaşam hakkıdır. İnsanlar yaşamak için çalışmaya ihtiyaç duyar. Çalışma hakkının işsizlikle gasp edildiği sömürü sistemlerinde insan haklarından bahsetmek aldat-

maca ve manipülasyondan başka bir şey değildir. Halkların işsizlikle köleleştirilip, terbiye edilmeye çalışılarak, sefaletle mahkum edildiği bir dünyada insanlara ve insanlığa ilişkin söylenen her söz boş ve anlamsızdır.

Dünya halklarını ölümle tehdit eden, her gün artarak büyüyen açlık, etki ve korkutucu boyuta varan gücünü nereden almaktadır? Açlığı besleyen büyüyen, bir canavar gibi öldürten güce dönüştüren, toplumsal zemin nedir? Onun artarak büyümesine kaynaklık eden nedir? Bu sorulara doğru yanıt verilmedikçe ve bu yanıtı kaynaklık eden olgunun ortadan kaldırılması için mücadele örgütlenmedikçe, açlık, yoksulları tehdit eden unsur olmaktan kurtarılamaz. Açlığa kaynaklık eden ne nüfus artışı ne doğanın sınırlı gücü ne de doğa üstü güçlerdir, açlığa neden olan kapitalist-emperyalist sistemin aşırı kâr hırsıdır.

Emperyalist-kapitalist sistem aşırı üretim sonucu süregelen bir bunalımı yaşamakta, bir yandan sermayesini büyütürken diğer yandan işsizliği ve yoksulluğu çoğaltmaktadır. Sermayenin ve sefaletin büyümesini önleyemeyen emperyalist-kapitalist sistem süregelen bir bunalımla iç içe yaşamaktadır. Onun doğası gereği bunalımla iç içe yaşama gerçekliği, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu da bunalıma ve açlığa mahkum etmektedir. Kapitalizm ve kitlelerin yoksullaşması birbirinden kopuk yalıtılmış şeyler değildir, biri birlerini gerektiren şeylerdir.

Bugün insanlığın büyük çoğunluğu acı çekiyor, insanlığı çektiği acılardan, ne beslenme ve sağlık uzmanlarının kurtuluş reçeteleri ne de gen teknolojisinin gelişimi kurtarabilir. Onu kurtaracak olan Ekim ve Çin devriminin yol göstericiliğinde gerçekleşecek olan sosyal devrimlerdir. Açlığı ve se-

faleti ebedi olarak ortadan kaldırmak yoksullara varlık içinde bir yaşam garantilemek görevi sınıf bilinçli proleterlerin omuzundadır. Devrim bilimi, çözüm arayan doğa ve toplumun yamsalsal temel sorunlarına da yanıt olacaktır. Devrim bilimi, diğer tüm bilim dallarının çözüm anahtarlarıdır.

Bugün dünya halkları yalnızca açlık ve yoksullukla tehdit edilmemektedir. Yoksulluk kadar cehalet ve bunun kaynaklık ettiği yıkım ve yaşattığı toplumsal dramlar da büyük bir tehdit unsurdur. Çalışma hakkının sömürsüz bir şekilde sağlanması garanti ve güvence altına alınmadan, toplumsal yapıda emeğin özgürleşmesi sağlanmadan uyuşturucu-kadın ve çocuk bedeninin bir meta olarak alınıp satılması, kiralanması ve aşağılanması tehditleri de yok olup ortadan kaldırılamaz. Her türlü bedensel, zihinsel ve moral şiddetine dayalı unsurların gelişim ve beslenme zemini emeğin köleleşmesine dayalı sistemdir. Sermaye egemenliğini var etmek, devam ettirmek için yönetmeye çalıştığı kitleleri tüketim ideolojisi ile aptallaştırmaya, duyarsızlaştırıp, bencil ve bireyci sürüler haline getirmeye ihtiyaç duyar. Sermayenin egemen olduğu toplumlarda insan emeği, kişiliği, bilimi de dahil her şey alınıp satılan bir meta olarak görülür.

Emperyalist-kapitalist sistemde her şey emeğin köleliği üzerine inşa edilir. Emeğin köleliği, zihinsel düşünsel ve moral köleliğini de yaratır. İnsanlığa ait ne varsa tutsak alınıp, köleleştirilmeye çalışılır. Bu her geçen gün daha fazla dayanılmaz, çekilmez ve kabul edilemez boyutta devam eder. Değişim ve dönüşüm ihtiyacı kendisini yakıcı şekilde ortaya koyar. Bu ihtiyaç devrimdir. Toplumsal yapının değişim ve dönüşüm ihtiyacına ancak devrimler yanıt olabilir.

Değişim ve dönüşüm ihtiyacına yanıt olacak güç, örgüttür. O değiştiren dönüştüren, müdahale edip yönlendiren, birleştirip örgütleyendir, sorunlara çözüm arayan ve bulandır. Kitleleri iktidar perspektifiyle harekete geçiren onları tek bir merkez altında örgütlemeye, bilinçlendirmeye ve savuşturmaya yöneltendir.

Açlık ve sefalet gibi büyük bir güç, ancak kendisinden daha etkili ve örgütlü bir güçle yok edilebilir. Bu da devrim gücüdür. Bu ihtiyacın örgütlenip ve harekete geçirilip, değiştirici rol oynayabilmesi için merkezi bir yönetsel önderlik mekanizmasına ihtiyaç var. Bu ihtiyacın en güçlü ve bilinçli yanıtı partidir.

Sınıflara bölünmüş, açlık ve cehalele mahkum edilmiş bir toplumda toplumsal sorunların temelinde politik nedenler yatar. Birbirine taban tabana zıt düşman sınıflar arasındaki mücadele politik bir savaşa yürütülür. Politik sınıf mücadelesinin en kesin ve en belirleyici ifadesi partiler mücadelesidir. Partisizlik düşüncesine sahip ol-

mak politik partiler mücadelesine ilgisiz kalmaktır. Çünkü sınıflara bölünmüş toplumda ve bunun üzerinde yükselen mücadelede kimse tarafsız ve nötr olamaz, ilgisiz ve tarafsız kalamaz. İlgisiz ve tarafsız kalmak egemenlere, onların yaratıp neden olduğu toplumsal sonuçlara, açlık ve sefaletle destek olmaktır. Emeğin gaspı ve köleliği üzerinde kurulu düzende çekimser, ilgisiz ve duyarsız kalan herkes açlığın ve sefaletin dolaysız savunucusu konumuna düşer.

Örgütlenmek bir ihtiyaç ise bu ihtiyacın bilinçli ifadesi örgüt ise bunun gücü kitlelerin yaşamsal sorunlarını çözme iddiasındaki gücünde yatar.

Parti, aynı zamanda proletaryanın sınıf ve moral birliğinin en yüksek biçimidir. Parti, kitlelerin açlık, işsizlik ve sosyal yıkıma gösterdiği tepkisine kulak vererek örgütlenmeye çalışır. Parti kitlelerin sadece sesini değil onların devrimci iç güdüsünü de özenle hesaba katar. Onların mücadele pratiğini inceler ve böylece politikasının doğru olup olmadığını sınırlar. Parti sadece kitlelere öğretmekle yetinmeyip, kendisi de kitlelerden öğrenmeyi bilmek zorundadır. Kitlelerin somut sorunları etrafında onları örgütleme mücadelesine girişmeyen gerçek anlamda sınıf bilinciyle donanamaz. Mücadele- nin her geri kalması, umutsuzluğu ve anarşizmi yaratır.

Parti, bugün başta en ileri, devrime en yakın, en fazla acı ve yoksulluk çeken kesimlerin somut talepleri uğruna mücadeleyi örgütlemeye başlayarak onların güvenini kazanmaya çalışır. Politikasıyla, sorunlara çözüm önerileriyle ve çalışmasıyla, saygınlığıyla kitlelerin desteğini sağlar. Politik saygınlık doğru ve isabetli kararlar, öngörüyle elde edilir. Manevi saygınlık ise çalışkanlık, fedakarlık, dürüstlükle elde edilir. Her şeyden önce parti, politikasının doğruluğunu kendi öz deneyimleriyle anlamaları için kitlelere yardım ederek onları ikna etmeye çalışır. Parti, işçi sınıfına ve ezilenlere yol gösteren, onları eğiten mütevazı bir öğretmen olmayı başarmalıdır. Açlık ve sefalet, işsizlik ve zulüm gibi politik sorunların çözümü ve örgütsel-yönetsel sorunların çözümü için kafa yorup, çalışmalıdır.

Parti örgüt çalışmasını, politik yöneliminin gerçekleşmesine uygun hale getirmelidir. Sınıf bilinçli proleterler, politik yönelime uygun adımları güçlendirmek ve bu adımları geliştirmek için örgütsel çalışmaya önem vermelidir.

Devrimi ve partiyi örgütleme mücadelesinde her bir gecikme günde yüz bin yoksulun açlıktan ölmesine seyirci kalmak anlamına gelir. Sınıf bilinçli proleterlerin görevi; halkın bilinç ve duygu dünyasına ulaşarak orada örgüt gücü yaratmak için halk içinde okyanusta bir damla su olmaya çalışmaktır.

İSTANBUL, ANKARA VE İZMİR BAROSU GENEL KURULLARI YAPILDI

İzmir Barosu 3346, Ankara Barosu 2500 avukatın katılımıyla Genel Kurullarını 17-18 Ekim 2004 tarihlerinde yaptı. Ankara'da seçimleri **Demokratik Sol Grubu**, İzmir'de de **Cumhuriyetçiler Grubu** kazandı.

İstanbul Barosu Genel Kurulu 12400 avukatın katılımıyla 23-24 Ekim 2004 tarihlerinde yapıldı. Seçimlere katılan 5 gruptan en çok oyu 4972 ile Önce İlke Grubu elde etti. **Çağdaş Avukatlar Grubu** 3852, **Çağrı Grubu** 2391, **Baroda Birlik Grubu** 263, **Hukuk Grubu** 869 oy aldı.

İstanbul Barosu seçimlerinde en çok tartışılan konu baroda politika ya-

pılıp yapılmamasıydı. Gruplar seçim propagandasını buna göre yapıyorlardı. **Çağdaş Avukatlar** dışındaki gruplar baroda politika yapılmamasını savundular. ÇAG politikanın hukuktan bağımsız olamayacağını ve baroların devletten bağımsız olması gerektiğini savundu. Diğer gruplar ise daha çok avukatların mesleki sorunları üzerinde yoğunlaştı. Seçimleri yeniden kazanan mevcut yönetim baroyu devletle barıştırdığının propagandasını yürütmekteydi.

Seçim sonuçlarında dikkati çeken bir diğer husus da islamcı çevrelerin oluşturduğu Çağrı Grubunun oylarını ciddi biçimde artırmasıydı. (İstanbul)

Avrupa bir kez daha grev ve yürüyüşlerle sarsılıyor

Türkiyeli emekçilere Avrupa bir cennet olarak sunulur ve halkımız tüm dertlerinden Avrupa Birliği'ne girerek kurtulacağı hayaliyle uyutulmaya çalışılırken, Avrupalı işçiler ise işleri ve emekleri için grevlerle emperyalist tekelere uyarıyor, geleceklerine sahip çıkma mücadelesi veriyor.

**GENERAL MOTORS
İŞÇİLERİ SOKAKLARDA**
Almanya, İspanya, Portekiz, Po-

lonya, İngiltere, Avusturya, Belçika ve İsveç'teki General Motors'a bağlı Opel firmasının fabrikalarından 12 bin işçiyi atma planını 19 Ekim'de on binlerce işçi greve çıkarak protesto etti. Toplam 40 bin işçinin çalıştığı işletmelerdeki grevlere halkta destekte bulundu.

Grevin en etkili ve kitlesel olduğu yerse Almanya'nın Bochum kentindeki Opel fabrikası oldu. Bochum'da 4 bin işçinin işten atılacağı açıklamasının yapıldığı 14 Ekim tarihinden beri grev ya-

pan işçilere kentteki esnaf ve halk da günlerdir yiyecek, içecek, ihtiyaç yardımını yapıyor. Avrupa çapında en fazla otomobil üreten işletme olan Bochum Opel'de süren grevin bugüne kadar yapılan en uzun direniş olduğu belirtiliyor. İşçiler, General Motors'un yığınsal işten çıkarma planı uygulamaya konulursa, bu yılın başında yürürlüğe girecek olan Hartz IV yasası gereğine 1 yıl süreli işsizlik parasından sonra alacakları komik işsizlik yardımıyla yaşayamayacaklarını ifade ederek "Kaybedecek bir şeyimiz yok" diyor.

19 Ekim günü fabrikada **9 bin 600** işçi ve çevredeki halkla beraber sayısı 13 bini aşan kitle tüm engellemelere rağmen şehir merkezine yürüyerek dev bir miting yaptı.

Ruhr bölgesinde çeşitli otomobil fabrikalarında çalışan işçiler Opel fabrikası önünden şehir merkezine kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında "**Opel bizindir kapatılmaz**", "**Geleceğimizin karartılmasına izin vermeyeceğiz**" yazılı pankartlar açılırken başta **Porsche, Ford** ve **Mercedes** olmak üzere Almanya'daki tüm otomobil işçileri sendikalarından da kitlesel şekilde gelen delegasyonlar "**Onlar piyasada rekabet ediyor biz mücadelede birlikteyiz**" yazılı pankart açtı. Yürüyüşe bölgedeki maden çalışanları, kimya endüstrisi çalışanları, emekliler, işsizler ve öğrencilerde kendi pankart ve bayraklarıyla katıldı. Bochum'daki yürüyüş sırasında Almanya'nın Russelsheim, Kaiserlauter ve Eisenach kentlerindeki Opel fabrikalarında da çalışmalar durdu, işçiler grev ilan etti. Russelsheim kentindeki fabrikada işçiler "**Grev İstiyoruz**", "Opel'de Karstadt Modeli Kabul Etmiyoruz" yazılı pankartlarla 20 bin sayısını bularak ve çevredeki esnaf ve halkın da desteğini alarak şehir merkezine yürüdü.

Diğer ülkelerde de General Motors işçileri kitlesel eylemler yaparak tasarruf planı adı altında işçilerin işten atıl-

masını protesto etti. Avrupa'da yapılan gösterilere paralel olarak Brezilya'daki Opel işletmelerinde çalışanlar da dayanışma adına bir günlük grev yaptı.

Önceden 12 bin işçiyi işten atacağı ve bunların 10 bininin Russelsheim ve Bochum'daki fabrikalardan olacağını açıklayan General Motors patronları greve çıkanları işten atmakla tehdit ederken, öncesinden işçilere destek vermeyerek sessiz kalan IG Metall Sendikası ise bu açıklamaya çıkışarak bunun tansiyonu yükselteceğini ve diğer sendikaların genel grev açıklama ihtimallerini güçlendirdiğini açıkladı. Ayrıca Opel fabrikalarında 800 dolayında Türkiyeli işçinin bulunduğu belirtiliyor.

BELÇİKA'DA GREVLER YAŞAMI FELÇ ETTİ

Brüksel Toplu Taşıma Kurumu'nda (STIB) yaşanan genel grev ve DHL çalışanlarının yaptığı protesto gösterisi Başkent Brüksel'i felç etti. Yaklaşık 3 bin DHL çalışanının kent merkezinde yaptığı eylem trafiği durdurdu. DHL'nin önceki hafta 2007'de, 1700 işçinin işten atılacağını açıklaması üzerine çok sayıda DHL çalışanı protesto gösterisi yaptı ve polisle çatıştı. Brüksel'de ulaşım işçileri de yeni şoför alınması ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi için grev yaptı.

YUNANİSTAN'DA GENEL GREV

Yunanistan'da kamu emekçileri bir günlük genel grev yaptı. Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonu 2005 yılı için öngörülen %3 oranındaki maaş zammının artırılması, sağlık ve aile yardımlarının artırılması talepleriyle grev çağrısı yaparken, bu çağrıya İşçi Sendikaları Konfederasyonu da destek verdi. Grev katılımının yüksek olduğu ifade edilirken, Olympic ve Aegean hava yollarının bazı uçuşları iptal edildi, hava kontrolörleri de 4 saatlik iş durdurarak greve destek verdi.

Gazze saldırısının bilançosu çıkıyor

Siyonist İsrail devletinin 26 Eylül'de Gazze Şeridinde başlattığı "**Bedel Operasyonu**" adıyla başlattığı ve 17 gün süren saldırı ve katliamda 100'ün üzerinde Filistinlinin katledildiği açıklandı.

Birleşmiş Milletler Filistinli Mültecilere Yardım Kurumu (UNRWA)'nın yayınladığı rapora göre Gazze'de İsrail ordusu 200 tank, buldozer, Apaçi helikopterleri ve 2000 askerle giriştiği, 2000 İntifadasından bu yana en kanlı ve en geniş kapsamlı saldırıda 107 Filistinli katledildi, 431 kişi de yaralandı.

UNRWA, sayıların, ancak teyit edilenleri içerdiğini belirterek, ölü sayısının artabileceği endişesini de dile getirdi. Ölenlerin üçte birinin 18 yaş ve altındaki Filistinliler olduğu belirtildi. Ölenler arasında 9 URWRA okulu öğrencisiyle 2 öğretmen de yer aldığı belirtildi.

Rapora göre, operasyon süresince içinde 675 kişinin barındığı, 143 aileye

ait 91 ev tümüyle yıkıldı, 833 kişinin yaşadığı 101 ev de "**ancak ayakta kalabilecek**" biçimde harap edildi. Raporda, bu evlerin yeniden inşasının 2,5 milyon dolarlık bir maliyet gerektirdiği de vurgulandı.

İsrail ordusunun 17 gün boyunca tüm bölgeyi kontrol altında tutulduğu belirtilen raporda, Filistinli hedeflere havadan ve karadan ateş açtığı, Filistinlilerin komşu yerleşimlere gitmesini sağlayacak yolları kapadığını, sivil, insani ve acil yardım örgütü görevlilerinin bölgeye girişlerini sınırladığı belirtiliyor ve saldırı süresince 36 bin Filistinlinin kuşatma altında tutulduğuna dikkat çekiliyor.

Ayrıca, İsrail Ordusu'nun tüm bölgede ev yıkma oranının "**alarm**" düzeyine yükseldiği belirten raporda, ayda 1360 Gazzeli'nin, bir başka deyişle günde 45 kişinin evsiz kaldığına belirtildi.

Peru devriminin liderine yeniden yargılama

Peru Halk Savaşının en gelişkin olduğu dönemde 12 Eylül 1992 tarihinde Peru Komünist Partisi lideri **Abimael Guzman (Başkan Gonzalo)** yakalanmış, en son halk kitlelerine umut veren ve savaşı sürdürmelerini istediği 17 Eylül'deki tarihi konuşmasının ardından Peru faşist yönetimi tarafından yer altı zindanına konulmuştu.

Sömürücü egemen sınıfların, önderleri nezdinde devrimlere nasıl saldırdığının en somut örneği olmuştur Gonzalo yoldaşın tutuklanması ve bugüne kadarki süreci. Önce bir kafes içinde teşhir ederek Peru halkının önderini küçük düşürmeye çalış-

tılar. Ancak Gonzalo yoldaş buradan tüm dünya basınının önünde yaptığı konuşmayla bırakın küçük düşmeyi halk savaşının geliştirilmesi çağrısı yaparak Marksizm Leninizm Maoizm propagandasını yaptı ve onları teşhir etti. Böylece bir kez daha ezilen halk kitlelerinin umudu ve gururu olmayı başardı. Gonzalo'nun yanında **Elena Iparraguirre** (Yoldaş Miriam), 1999'da Peru devletinin eline geçen MK üyesi **Oscar Ramirez Durand** (Yoldaş Feliciano) gibi önderlerin duruşları da aynı çizgideki ısrarı gösteriyordu.

Ancak burjuva-feodal Peru devletinin saldırıları bununla da bitmedi. Gonzalo'nun yakalanmasından sonraki yenilgisini bertaraf etmek için kimseyle görüşmesine izin verilmeyen **Gonzalo ve Miriam** yoldaşların sözde imzalarının bulunduğu barış mektuplarını ortaya attılar. Bu mektuplara karşı PKP MK, bunun kirli bir oyun olduğunun açıklamasına karşın sağ oportünist çizgi savaşın terk edilmesini, kırsal kesimin birçok yerinde köylülerin politik iktidarı elinde bulundurduğu Halk Komitelerinin dağıtılmasını ve yasal bir politik parti haline gelinmesini tartışmaya başladılar. Buna karşı Parti MK'sı bu çizgiyi teşhir etti ve bu mektupların bir hile olduğunu açıkladı.

Gonzalo'nun yakalanması ve

sözde barış mektupları kuşkusuz Peru devrimi yolunda bir büküntü oluşturdu ancak PKP Halk Savaşında ısrarını bugün de sürdürmektedir.

Bu süreç içinde en önemli gelişmelerden biri de, **2003 Ocak**'ta Peru Anayasa Mahkemesinin binlerce insanın mahkum edildiği "**terörizm**" yasasını anayasaya aykırı ilan etmesiydi. Peru diktatörü **Fujimori** bu süreçte ülkeden kaçarak Japonya'ya sığınmıştı. Bu yasanın iptal edilmesi ile birlikte gerçekte, Gonzalo ve diğer PKP liderlerinin tutuklu kalması için yasal dayanak ortadan kalkmış oluyordu. Ancak bugüne kadar birçok yeniden yargılanma için mahkeme tarihi açıklansa da, hukuk sistemi içindeki ve daha çok da yönetici sınıfların kendi içindeki çelişkilerden kaynaklı mahkemeler sürekli ertelendi.

Son olarak Gonzalo ve 17 yoldaşının mahkeme tarihi **5 Kasım** olarak belirlendi. Bu dava Haziran 1992'de gizli polis saldırı düzenlediği **Lima**'daki **Cesar Vallejo Akademisi**ne bağlanmak isteniyor. Bu Akademi PKP'ye "**asker toplama yeri**", "**merkezi önderliğe direkt bağlı finans ve lojistik destek sağlayan bir kurum**" olarak suçlanıyordu. Ve burada işlendiği ileri sürülen suçlar için Gonzalo ve yoldaşları yargılanmak isteniyor.

NEPAL'DE ATEŞKESE KARŞI OPERASYONLAR SÜRÜYOR

20 Ekim tarihinde Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Başkanı Prachanda geleneksel Dasian Festivali sırasında askeri saldırıların askıya alındığını açıklamıştı. Ancak gerici Nepal devleti, Hindistan ve ABD'nin yanında yer almayı sürdürerek kırsal kesimde saldırılar gerçekleştirdi. Kraliyet ordusu saldırılarına Ropla bölgesinin doğu kesiminden başlattı. Rejim bir yandan "barış görüşmelerini" dilinden düşürmezken diğer yandan da bu gizli operasyonlarını sürdürüyor. Kraliyet ordusu Maoist, yeni devrimci halk hükümetinin üyeleri, destekçileri ya da silahsız halk olsun köylerdeki evlerde kimi bulursa katletti ve çatışmada "**ölü ele geçirildiklerini**" açıkladı. Örneği doğu bölgesinde yoksul sıradan köylüler öldürülürken Salyan bölgesinde de bir köylü çift ve genç kızları yataklarında katledildi. Ardından da katliamlarını haklı çıkarmak için evde bomba ve teçhizat bulduğunu iddia etti.

YUNANİSTAN'DA TUTSAKLARIN TALEPLERİ KABUL EDİLDİ

Yunanistan'ın **Pire** kentindeki **Koridalos Hapishanesinde** yatan **17 Kasım örgütü** üyelerinin 6'sı, hapishane koşullarının düzeltilmesi talebiyle başlattıkları açlık grevine son verdi. Yunanistan Adalet Bakanı Anastasias Papaligoras, tutukluların havalandırmaya çıktıkları avlunun üzerindeki tel örgünün kaldırılmasının kabul edildiğini açıkladıktan sonra 6 tutsak, açlık grevine son verdi. Ancak hükümet, tutukluların tek kişilik hücrelerden alınmasına dair talebini kabul etmedi. Açlık grevine katılan Dimitrios Kufodinas isimli tutsak, sağlık durumu bozulunca hastaneye kaldırılmıştı. Adalet Bakanı'nın açıklamasının ardından Kufodinas da açlık grevine son verdi. Doktorlar 31 gündür açlık grevi yapan Kufodinas'ın beyin hücrelerinde sorun tespit ettiklerini açıklamıştı. Savcılık hayati tehlike geçirdiği için doktorların Kufodinas'a müdahale etmesini istemiş ancak doktorlar hastanın onayı olmadığı için müdahaleyi reddetmişti.

Evrensel Bakış

AVRUPA SOSYAL FORUMU'NUN ARDINDAN

Bu yıl Avrupa Sosyal Forumu'nun üçüncüsü Londra'da 14-17 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirildi. Her renkten sivil toplum örgütünün katıldığı bu toplantı üzerine çokça söylenecek sözümüz var pek tabii ki. Ancak bir olguyu tüm yönleriyle değerlendirme gerekliliğinden öte zorunluluğu karşısında çok daha fazla bilgiye ihtiyacımız da olduğunu gözardı etmeden bunu yapmak bugün için oldukça önemli.

İlk olarak emperyalistlerin gerçekleştirdiği Dünya Ekonomik Forumu'na ezilenlerin tepkisinin ifadesi ve alternatif olarak örgütlenen Dünya Sosyal Forumu, daha sonra Avrupa, Asya vb. Sosyal Forumlarıyla kendini var etti. DSF ile ilgili düşüncelerimizi birçok kez dile getirdik, bunun içinde yer alan gerçek anti-emperyalistlerin doğru bir çizgide doğru hedefe yönlendirilmesi gerektiğinin altını defalarca çizdik. Bugün bunu ASF açısından bir kez daha örnekleriyle ifade etmek önemli.

Öncelikle bir noktaya dikkat çekmek önemli. Neden önemli olduğunu ise yazının içinde göreceğiz. Londra'daki ASF'nin sponsorlarından biri Londra'nın "solcu" belediye başkanı İngiltere'de hükümette bulunan İşçi Partisi içinde "muha-

lif" bir kişi olarak tanınan Ken Livingstone idi. Livingstone her ne kadar muhalif olarak tanınsa da hükümetteki İşçi Partisi'nin ülkedeki emekçilere yönelik uygulamalarını bir kenara bırakalım, en somut haliyle Irak'taki işgalin ortaklarından İngiliz emperyalizminin sözcülüğünü yaptığını nasıl unutabiliriz. Böylesi bir parti içinde "muhalif" olmak dahi önemli bedelleri gerektirmektedir. Bu bedel ise her şey bir yana insanlık onurundan gitmektedir. Nihayetinde ASF'nin örgütleyicileri de Livingstone'u konuşmacı olarak Foruma davet ederek minnet borçlarını ödemişlerdir. Livingstone finanse ettiği, sponsorluğunu yaptığı bir forumda konuşmak istemeyecekti de ne yapacaktı. Yani "konuşana değil, konuşurana bak" hesabını bir yana koymak gerekir. Foruma konuşmacı olarak davet edilen yalnızca o değildi, işgali savunan ve bizzat uygulayan bir partinin belediye başkanı olarak. Bir diğer konuşmacı da Irak'taki işgal yönetiminin tek tanıdığı sendika olan Irak Sendikalar Federasyonu Genel Sekreteri Suphi Al Mashadani idi. Mashadani, Irak'ta işgale karşı gelişen direnişi terörist ilan eden (ki aksi durumda zaten kukla hükümet tarafından tanınması imkansızdı) bir "sendikacı"

kimliğiyle oldukça çarpıcı bir kimliğe sahip. Binlerce delegenin ve konuşmacının katıldığı bir forumda iki kişinin sözünü etmek abes gelebilir. Ancak bir yandan Irak'taki işgali "kınayacaksınız", "Filistin İntifadasını ve Irak direnişini" "tartışacaksınız", diğer yanda böylesi kişilikleri konuşmacı olarak ödüllendireceksin. Tüm ezilenleri mücadeleye çağırdığın bir yerde biraz daha tutarlılık beklemek, samimiyet istemek çok mu fazla gelir?

Burada başta Türkiyeli devrimci örgütler üzere samimi güçlerin bu konuşmacıları protesto etmesini ve katıldıkları seminerlerin iptal edilmesinde önemli bir rol oynamasını olumluluk olarak değerlendirmeden geçmek, görmezden gelmek de imkansız. Bu sayede yalnızca konuşmalar engellenmekle kalmamış önemli bir tepkinin oluşmasına da katkıda bulunulmuştur.

Gerçekleştirilen herhangi bir konferans, kongre, toplantı vb. adına her ne dersek diyelim, bir organizasyonun sonucunda tüm tartışmaları, seminerleri, atölye çalışmalarını bir sonuca ulaştıracak, ortak bir netice olarak önündeki süreci belirleyecek ve aynı zamanda organizasyonun niteliğini de ortaya koyacak bir sonuç bildirisi, metni vb. ortaya çıkarılır. ASF'de bunun nasıl gerçekleştirildiğine bir bakalım: "Bu Sosyal Forum'da bir sonuç bildirgesi yayınlanmadığı koşullarda ASF'nin geleceğinin tehlikeye düşeceği ve hatta dağılacığı tehdidinde bulunan bu kesimler (reformist ve pasifist güçler -bn), tartışmalarda divanda yer alarak söz hakkını politik ba-

kımdan kendileri için tehlike yaratmayacak kesimlere vererek anti-faşist, anti-emperyalist, devrimci ve komünist kesimlerin tartışmalara katılmalarını engellediler." (Atılım gazetesi Sayı 25) Gereğe ise tanıdık bir biçimde "zaman darlığı" idi. Ve sonuçta ne oldu: "Iraklılar savaşın ve terörün tutsağıdır" cümlesi bildirgeye yerleştirildi. Bu küçücük cümle ASF önderliğinin duruşunu net olarak ortaya koymaktadır. İşgal sözcüğü geçmeyen bu cümlede açıkça (evet açıkça) işgale karşı direniş de terör olarak yaftalanmakta. Yukarıda bahsi geçen işgal yanlısı "sendikacı"nın çağrılmasının sıradan bir olgu olmadığı, bu cümlede kendini açıkça ortaya koymakta. ASF'nin liderleri bu şekilde geleceğe de yönleri ile ilgili bir not düşmüş olmaktadır. Zaman darlığı vb. gerekçeler de, sosyal forumların genel söylemleri olarak kalıplaşmakta. Bu söylem ilk kez ASF'nin üçüncü toplantısında sarf edilmedi, bundan önceki sosyal forumlarda da devrimcilerin gerçek anti-emperyalist hatta yürüyenlerin sözleri engellendi, konuşma hakkı tanınmadı.

Tüm bu gerçeklere karşın Sosyal Forumlar bir gerçeklik ve binlerce kişinin, yüzlerce örgütün yer aldığı ve önemsedığı bir platform olarak varlığını sürdürüyor. Sıkça sözü edilen "bir başka dünyanın" tüm belirsizliğine karşın kitleler doğru çizgideki bir örgütlenmeye gitmedikçe, onlara bu yol gösterilmediği müddetçe de bu devam edecektir. Ancak sosyal forumlara katılanların daha fazla şey beklediği de ASF sonunda ilk kez bu kadar fazla eylem kararının alınmasından görülmelidir.

"DERSİM'DE HER MEŞENİN ALTINDA BİR SEYİT RIZA VAR"

"Ubeydullah nehri derler adıma
acılıdır birinci yanım
ikinci yanım cinayet
üçüncü yanım zindandır,
işkencedir
dördüncü yanım akıl sır ermez
göz görür
dil söylemez
beşinci yanım
bebeğimin kaderi
altıncı yanım bir cehennemdir
umuttur
sevdadır yedinci yanım
sekizinci yanım bilinmez
dokuzuncu yanım kölelikten
onuncu yanım ihanettedir..."

Orhan Katan

"Cumhuriyet hükümeti, bu sizi şefkat ve merhamet kucağına almak, sizi mesut etmek istiyor. İçinizde, bunu anlamayanlar çoktur ki, ona hürmetsizlik ediyor, veyahut içinizde bazıları şahsi menfaatleri için sizi kurban vermek istiyor.

Cumhuriyet hükümeti, bu gerçeği bildiği içindir ki, sizlere son ihtarını yapıyor. Onun size son şartları şudur: sizi ayaklandırmaya çalışan zavallıları Cumhuriyet hükümetine teslim ediniz. Veya onlar kendileri teslim olmalıdır. Bu takdirde cümleniz masum kalacaksınız. Teslim edilenler veya kendiliğinden teslim olanlar Cumhuriyetin adil muamelesinden başka birşey görmeyeceklerdir. Bu suretle siz kıymetli vatandaşlarımızdan hiçbirinin burnu kanamayacaktır. Aksi taktirde, yani dediklerimizi yapmazsanız, her tarafınızı sarmış bulunuyoruz. Cumhuriyetin kahredici orduları tarafından kahredileceksiniz. Cumhuriyet hükümetinin bu son şefkat merhametini bildiren bu bildirisini 24 saat çoluk ve çocuğunuzla beraber okuyun. Düşünün ve çabuk karar verin. Yoksa hiç istemediğimiz halde, sizi mahvedecek olan kuvvetler harekete geçeceklerdir. Devlete itaat gerekir." (Türkiye Cumhuriyeti'nde ayaklanmalar, 1924-1938 isimli resmi ve askeri yayım, s.390-391)

Dersim isyanı sırasında 4 Mayıs 1937'de yukarıdaki bildiri Türkçe, Osmanlıca ve "mahalli lisan" (?) -Kürtçe dememek devletin temel politikası gereği farz sayılmış olsa gerek!- göre çoğaltılarak uçaklarla Dersim'in dört bir yanına saçılmıştır. Bildiri dikkatli okunduğunda "şefkat ve merhamet" ile "tehdit"lerin içiçe geçtiği rahatlıkla görülür. Aynı tarihli Bakanlar Kurulu'nun "gayet gizli" kararında direnişte olan köylerin yakılıp yıkılması ve direnenlerin Batı'ya sürgün edilmesinden temel bir politika olarak sözedilirken, devlet burada "şefkatli elleri"ni vatandaşlarına uzatarak, tarihi boyunca sergilediği ikiyüzlülüklerden birini daha arz-ı endam etmiştir.

Bugünden bakarak geçmişi değerlendirdiğimizde çok açık olarak görürüz ki sistemin politikalarında o günden bugüne değişen çok fazla şey yoktur. O gün Dersim'e uçaklarla bildiri atan devlet, bugün de kırsalda gerillalara aynı şeyi yapmaktadır; gelişen teknolojiyi daha fazla kullanmaktadır, sadece karşı propaganda için. TV, gazeteler, internet bunların hepsi sistemin politikalarını kitlelere empoze etmek için harıl harıl çalışmaktadır. O gün

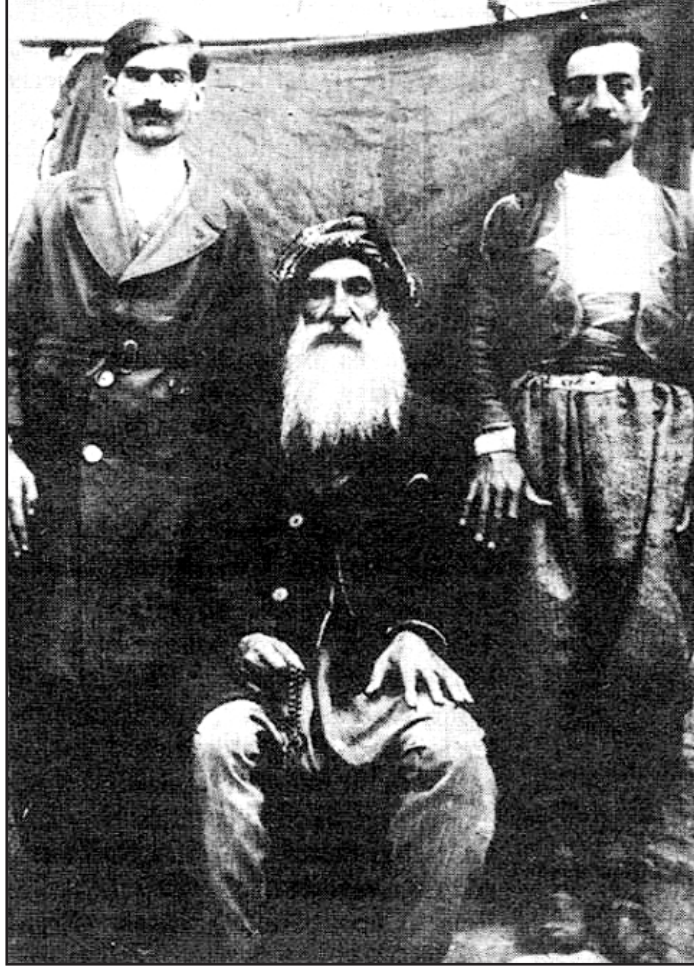
"sizi ayaklandırmak isteyenleri hükümete teslim edin" diyen devlet, bugün T. Kürdistanı ve Karadeniz'de koruculuk ağını oluşturmuştur. O gün "sizi şahsi menfaatleri için kurban etmek isteyenler var" diyerek provokasyon yapmaya çalışan devlet, bugün siyanüre karşı direnen Bergama köylülerine de, gecekondulara karşı çıkan Aydos halkına da, sokağa çıkıp haykıran gençliğe de, direnişe geçen işçiye de aynı söylemlerle karşılık vermektedir. Çünkü sözün özü bildirisinin son cümlesidir: "Devlete itaat gerekir!". İtaat etmeyen, hakkını arayan, zulme karşı koyan "hürmetsizler", "nankörler", "eşkıyalar" veya bugünkü kullanımıyla "teröristler"dir. Tokat Almus'ta köylülere "Teröristler gitsin buralardan, biz de sizi rahat bırakalım" diyen özel timciler, yoksulluğu, baskıyı, sömürüyü kimlerin yarattığını pekala iyi bilmektedir; ancak "itaat edin, kaderinize razı gelin" demek istemektedirler sözün altında. Böylelikle devleti "uğraştırarak" kimse kalmayacak ve "huzur" sağlanmış olacaktır!

İşte tarihi boyunca sistemi en fazla "uğraştıranlardan" biri olmuştur Dersim halkı. Baskıcı merkezi otoriteye karşı pek çok irili ufaklı isyan olmuştur Dersim topraklarında. Bu durum hem özelde Dersim, hem de genelde T. Kürdistanı için geçerlidir. İsyana karşı yürütülen mücadele ağa ve aşiretlere karşı gibi gösterilmeye çalışılmıştır sistem tarafından. Kürtleri "islah edilmesi", "medenileştirilmesi" gereken bir kitle olarak gösteren anlayışa karşı Kürtler 1930'da Xoybun örgütünün önderlik ettiği Ağrı isyanı ve 1937'de Seyit Rıza'nın önderlik ettiği Dersim isyanıyla direnç gösterdiler. Ağrı ve Dersim isyanları Şeyh Sait isyanından farklı olarak, gerek askeri açıdan daha disipline olmuş olmaları ve gerekse konumlanma alanlarının görece uygun olması nedeniyle devleti daha uzun süreli çatışmalara zorlamışlardır.

Dersim isyanı sonrasında devletin temel politikası olan zorunlu göçlerin, sürgünlerin bundan önce de defalarca uygulandığını göreceğiz tarihe baktığımızda. Örneğin, 1785'te Cihan Bey aşireti, Malatya yöresinde uzun süren bir başkaldırıya başlar, çözümsüz kalan Osmanlı devleti anlaşma önerir. Yapılan anlaşmanın ardından aşiret reisi komployla tutuklanır ve aşiretiyle birlikte sürgün edilip İç Anadolu'da Haymana'ya yerleştirilir. Yine 1794'te Amed (Diyarbakır)'in kuzeyindeki iki aşiretin ayaklanması sonucu İç Anadolu'ya yerleştirildikleri biliniyor. 1900'lü yıllarda Celali aşireti, ayaklanmasının ardından katledilerek İran'ın değişik bölgelerine dağıtıldı.

T. Kürdistanı ve ülkenin farklı yerlerinde çıkan ayaklanmalara karşı ilk olarak 1925 yılı başlarında ilk Genel Müfettişlik

kuruldu. Buna göre temel amaç sorunları birbirine benzeyen vilayetlerde fikir, düşünce, idare ve işbirliğini tesis etmektir. Asıl nedense tamamen siyasidir. Gelişen ayaklanmalara karşı girişilecek ideolojik, politik ve askeri eylemleri koordine etmek için oluşturulmuştur. Öte yandan bakanla-

rın sahip oldukları yetkilerin gerekli alanları Genel Müfettiş'e (Genel Vali) verilebilecektir. Bu da özellikle T. Kürdistanı'nın kanunlardan ziyade kararnamelerle yönetileceğini göstermektedir.

Tunceli Kanunu 25 Aralık 1935'te kabul edilmiştir. 2884 Sayılı Tunceli'nin idaresi hakkındaki kanun ise 11 yılı aşkın bir zaman uygulanmıştır. Bütün bu uzatmaların gerekçesi "özlenen huzur ve emniyetin sağlanamaması" olarak belirtilmiştir.

Nuri Dersimi anılarında Elazığ Valisi Deli Fahri ile şöyle bir anısı aktarmaktadır: "1931 ilkbaharı sonlarına doğru bir gün jandarmalar beni ikametgahımdan alıp doğrudan Fahri'nin huzuruna götürdüler... Sağ elini başına çekerek bana göstermiş ve aynı vahşi eda ile 'Bu nedir?' demiştir. 'Beyefendi, bu başınızın bir kılıdır' dediğimde, 'Bilemedin, bilemedin' diyerek odanın içerisinde bir tur yaptıktan sonra, korkunç bir tavır ve vahşi bir eda ile yine önüme dikilip başından bir tek kıl çekerek: 'Bu nedir?' demiştir". Kendisinin aynı cevabı vermesi üzerine tekrar tekrar saçından bir kıl koparıp kendisine sorduğunu, sonunda bilmediğini söylediğinde: "yapılan bütün melanet ve fesatları biliyorsun da, bunu neden bilmiyorsun" dediğini ve yine saçından bir kıl çekerek kendisine gösterdiğini: "İşte bu Dersim'dir, Dersim... Şu gözlerinle gördüğün başım da, Türkiye Cumhuriyeti'dir... Bu kılı başımdan çekip attığımda bileğim bir kuvvet sarf etti mi? kılın başımdan çıkma-

sıyla başımın vaziyetine bir zarar geldi mi?" dediğini aktarmaktadır.

1937 baharında Dersim'e saldırı başlar. Nuri Dersimi Kürdistan tarihinde Dersim isimli kitabında katliamları bütün açıklığıyla fotoğrafları ile vermektedir. Kadınların, geç kızların, çocukların ve ihtiyarların mağaralara doldurularak yakılmaları, mağaralara boğucu zehirli gaz sıkılması, gazlardan bunalarak dışarı çıkanların kurşunlanması, gebe kadınların karınlarına kılıç sokulması, çocukların başlarının taşlara çarpılarak öldürülmesi sık sık rastlanan, temel bir politika olarak yürütülen olaylardır. Köylerin, ormanların yakılması, evlerin yakılması, hayvanların öldürülmesi veya gasp edilip orduya mal edilmele-ri, sulara zehir dökülmesi aynı temel politikanın başka görüntüleri- dir.

Bu olanlar esnasında daha insani bir politika uygulamak isteyenlere bile tahammül edilmemiş, görevlerinden alınarak haklarında soruşturma açılmıştır.

Tüm bu uygulamalara karşılık Mustafa Kemal, dünya kamuoyuna kendini ezilen, saldırıya uğrayan, haksızlıklara uğrayan yoksul halkların dostu olarak göstermeyi hiç ihmal etmemiştir. Örneğin, İtalya'nın Habeşistan'a saldırmasını, Mussolini'nin Habeşistan halkına "yabanlar" demesini "şiddetle eleştirmektedir". Mussolini'yi "asker çizmesi giymiş sırtlan" diye nitelemektedir, oysa Dersim'de kan gövdeyi götürmektedir, bunu dile getirmesi de mümkün değildir pek tabii ki. Gizli belgelerde "paraya acımaksızın, içlerinden çok adam kazanıp kullanmaya çalışmak lazımdır" denilerek "böl-yönet" politikası önerilmekte ve uygulanmaktadır.

"BÖL-YÖNET" POLİTİKASI VE İHANET

Tarihi boyunca aşiretleri birbirine kıskırtarak, mezhepsel farklılıkları kullanarak, farklı milliyetleri birbirine düşürerek yoksul halkın biraraya gelmesini ve karşı gelmesini engellemeye çalışan sistem bunu Dersim isyanında da uygulamıştır.

Reyber, Seyit Rıza'nın erkek kardeşinin oğludur, yani yeğenidir. Amcası Seyit Rıza ile aile içi bir sürtüşmesi vardır, bu yüzden onun isyancı fikirlerine karşı çıkmaktadır. Devlet bu durumu kullanır ve kısa süre sonra onu ajanları haline getirir. Seyit Rıza durumun farkındadır, fakat devlet de Reyber'in isyancılarla işbirliği yaptığı lafını yaymaktadır. Böylece Reyber'in Seyit Rıza ve Alişer'e yaklaşmasını sağlamaya çalışmaktadır.

Dersim isyanının önderliği Seyit Rıza'daydı, askeri planlarını ise Alişer düzenliyordu. Bu yüzden General Alpdogan'ın öncelikli hedefi Alişer'i yok etmektir. Seyit Rıza'nın karargah merkezi Halvari Vank, Alişer'in ise Ağdat idi. Reyber silahlı sekiz adamıyla Alişer'in bulunduğu mağaraya giderek alçakça Alişer'i ve eşi Zarife'yi katletmiştir.

Ancak **Reyber**'in sonu da diğer ajanlar gibi kullanılıp işi bittikten sonra imha edilmek olmuştur. Türk Devleti, çok şey bildiği için oğlu ile birlikte kendisini Teşkek mevkiinde kurşuna dizdirmiştir.

Dersim isyanının önderi Seyit Rıza, Sey Hesenan aşiretinin yukarı Abbasan kolundandır. Dersim'in Lirtik Köyü'nde doğar. 1937'de idam edildiğinde 75'ten küçük olmadığı söylenir. İlerlemiş yaşı, yasalara göre idamına engeldir. Yaşı küçüktür ve öyle idam edilir. Ne ilginç tesadüftür ki, 1980'de yaşı küçük olan **Erdal Eren**'i büyütülerek idam eden devlet, 1937'de de tam tersini yaparak gene aynı şeyi yapmıştır. Seyit Rıza'nın yaşamının sahtekarlıkla küçültülmesi davasında şöyle dediği aktarılır: "**Tanık, benim oğlumdan iki yıl küçüktür. Oğlumdan küçük biri yaşamı belirler ve yasa da bunu kabul ediyorsa benim itirazım olmaz.**"

Yumuşak tavır, bilge sözleri, olayları soğukkanlılıkla halledişi onu "**Reyber**" (yol gösteren) ve "**Bava**" (hikmet sahibi) rolünü getirecektir. Halk arasında Rıza Reyber veya Lace Bavi gibi isimlerle anılmaktadır.

Koçgiri isyanının iki lideri Alişer ve N. Dersimi'yi sonuna dek korur ve onları teslim etmez.

Türk hükümetinin çarpışmaların şiddetli bir yerinde Seyit Rıza'dan ateşkes ve görüşme talep etmesi üzerine, Seyit Rıza bunu kabul etmiş ve görüşme yeri olan Erzincan Hükümet Konağı'na yanına hiç kimseyi almadan gitmiştir. Fakat tutuklanıp zindana atılmıştır. Bu durumla ilgili "hükümete be şeref ü zerk" (yalancı ve şerefsiz hükümet) dediği belirtilmektedir.

Bu tuzak **5 Eylül 1937**'de gerçekleştirilmişti. Tuzak basında "eşkiyaların, haydutların lideri yakalandı" denilerek verilmişti. Elazığ'da toplanan altıbin kişi Atatürk'ten Seyit Rıza'nın bırakılmasını isteyecektir. Pazartesi günü insanlar geldiğinde "olan oldu" diyebilme için, Seyit Rıza tatil günü usulsüz bir şekilde yargılanır ve idam edilir. Kararın açıklandığı mahkemede 7 kişi ölüm cezasına çarptırılır, ancak sanıklar Türkçe bilmemektedir. İhsan Sabri Çağlayangil anılarını anlatırken Seyit Rıza'nın sehpaları görünce durumu anladığını, kendisine "asacaksınız" dediğini, bana dönüp: "Sen Ankara'dan beni asmak için mi geldin?" diye sorduğunu ve güldüğünü anlatır.

Seyit Rıza ortalıkta kimseler olmayan meydana bakar ve boşluğa hitap eder: "Evladı Kerbelaylı, bi hataylı. Ayıptır, zulümdür, cinayettir" der.

Celladını iter, ipi boynuna geçirir ve sandalyeye ayağı ile tekme vurur.

Dersim deyince Seyit Rıza, Seyit Rıza denilince Dersim'in aklı gelmesi bundandır. Seyit Rıza Dersim'le bütünleşmiştir. O Dersim'in bir türküsüdür. İnsanlar ölür, öldürülür. Onlardan türküler türer. Onların sesi kesilir, türkülerin sesi kesilmez.

Dersim isyanında yükselen ses direnişin sesidir, bizden de sonrakilere kalacak olan direniş türkülleri olmak zorundadır...

Bizim dağlarımız yalçın
Yaylarımız yüce
Kayalarımız sarp
Uludur meşelerimiz
Nar yürekli yiğitlerle
Doludur köşelerimiz
Bre paşa, konuşma boş
Çok iyi biliriz ölmesini biz...

Kitapların ardından gülümseyen yüz: İLHAN ERDOST...

İlhan Erdost, Tokat Artova'lıdır. Yaşamı boyunca tutkuyla sevdiği kitaplar, yaşamının sonlanmasında etkili olmuştur. Nasıl mı? 1958'de abisi Muzaffer Erdost'la birlikte **Açık Oturum Yayınları**'ni açarak kitapların dünyasına dalarlar, bu yayınevi 1960'a kadar sürer. Onun adının daha sonralarında hep beraber anılacağı Sol Yayınlarını Kasım 1965'te kurarlar. O dönemin koşulları şimdikinden oldukça farklıdır. Marksizmle ilgili teorik kitapları edinmek oldukça zordur, çünkü piyasada yoktur. Zaten çevrilip basanlara da devlet hem ağır para cezaları vermekte, hem de yayıncılara hapis yolu gözükmektedir. Bugün elimizin altında bulunan pek çok kitap hakkında o dönemde dava açılmıştır. İşte böylesi bir dönemde Marksist teori kitaplarını basmıştır Erdost kardeşler. '68 kuşağının dünyayı saran etkisi ve 70'lerde de ülkemizde yükselen devrimci dalga Marksist teori kitaplarına olan ilgiyi artırmıştır. Ancak sistem Sol Yayınlarından rahatsız olmaktadır ve bu kitapların kitleyle buluşmasını istemez.

Bunun için uygun ortam 12 Eylül 1980'le birlikte sağlanır. Ülkenin üstüne koyu bir karanlık olarak çöken bu dönemde binlerce kişi tutuklanır, binlerce kişi işkence görür, büyük çoğunluk sürgünün koynunda bulur kendini. Darbeciler tonlarca kitabı toplayıp yasaklayarak tasarruf olması için bunları SEKA'ya teslim ederler! Yıllarca en gizli yerlerde saklanır kitaplar, elden ele dolaşmaktan lime lime olmuş olsa bile. **7 Kasım 1980** günü ağabeyiyle birlikte gözaltına alınır İlhan Erdost, Mamak Cezaevine götürülürken ring aracında ağır bir şekilde dövülür, sürekli kafasına vurulur, yok edilmek istenen düşünceleri olduğu için belki de... Kardeş İlhan'ın dövülerek katledilişine tanıklık eden Muzaffer Erdost, "İlhan'ın öldürülmesini 1917 Ekim Devrimi'nin yıldönümüne denk getirdiler. Alınması gereken en önemli mesajlardan birisi budur. Sol Yayınları'nı öğrenci evlerinden, derneklerden, sendikalardan tek tek toplatmak yerine 'kaynağını kurutmak' onlar için daha önemliydi. Bir kitapçıda arama yapan görevli bir subayın söylediği gibi, '**Sol Yayınları'nın Zafer Çarşısı'nda satılmasının tümünden önüne geçmek için kaynağını kurutmak**' İlhan'ı Mamak'ta döve döve öldürmelerinin asıl nedeni buydu" diyordu. Bu sözlerdeki isabeti ve İlhan Erdost'un katledilmesinin sonuçlarını 12 Mart sonrasında (bütün 70'li yıllar boyunca) tezgahlarını dolduran Sol Yayınları kitaplarının ve benzerlerinin 12 Eylül sonrasında hemen bütünüyle ortadan çekilmiş olması gösteriyor.

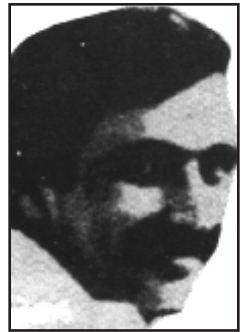
İlhan Erdost'un kızı Türküler, babasının en son giderken öptüğünde oluşan sıcaklığı hatırlıyor belki, Muzaffer Erdost kardeşinin ölümünden sonra onun ismini de kendi ismine alarak yaşatıyor ve İlhan Erdost katledilen binlerce insan gibi çoktan elindeki terazisi kırılmış adalet simgesine inat gülümseyerek bakıyor kitapların ardından...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Veli KARASU: 1962 Dersim doğumludur. 1976'da Ankara'ya ağabeyinin yanına yerleşir. Adana'da öğrenciyken Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. 8 Kasım 1979'da Eşref Şahlar ile birlikte sosyal faşistlerin ortaklaşa kurdukları bir tuzakla katledilir. Sosyal faşistlerin elebaşı daha sonra TKP/ML Adana Parti örgütü tarafından cezalandırılmıştır.

Eşref ŞAHLAR: 1962 doğumludur, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle öğrencilik yıllarında tanışmıştır. 8 Kasım 1979'da sosyal faşistlerin saldırısıyla katledilmiştir.

Nubar YALIMYAN: Ermeni milliyetine mensuptur. 1957 Mardin Silopi doğumludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasıyla birlikte Suruç Ermeni Lisesi'ne yazılır. Daha sonra Dericiyan Lisesi'nde öğrenim hayatına devam eder. 1976 yılında TKP/ML'nin düşünceleriyle tanışır ve savunmaya başlar. Hollanda'da aktif faaliyetine devam eden Yalımyan, 5 Kasım 1982'de Utrecht kentinde MİT tarafından katledilir.

Ali Haydar ASLAN: 1957 Dersim Mazgirt Sindam köyü doğumludur. 8 Kasım 1983'te Nazimiye merkezine bombalı pankart asmak isterken, bombanın elinde patlamasıyla şehit düştü.

Hıdır UTAN: 1956 Dersim Ovacık Çakperi doğumludur. İstanbul'da faaliyet yürüttü. 1977'de tutuklandı, çıktıktan sonra da faaliyetine devam etti. 1978'de Almanya'ya gitmek zorunda kaldı. Bremen'de 18 Kasım 1983'de geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Fethiye BATMAZ: 1976 Dersim Ovacık Ada köyü doğumludur. 7 Kasım 1993'te Dersim Hozat'ta çıkan bir çatışmada şehit düştü.

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ:
Serdar KARABULUT 8 Kasım 2002 (DHKP-C)

Protesto için kendini yakarak şehit düşenler: **Eyüp SAMUR, Nail ÇAVUŞ** 7 Kasım 2001 (DHKP-C)

Direnişine yapılan saldırıda şehit düşenler: **Arzu GÜLER, Sultan YILDIZ, Bülent DURGAÇ, Barış KAŞ** 5 Kasım 2001 (DHKP-C)

Erdal BALCI: MLKP-K'nın kuruluşunu duyuran bir pankartı asarken Maltepe Esenyol'daki üst geçitte kolluk kuvvetlerinin açtığı ateş sonucu 4 Kasım 1994'te MLKP'nin ilk şehidi olarak tarihteki yerini aldı.

GÜN'DE DÜN..

5 Kasım

1964. Türkiye-Sovyetler Birliği Kültür Antlaşması imzalandı.

1966. Üniversiteye giremeyen 300 öğrenci İstanbul Üniversitesi rektörlüğünü işgal etti.

6 Kasım

1981. Yükseköğretim Kurulu (YÖK) kuruldu.

1992. Kuzey Irak'taki PKK kamplarına düzenlenen askeri harekâtın maliyetinin 2 trilyon lira olduğu açıklandı.

7 Kasım

1917. Ekim Devrimi; Bolşevikler öncülüğünde ayaklanan işçi, köylü ve askerler Rusya'da iktidarı ele geçirdiler. O tarihte Rusya'da geçerli olan Gregoryen takvimiyle 26 Ekim'de gerçekleştiği için Ekim Devrimi olarak bilinen ayaklanma işçi ve asker Sovyetlerine (Meclis) dayandığı için Sovyet Devrimi olarak da adlandırılıyor.

1963. İlk yasal grev Bursa'da başladı. Bursa Belediyesi Otobüs İşletmesi'nde çalışan 222 işçi greve çıktı. İşçiler Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası üyesiydiler.

1980. Toplu suçlarda gözaltı süresi 30

günden 90 güne çıkarıldı.

1982. 1981 Anayasası için halk oylaması yapıldı. Anayasa, yüzde 91,3 "evet" oyuyla kabul edildi.

1988. Hapishanelerde bin kişinin bir süredir açlık grevi yaptıkları açıklandı. Grev tek tip elbise ve sevk zinciri takılması uygulamalarına karşı yapıyor.

8 Kasım

1941. Arnavutluk Komünist Partisi kuruldu.

9 Kasım

1938. Berlin'de 7 bin Yahudi dükkanı yağmalandı, yüzlerce sinagog ateşe verildi, çok sayıda Yahudi öldürüldü.

10 Kasım

1961. Sovyetler Birliği'nde Stalingrad'ın ismi Volgograd olarak değiştirildi.

1965. Çin'de Kültür Devrimi başladı.

11 Kasım

1942. Varlık Vergisi yasası kabul edildi. 1975. Angola Halk Cumhuriyeti kuruldu. Angola, Portekiz sömürgesiydi.

1996. Anavatan Partisi, Genel Başkanı Mesut Yılmaz, "Devlet, emniyet içinde Milli İstihbarat Teşkilatı'na, MİT'e alternatif bir

örgüt yarattı. Bugünden sonra, devlet can güvenliğimizi sağlar diye güvenmeyin" dedi.

12 Kasım

1926. İngiltere'de hükümet madencilerle anlaşta; 6 aydır süren grevi maden grevi sona erdi.

1945. Yugoslavya'da genel seçimleri Mareşal Josip Broz Tito'nun önderliğindeki Ulusal Cephe kazandı.

1992. Halkın Emek Partisi'nden (HEP)18 milletvekili seçim bölgelerinde can güvenliği kalmadığını protesto etmek için süresiz açlık grevine başladılar.

13 Kasım

1990. Metal işkolunda örgütlü 50 bin işçi Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası MESS'i protesto için işyerlerinde yürüyüş yaptı.

14 Kasım

1969. Muammer Kaddafi Libya'daki bütün yabancı bankaları kamulaştırdı.

15 Kasım

1889. Brezilya Cumhuriyeti ilan edildi. 1938. İspanya İç Savaşı'nda dayanışma amacıyla Cumhuriyetçiler safında çarpışan,

bütün ülkelerden gelen gönüllülerin oluşturduğu Uluslararası Tugaylar İspanya'yı terk etmeye başladı.

1990. İstanbul Metaş fabrikasında çalışan 950 işçi üretimi durdurdu. İşçiler eş ve çocuklarıyla birlikte açlık grevine başladılar.

16 Kasım

1975. Eylül depreminde evsiz kalan Lileliler resmi daireleri işgal etti.

1979. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği, TÖB-DER İstanbul şubesi eski başkanı Talip Öztürk öldürüldü.

17 Kasım

1970. Faşistler İstanbul Üniversitesi Kimya Fakültesi'ni bastı. İstanbul Üniversitesi süresiz kapatıldı.

1990. Genel Maden-İş Sendikası üyesi 48 bin maden işçisi grev kararı aldı.

18 Kasım

1945. Bulgaristan'da seçimleri Komünist Partisi öncülüğündeki Yurtsever Cephe kazandı.

1976. Zonguldak maden işçileri direnişe geçtiler.

1986. 12 Eylül sonrası en büyük grev NETAŞ'da başladı. 2650 işçi grevde.

DÜNYA KADINLARI VE SİYASET

Dünya sınıflı toplumlar tarihinde, kadına bakış açısı ülkeler özelinde de birbirinden bağımsız ve farklı değildir. Kadınların en insani talepleri dünyanın her yerinde aynı bakış açısıyla karşılanmış, buna rağmen kadınlar mücadele noktasında ortak hareket edememişlerdir. En yaşamsal hak arayışında çok yönlü şiddete maruz bırakılan kadınların, politika ve siyasete katılımları zaman zaman hayatlarına mal olmuştur.

Dünya tarihinde politika ve siyaseti yaşamlarında etkin kılan, yaşam üzerinde değiş-tirici ve dönüştürücü roller oynayan tarihe mal olmuş militan kadınlarımızın sayıları az değildir. Onlardan bazılarının hayatlarından kesitler sunarak öğrenmek yararlı olacaktır.

NADEZHDA KRUPSKAYA: (1869-1939) Krupskaya 30 yıl boyunca Bolşevik Komünist Partinin önderliğindeydi. 1939'da ölünceye kadar sosyalizm davası için durmaksızın çalıştı. Bir ömür boyu Rusya'da büyük bir siyaset kadını olarak mücadele etti ve Rus sosyalist devlet sisteminde etkin rol oynadı. Hayatı sürgünlerle, ülkesinden uzaklarda tecritte geçti, ama yılmadı ölünceye kadar inandığı siyaset yolunda mücadele etti.

ROSA LUXEMBURG: (1870-1919) Rosa'nın yaşamı enternasyonal bir karaktere sahipti. Polonya Sosyal Demokrat Komünist Partiyi kurmuştu. Alman Sosyalist Partiyeye katıldı. 1905 Devrimi sırasında Rusya'daydı. Rosa birçok kez tutuklandı, yıllarını Almanya'da hapis hane geçirdi. 1918 yılının çoğu ve ölümünün önceki yılları kısıtlı insanlarla yazışmasına izin verildiği izolasyon hücrelerinde geçti.

ALEXANDRA KOLLONTAI: (1872-1952) Kadınlar Rusya'daki Ekim sosyalist devrimine yalnızca katılmakla kalmadılar, önder roller de oynadılar. Bunların en tanınmış Kollontai idi. Daha çok cinsiyet eşitliğini geliştirme çalışmaları bilinse de o aynı zamanda 1923'de dünyanın ilk kadın büyük elçisi olma payesine de sahipti. Kadın sorununu da işleyen birçok broşür yazdı. Yaşamı sürgünler ve hapis hane, tecrit odalarıyla geçti. Ancak aktif siyasi kimliğinden ödün vermedi. 1945'ten sonra SSCB Dışişleri Bakanlığı danışmanlığı yaptı.

CLARA ZETKİN: (1857-1933) Uluslararası işçi sınıfının önemli liderlerinden biri olan Clara, sosyalist kadın hareketinin kurucusu ve teorisyeni olarak uluslararası kadın hare-

Kadın ve Siyaset-2

keti içinde öne çıkmıştır. 1878'de Alman Sosyal Demokrat Partisiyle yakın ilişkiye geçti; oysa kadınların 1908'e kadar Almanya'da politik örgütlere katılımı yasal olarak engellenmişti, oy kullanma hakları reddedilmişti ve yasal olarak evleninceye kadar babasının vasilğine tabiidiler. Bütün bu yasa ve normlara karşı mücadele eden Clara sürgüne gönderildi. Clara sadece kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin zaferiyle kadın cinsinin tam olarak özgürlüğüne kavuşmasının mümkün olacağını savundu. Nazilerin iktidara geldiği dönemde 1933'de öldü.

ELEANOR MARX: (1855-1898) Eleanor'un radikal politik yaşam için doğduğu söylenebilir. Daha 15 yaşında ezilen ulus davası üzerinde bilincini geliştirmişti. 1871'de Paris Komünü için destek örgütlenmesine yardımcı oldu. Eleanor ve Aveling 1884'te Sosyalist Ligi kurdular. Eleanor kadın sorunu da dahil birçok konuda makaleler yazdı. 8 saatlik iş günü için mücadele yürüttü. 1 Mayıs'ın uluslararası işçi bayramı olmasına aracı oldu ve İngiltere'de 300 bin işçinin katıldığı ilk 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde önemli rol oynadı. 31 Mart 1898'de yaşamına son verdi.

Bizim ülkemizde politik olmayan kadın örgütlerinin en demokratik talepli mücadeleleri dahi şiddetle karşılanmakta, kadınlarımız tecavüze uğramakta, muhtelif saldırılarla karşı-

karşıya bırakılarak yaşam güvencesi tehdit edilmektedir.

Ülkemizde yakın zamanda yaşanan bir olay çarpıcı olması açısından örnek teşkil etmektedir. Başbakan R. Tayyip Erdoğan Brüksel dönüşü ayağının "demokrasi" tozuyla TCK'yı (zina maddesini) protesto etmek için meclise yürüyen kadınlara "bu yaptıkları Türk kadınının ahlakına yakışmıyor, ben bunların yaptıklarını Türk kadınına yakıştırmıyorum, bu marjinal kadınlar Türk kadınına temsil etmiyor" söylemlerinde bulunmuştur. Bu ırkçılık ve kalıba dökülmüş klasik hakim sınıf konuşması da gösteriyor ki bizi yöneten sınıflar ve AB "demokrasi" kadın sorununu çözmekten uzaktır. Kendi demokrasi dinamikleri işleme-yen toplumların başka toplumlardan ithal ettikleri demokrasi ile demokratik sistem geliştirmeleri tarih gerçekliğine aykırıdır. O halde bu her türlü ezilmişliği çok yönüyle yaşamakta olan kadınların örgütlü mücadele hayatında ortaklaşmaları, sınıf perspektifiyle mücadele yürütmeleri niteliksel çözümler getirecektir. Aksi durumda daha uzun yıllar kadın sorunu çok küçük değişimlerle varlığını devam ettirecektir. Demokrasi ithal eden bir bakış açısına sahip bizim ve bizimki gibi (yarı-sömürge, yarı-feodal) ülkelerin ihraç ettiği demokrasi sistemlerinde yaşayan kadınların da çok yönlü sömürü ve şiddete maruz kaldığını görmelidirler. O halde gören ve doğru algılayan bilinçlerimiz bizi doğru ve sınıf bilinçli ortak örgütlenmelerde nitelikli mücadelelerde buluşturmalı, lokal hak beklentileri yadsınmamakla birlikte; nihai kurtuluş için mücadele, hayatın her alanında örülmelidir. Çünkü önemi yadsınmayan bir takım reform niteliği taşıyan, kadın haklarındaki ilerlemeler kadın sorununu çözmekten ziyade zamana yaymaktadır.

Kadın, birey kimliğini, cins kimliğini ve sınıf bilincini mücadelesinin amacına koyarak, yaşamı boyunca hayatına müdahil olabileme şansı için siyaset alanında aktif rol almalı, kendi iradesiyle varolabileme mücadelesine girişmeli, bunun için sınıf bilinçli yoldaşlarıyla alanlarda, iş hayatında, aile hayatında mücadele etmelidir. Unutulmamalıdır ki erkekleri kadın mücadelesinin dışında tutarak ya da kadın

mücadelesini sınıf bilincinden soyutlayarak kendimize olan çok yönlü sömürü ve saldırıya karşı kendi cephemizde mücadeleyi bölerek desteklemiş oluruz. Karşımıza aldığımız, kadın sorununun kaynağı saydığımız eşlerimiz, erkek çocuklarımız, babalarımız, erkek arkadaşlarımız yaşamımızın her alanında ortak mekan paylaştıklarımız, temel itibarıyla kadınlarımızın yetiştirme tarzıyla hayata dahil edilmekte. O halde sorunun kaynağında kadının yetiştirme tarzının az da olsa etkisi bulunmaktadır. Kadın sorununun nihai çözümü için, her türlü eşitlik savunusuyla siyaset alanı da dahil bütün alanlarda ortak kadın hareketleriyle mücadeleyi geliştirmek ve sınıf bilinciyle yüklenmek yaşamsal bir görevdir.

Kadınlar bilinçli olarak ve ihtiyaçtan doğan, mücadeleciler bir perspektifle siyasete, politikaya katılmadan toplumun demokratik ve eşit gelişimi önünde duran kadın sorunu muhtelif yönleriyle sürüp gidecektir. Peki kadın sorununun salt kadının iradi olarak siyasete katılımı ile çözüme ulaşması olası mı? Elbetteki olası değil. Temelinde sınıf çelişkisi bulunan diğer bütün sorunlar gibi, kadın sorununun da sınıf sorunu, dolayısıyla sistem sorunu olduğu bilinçten çıkarılmamalıdır. Ancak örgütlü bir sınıf mücadelesi içindeki kadın mücadelesiyle kadın sorunu çözüme ulaşabilir.

ÖNERİLER:

1: KESK, birleştirici ve öncü rolü üstlenerek, politik ve ideolojik farklılıklar arz etmeyen bütün kadın hareketlerini bir platformda toplamalı ve süreçte müdahale edebilen bir kadın hareketi politikası hedeflemelidir.

2: KESK, işkolları ayrı ayrı gütmeyen ve çalışmayan kadınları da kapsayan, demokrasi ve hak arama mücadelesi ihtiyacı hisseden kadınları ve kadın hareketlerini, süreç politikalarına denk düşecek şekilde, sınıf perspektifli eğitim çalışmalarını ileriye taşımalıdır.

Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son!

Kadının geleceği sınıf bilinçli kadınlarımızın ellerindedir!

Siyasete ilgisizliğe son!

Yaşamın kadınların örgütlü mücadelesi!

Kadın erkek elele demokratik mücadeleye!

Yaşama müdahale siyasete katılımı mümkündür!

Biti

Mersin'den KESK üyesi bir İK okuru

KESK'li kadınlar; Yaşamı değiştiriyoruz!

KESK tarafından bu yıl ikincisi düzenlenen **II. Kadın Kurultayı** Başkent Öğretmenevi'nde gerçekleştirildi. Türkiye'nin birçok ilinden KESK'li kadınların katıldığı "Sözümüzü örgütleyiyor, hayatı değiştiriyoruz" başlıklı 3 gün süren Kurultay'da; kadınlara yönelik şiddet, iş yaşamı, Türkiye'de sendikal hareket vb. konularda tartışmalar yürütüldü, öneriler sunuldu.

Kurultay'ın ilk gününde açılışa katılan KESK Genel Başkanı **Sami Evren**; kadınların sendika yönetimlerinde daha fazla yer alması gerektiğini, eşitsizlik üreten sisteme karşı beraber mücadele vermesinin zorunlu olduğunu belirtti. KESK Kadın Sekreteri **Sevgi Gökçe** de sendikal mücadelede kadınların daha aktif olmasını, kadınların "Çarkın dişlilerine takılan çakıl taşı" olması gerektiğini ifade etti. ETUC adına söz alan Fatma Sanou; Avrupa sendikal hareketi içinde kadınların durumunun iyi olmadığını açıkladı. İsveç İşçi Sendikaları Konfederasyonu adına konuşan **Jenny Lindlend**; 2 milyona yakın sendikal işçi

bulduğunu, kadınların da sendikalarda etkin bir konumda yer aldığını ifade etti. Kurultay'ın ikinci gününde, küreselleşmenin kadın emeği üzerindeki etkileri, sendikal örgütlenme konuları tartışıldı. Diyarbakır Bağlar Belediyesi Başkanı **Yurdusev Özökmenler**'in bir sunum yaptığı Kurultay'da küreselleşmenin kadınlara daha fazla yoksulluk getirdiği belirtildi.

Kurultay'ın üçüncü gününde; **Kadın ve Şiddet, Kadın ve Kültür, Kadın ve Siyaset** konularında yürütülen atölye çalışmalarının sunumları yapıldı. Özellikle "Kadın ve Şiddet" konulu sunumda tartışmalar yaşandı. Sunumun hazırlanmasında yer alan **ESM, SES, Eğitim-Sen, BTS, Tüm Bel-Sen, Yapı Yol-Sen** üyeleri arasında sunumun 23. maddesi üzerinde uzun tartışmalar yapıldı. T. Kürdistanı'nda yaşayan kadınlara yönelik baskı, taciz, tecavüze dikkat çeken ve KESK'i sorumluluğa çağıran maddede tepkiler yükseldi. Türkiye Kürdistanı'ndan gelen kadınlar yaşadıklarını anlatırken, devletin uyguladığı katliamlara da dik-

kat çektiler. Kadın üzerindeki şiddetin erkeklerden kaynaklandığını savunan sunumda buna karşı kadın eksenli bir mücadele yürütülmesini talep etti. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Tunceli'de yakılan ormanlarla ilgili eylem yapılması, kadınlara kreş, çocuk yuvası kurulması, doğum parasının ödenmesi ile ilgili girişimler, öneriler eylem ve etkinlikler arasındaydı.

3 gün süren Kurultay'da kadınların yaşadığı sorunların kaynağı erkekler olarak gösterilirken, feminist ideoloji savunuldu. Kamu emekçilerinin karşı karşıya bulunduğu, Kamu Yönetimi Kanunu, Personel Rejimi gibi saldırıların tartışılmadığı Kurultay'da ileriye dönük pratik çözümler üzerinde de yoğunlaşmadı.

(Ankara)

İstanbul'da kitap rüzgarı

TÜYAP Tüm Fuarçılık AŞ. ile Türkiye Yayıncılar Birliği'nin ortaklaşa düzenlediği 23. İstanbul Kitap Fuarı 23 Ekim-31 Ekim tarihleri arasında Beylikdüzü'nde açıldı. Fuarın bu yılki ana teması "Kültür, Sanat ve Edebiyatta Komşuluk" idi. Yaklaşık 350 yayınevinin katıldığı fuarda geniş bir konu yelpazesi içinde konferans, söyleşi, açık oturum gibi 199 kültür, sanat, hak ihlalleri, edebiyat vs. etkinliklerde 750 yazar, sanatçı, bilim adamı, gazeteci ve politikacı yer aldı. Sergi salonunda Türkiye'de sivil toplum, insan hakları ve örgütlerinin öyküsünün anlatıldığı "Önce İnsan" belgeseli ve onurlu yaşama hakkı, kadın hakları, çocuk hakları, çok kimliklilik ile çevre ve kültürel miras konularını işleyen 5'er dakikalık kısa metrajlı filmler fuarı ziyaret edenlere sunuldu.

Yayınevleri 4. ve 5. salonda yer aldılar. Fuarı onbinlerce insan ziyaret etti. İnsanların genel olarak kitaplara ilgisi iyiydi. Bazı insanların ellerinde listeye yayınevlerine gelerek kitapları istemesi, bizleri de sevindiriyordu. Genel olarak kitaplara ilgi iyiyken özelde bize yani

Umut Yayıncılık'a da ilgi iyiydi. İnsanların bize gelerek "sizi burada görmek çok güzel, daha önceki fuarlara neden katılmıyordunuz" demeleri, sitem etmeleri bir yandan böylesi organizasyonlara katılmayışımızın/katılmayışımızın eksikliği gösterirken diğer yandan halkın bizi sahiplenişini, bizi aradıklarını gösteriyordu.

Standımızı 5 ustanın resimlerinin yanısıra İbrahim Kaypakkaya ve kitaplarımızın kapak resimleriyle süsledik. Standımızda en çok ilgi gören kitaplar her zaman olduğu gibi bu sefer de İbrahim Kaypakkaya ile ilgili kitaplardı. Bunun yanında teorik kitaplarımıza da ilgi oldukça iyiydi.

Fuar'ın Beylikdüzü'nde yapılması ilk başta olumsuzluk gibi görünse de yapılan iyi organizasyonla bu giderilmişti. 23. İstanbul Kitap Fuarı ve 14. ART-İST 2004 Sanat Fuarı'nda düzenlenen ödül töreninde, başta Kitap Fuarı Onur Yazarı şair Gülten Akın olmak üzere, eleştirmen Semra Germaner ve ressam Fethi Kayaalp'e Onur Ödülü verildi.

Törende konuşan TÜYAP A.Ş.

Genel Koordinatörü Deniz Kavukçuoğlu, her iki fuarda da, her yıl belli kişilere ödül vermek üzere öneri götürdüklerini ve önerinin kabul edilmesiyle onur ödülleri verdiklerini belirtti.

Kavukçuoğlu, "Bu klasik bir ödül değil. Onlar bizim önerimizi kabul ederek bizi ve fuarlarımızı onurlandırıyorlar" dedi.

Fuarların, uluslararası hâle dönüşmesi özlemlerini uzun süredir dile getirdiklerini belirten Kavukçuoğlu, bu yıl bu hedeflerine kısmen ulaşabildiklerini anlattı.

Yılmaz Güney ADANA'DA ANILDI!

Adana'da 24 Ekim Pazar günü Güney Dergisi tarafından organize edilen bir etkinlikle Yılmaz Güney anıldı. Saat 15:00'te Şirin Müzikhol'de yapılan anma etkinliği saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından İnce Memed Kitabevi'nin ve Partizan okurlarının etkinliğe gönderdiği mesaj okundu. Daha sonra sırayla Güney Kültür Merkezi Halk Oyunları Ekibi, Grup Özgürlük Korosu ve şair Levent Uzun sahne aldı. Levent Uzun'un "Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala" şiirinin ardından kitle hep bir ağızdan "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganını attı. Uzun'un ardından Yılmaz Güney ile ilgili olarak Tuncer Kurtiz ile yapılan röportaj sinevizyondan gösterildi. Sinevizyon gösterisinden sonra Yılmaz Güney'in kardeşi söz alarak "Bizler Yılmaz Güney'i yaşatma adına yapılan bu tür etkinliklerde sizleri de aramızda görmekten son derece mutluyuz. Şu an duygusalıktan kaynaklı konuşamıyorum. Hepinize bir kez daha burada olduğunuz için teşekkür ediyorum" dedi. Konuşmanın ardından etkinliğe yarım saat ara verildi. Verilen arada "Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na" karşı Partizan imzalı bildirimlerin yanısıra YDG bildirileri de dağıtıldı. Ayrıca "6 Kasım'da Kızılay'da Cüreti Kuşan, İsyani Yay", "Ceza İnfaz Yasasına Hayır" vb. kuşlamalar da yapıldı. Aranın ardından Grup Saltık ve Moğollar sahneye çıkarak söylediği parçalarla kitleyi coşturdu. Son olarak Grup Vardiya "Devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in memleketinde böyle bir etkinliğe katılmaktan onur duyuyoruz" diyerek söylediği parçaların ardından anma sona erdi. Grup Vardiya sahnedeyken "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Birlik Mücadele Zafer" sloganları atıldı. Yaklaşık 450 kişinin katıldığı etkinlikte Kızıl Bayrak, ESP, Devrimci Demokrasi, İnce Memed Kitabevi ve Partizan stand açtı. (Mersin)

Hapishane ve Kadın

Fuar esnasında çeşitli yayınevleri tarafından etkinlikler de düzenlendi. Ceylan Yayınları'nın düzenlemiş olduğu "Hapishane ve Kadın" konulu panel 31 Ekim 2004 tarihinde TÜYAP Kitap Fuarı Marmara Toplantı Salonu'nda Seza Mis Horuz, Leyla Kıyafet, Meltem Kuruhan, Mukaddes Çelik, Esmehan Ekinci ve Hatice Akdoğan'ın konuya ilişkin anlatım ve açıklamalarıyla gerçekleşti.

Ceylan Yayınları'nın hazırladığı bir kitap çalışmasının ürünü olan panelde ilk olarak Leyla Kıyafet söz alarak hapishane kapısında kadın olmanın zorluklarını anlattı.

Sunumu Mukaddes Çelik'in yaptığı panelde Seza Mis Horuz, 80'in hemen ertesinde gözaltına alındığında işkencecilerin kendisine "bir kadın olarak nasıl direnebilirsin karşımızda" gibi söylemlerle hem fiziksel hem de psikolojik işkencenin yapıldığını anlattı.

Horuz, ayrıca içerdeki tutsakların dışarıdaki ailelerin direnişlerinin sürdürdüğünü ve toplumun diğer kesimleriyle birlikte harekete geçildiğinde rüzga-

rın bizden yana esmesinin mümkün olduğunun altını çizdi. Horuz son olarak "30 yıldır susturamadılar. Sonuçta haklı olduğumuza inanıyorum. Vahşetin, zulmün bu kadar ayyuka çıktığı bir ortamda bizim haklılığımızı anlatmak daha kolay olabilir" dedi.

Sözü alan Esmehan Ekinci, 12 yıl hapishanede kaldığını ve sadece içerişinin değil dışarışının da cezaevi olduğunu vurguladı.

Meltem Kuruhan da özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla kadınların tutsak edilmeye başladığını söyledi. Sistemin kadının sosyal baskılara karşı direnmesini istemediğini, kadının bir çıkış aradığını ancak bu çıkışın bireysel tepkilerle sınırlı kaldığını altını çizen Kuruhan, buna karşı hem kadınların hem de erkeklerin özel bir mücadele vermesinin gerekliliğini vurguladı. Kadının erkek tarafından, devlet tarafından, kimlik açısından ezildiğini ve

150 yıldır bu kuşatılmışlığı yaşadığını dile getirdi. Sosyal ve siyasal tutsaklığın yıkılması için tüm insanların buna karşı mücadele etmesinin gerekliliğini dile getirdi.

Panelistlerden Hatice Akdoğan ise, 12 Eylül'ün bir milat olduğunu hapishaneler açısından da 19 Aralık'ın önemli bir milat olduğunu belirtti. 12 Eylül'de kadınların da işkence ve zulümden nasibini aldığını vurgulayan Akdoğan "Hapishanede bebeğini düşüren pek çok kadın var. Yine bebeğiyle tutuklanan kadınlar vardı. Hapishane olgusu dışardaki kadınlar açısından daha çarpıcı yaşanmıştır" diyerek yaşanmış olaylarla örneklendirdi.

Panel hapishaneye girmiş olan kadınların yaşadıklarını aktarmalarıyla devam ederken Meltem Kuruhan tanıdığı olduğu 95 Buca Katliamında yaşananları anlatmasıyla sona erdi.

(İstanbul)

Yıkıma direnen Aydos halkı; Üzgünüz ama öfkeliyiz, yoksuluz ama kararlıyız!

Haftalardır bu sayfalarımızdan yoksul emekçi gecekondu evlerindeki yaşamı ve sistemin buralar üzerindeki planlarını, oynamak istediği oyunları belli hatlarıyla veriyoruz. Nedir bu oyunlar? Neden bugün bu kadar yakıcı hale gelmiş bir durumda?

AKP hükümeti iş başına gelmeden önce “halkçı” bir politika izleyeceğini, halkın yanında olacağını, menfaatlerini savunacağını hemen her gün tekrarlıyordu. Bunun yanında arkasına sığındıkları, halkın duygularına hitap eden din olgusunu da sonuna kadar kullandılar. Bu oyunlarla halkın oylarını alarak tek başına hükümeti kurdular. Yerelerde birçok belediyeyi de kazandılar. Yüzlerine taktıkları bu halkçı maske çok kısa sürede düştü. “**Halkın partisi**” bir anda halk düşmanı kesildi. Saldırıları en koyu şekline büründü. Her dönem emekçilere, muhaliflere karşı saldırılar vardı, ama bu dönem hükümetin aldığı kararlar doğrultusunda daha sistemli, pervasız bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya bulunuyoruz. Bunlara birkaç örnek verecek olursak; **birincisi** neredeyse tüm Türkiye genelinde seyyar satıcılara karşı başlatılan saldırı dalgasıdır. Özellikle Eminönü’nde haftalarca süren saldırılar sonucunda, buradaki seyyar satıcılar defalarca dövülmüş, gözaltına alınarak işkenceye ma-

ruz bırakılmışlardır. **İkincisi**; hemen her dönem gündeme gelen ama hiçbir zaman bu kadar pervasız üzerine gidilmeyen gecekondu yıkımlarıdır. **Alibeyköy, Armutlu, Aydos** İstanbul’da yıkımların yapıldığı yerlerken; **Bursa**’da, **Ankara**’da da yıkım çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. Bugün “**AB’ye gireceğiz**”, “**demokratikleşeceğiz**” yalanlarının her gün burjuva basın, gazetelerin birinci sayfalarından düşmediği bir dönemde madalyonun öteki yüzüne bakarak AKP hükümeti ve egemenlerin nasıl bir demokrasiden bahsettiklerini görmek mümkündür. Esasta emperyalist efendilerinin direktiflerini kusursuz bir şekilde yerine getirmeye çalışan AKP hükümeti bunda başarılı olmak için çok kararlı görünmektedir. İşte kurtuluşun anahtarı olarak gösterilen AB’nin emekçi halkımıza daha şimdiden getirdiği “**yenilikler**” ortada. Bu pratikler bile AB’nin emekçi halkımızın sırtına yeni yükler yükleyeceğinin, saldırıların daha da boyutlanarak süreceğinin somut göstergeleridir.

Burada önemle üzerinde durulması gereken en önemli nokta da; saldırılar arttıkça buna karşı gelişen tepkilerin de arttığıdır. Hemen her saldırıya karşı direnilmekte, eldeki tüm imkanlarla (taş, sopa, molotof) karşı konulmaktadır. Bu duruma son

Yaklaşık beş saat süren direnişin sonunda polis panzerlerin korumasında mahalleyi terk etmek zorunda kaldı. Dört kişi gözaltına alınırken 30’un üzerinde polis ve mahalle halkından bir çoğu yaralandı. Polisin mahalleden çekilmesinin üzerine, halk karşılarında duran villalara saldırdı. Bütün villaların camları ve kapıları kırılırken üç tanesi ateşe verildi fakat boş oldukları için yanmadılar. Bu arada bir belediye otobüsünün de camları kırıldı.

yaşanan yıkımlar ve karşı duruş pratikleri güzel örneklerdir.

Bundan birkaç ay önce **Aydos Mahallesi**’ne geldiler yıkım ekipleri ve koruyucuları-kolluk kuvvetleri. Bu gelişleri mahalle halkı tarafından barikatlar kurularak, taşlarla, sopalarla geri püskürtüldü. Sonra **Alibeyköy Mahallesi**’ne girdiler. Burada olması gereken tepkiyi karşılarında göremeyince rahat bir şekilde yerle bir ettiler emekçilerin evini. Nispeten daha ilerici, demokrat kesimin oturduğu Alibeyköy’de de yıkıma karşı bir direniş beklendi ama mahalle halkının yıkımlara karşı önceden hazırlanmalarını, örgütsüz oluşları, düşmanın hazırlıklı ve kalabalık gelmesi mahalle halkına gözdağı vermiş, olması gereken tepkinin önüne geçmiştir. Buradan elde ettikleri “**başarı**”yla yeniden **Aydos**’a geri döndüler ve burada 13 evi yıktılar. O kadar kolay olmadı ama bunu yapmaları.

Alibeyköy’den sonra yeniden Aydos’a geldiler dedik. Bu kez daha hazırlıklı, daha sinsi gelmişlerdi. Bir amcanın dediği gibi “**kurt puslu havayı sever, bu alçaklar da puslu havada bize saldırdılar.**” Puslu bir havayı ve sabahın çok erken saatlerini seçmişlerdi. Bütün mahalleyi sokak sokak tutarak abluka altına almışlardı. Panzerleri, akrep denilen zırhlı araçları ve iş makineleriyle savaşa gider gibi mahallenin üzerine çöreklenmişlerdi. Biz bu manzarayı daha öncesinden defalarca yaşamıştık. **Buca**’da, **Burdur**’da, **Ulucanlar**’da

Yıkımlara karşı halk evini ve emeğini sahipleniyor!

İstanbul’un **Sarıyer** ilçesine bağlı **Armutlu, Fatih Sultan Mehmet ve Refikpaşa** mahallelerinde oturan **5 bin kişi 27 Eylül Çarşamba** günü **Saraçhane**’de bulunan İstanbul Büyükşehir Belediyesi binasının önünde İstanbul Teknik Üniversitesi’ne tekno kent yapılması için yıkılmak istenen 6 bin konutun yıkım kararını protesto etti. 2002 yılında İTÜ’ye tekno kent yapımı için Bakanlar Kurulu’nca verilen arazide geçmiş yıllardan beri yerleşimin yanında yetersiz de olsa sosyal kurumlar (sağlık ocağı, okul...vs.) kurulmuş ancak halkın kararlı direnişleriyle bugüne kadar hiçbir belediye bu yıkıma cesaret edememişti.

Saraçhane’de sabah saatlerinden itibaren beklemeye başlayan halk sık sık “**Armutlu bizimdir bizim kalacak**” şeklinde sloganlar attı.

Sayı binleri aşan kitle karşısında polis devasa bir yığınak yaparak kitleyi sürekli kontrol altına almaya çalıştı. Polisin kitleyi Saraçhane parkına götürme istemi ve tüm ısrarına rağmen kitle kararlı olduğunu

ve bir cevap gelene kadar hiçbir yere gitmeyeceklerini söylerken içeriye halkın oluşturduğu heyetin kabul edilmesi üzerine kitle Saraçhane parkına çekildi. 3 saat sonra içerden çıkan heyet Büyükşehir Belediye Başkanı **Kadir Topbaş**’ın görüşme talebini reddettiğini ancak her aileden alınan toplam 4500 civarındaki itiraz ve protesto dilekçesinin kabul edildiğini söyledi. Heyetten olan **Fatih Sultan Mehmet Mahallesi** muhtarı **Nurettin Coşkun** durumu “**100 bin kişinin temsilcisi olarak gelenleri kaile almamak**” olarak tanımladı.

Dilekçelerden sonra yapılan basın açıklamasında kitle adına halktan biri çıkıp konuştu ve şöyle dedi “**Bizleri 100 bin kişiyi mağdur edecek olan İTÜ Arı Tekno Kent Projesi bir sürgün politikasıdır, başka bir şey değil. Sanmasınlar ki boyun eğeceğiz. Hakkımızı biliyoruz ve alacağız.**” Açıklamanın ardından kitenin ellerinden toplanan 4500 civarındaki dilekçeler belediyeye verildi ve kitle “**Daha bitmedi**” (İstanbul)

ALİBEYKÖY’DEN AYDOS’A YIKIM

Aydos diğer adıyla **Ertuğrul Gazi Mahallesi**, Pendik ilçesinin küçük şirin bir mahallesi. Üst tarafında düz bir şerit gibi uzanan ormanlık alan ve alt tarafında Pendik’e 15 dakikalık bir mesafe. Manzarası güzel, havası temiz, merkeze çok yakın; bunun yanında şehrin yorucu gürültüsünden, kirinden, tozundan, egzoz dumanından uzak bir yer. Bütün bu özellikleri rahatsızlık verici burjuvalarımızın iştahını kabartıyor. Bundandır ki, gecekondu mahallesinin hemen yanbaşı, orada yaşanan yoksulluğa, açlığa; evlerinin yapısına, durumuna tezat duran lüks villalar. Kimin yok ki, başbakanından, belediye başkanlarına, sanatçılara, milletvekillerine kadar hemen bütün kan emicilerin birer villası bulunuyor. Villalara niçin değindik? Görüştüğümüz mahalle halkının söylediğine göre, bu villaların sahipleri, “**Gecekondu-lar midemizi bulandırıyor, onları oradan kaldırın**” demişler, bunun üzerine de yıkımlara başlanmış. Bu yıkımlarda büyük payı olduğuna inanıyor mahalle halkı.

ve **19 Aralık 2000**’de **22 hapisanede** aynı anda. Oralarda katledilmiş, yakılmış, işkencelere maruz kalmıştık. Burada halkımızın evlerini başlarına yıkacaklar, kendilerine karşı koyacaklarını bildikleri için böyle gecenin belirsiz bir saatinde, insanlar uykudayken “**gafil**” avlamayı düşünüyorlardı. Öyle de yaptılar zaten, **27 Ekim** günü saat sabah 7:30’da yıkıma başladılar. Yıkımın yapılacağı bölgeye yoğun bir şekilde sis bombaları atmışlardı. Bununla yapacakları işin dışarıdan görünmesini istemiyorlardı. Ama Aydos halkı daha önceki pratiklerinden çıkardığı derslerle nasıl karşı koyacaklarını biliyorlardı. Yıkımlara karşı örgütlenmişlerdi, halk komitesi kurmuş, yapılan toplantılarla yıkımın gerçek amacı ve nasıl karşı konacağı halka kavratılmıştı.

Tabi bütün bunların yapılmasında devrimcilerin rolünü unutmamak gerekiyor. Bu bölgedeki sabırlı çalışmalar sonucu halkın kendi sorunu etrafında örgütlenmesini sağlayan devrimcilerdir.

O kadar aceleleri vardı ki, evleri yıkılacaklara eşyalarını boşaltmaları için bile zaman bırakmadılar. 13 evi büyük bir iştahla çabucak yıktılar.

Evi yıkılan Salih amcadan dinliyoruz gerisini: "Sabah 7:30'da geldiklerinde her taraf polisler tarafından çevrilmişti. Yoğun sis vardı ne olduğunu anlamadan, hiçbir uyarı yapılmadan aşağıdan evleri yıkmaya başladılar. Birkaç parça eşyamızı komşuların yardımıyla zar zor dışarı attık. Yıkıp gittiler." Bir başka yıkım mağduru alıyor sözü; "Bu metazori bir uygulamadır. 30-40 yıllık birikimlerimizi bir anda yok ettiler. Hiçbir ilke bunu kabul etmez, hiçbir yerde böyle bir mantık var olamaz da zaten."

Burayı neden yıkmak istediklerini soruyoruz insanlara, cevaplar ağız birliği yapmışçasına hemen hemen aynı; herkes yıkımların altında yatan gerçeği biliyor: "Burayı okul yeri diye yıkıyorlar ama bunların hepsi bahane. Buraya girmeye başlayınca hepsini yıkacaklar, zenginlere peşkeş çekecekler. Karşımıza villaları yaptılar buraya da yapacaklar, zenginlere verecekler, olan bizim gibi fakirlere oluyor" diyerek yıkımın amacını anlatıyor mahallenin yaşlılarından bir amca. Sonra ekliyor; "Tek tek olmuyor, bugün bana yarın sana gelecekler, birlikte mücadele etmemiz gerekiyor. Bu hükümet İsrail razmazanda Filistin'i vurunca onları suçluyordu ama kendi halkına saldırmaktan geri durmuyor."

AYDOS FİLİSTİN'E DÖNDÜ ZALİMLER DE AYNI

Yıkımları duyan çocuk-çocuk, yaşlı-geç, kadın-erkek bütün halk toplandı yıkım ekiplerinin başına. Şahintepe'den, Sülüntepe'den, Aydos'tan herkes ellerindeki taşlarla, sopalarla tepkilerini dile getirdiler, yıkımları engellemeye çalıştılar. Bütün sokakları tutan kolluk kuvvetleri insanların üzerine gaz bombaları atarak, tazyikli su sıkarak, panzerleri üzerine sürerek geri püskürtmeye çalıştı. O kadar çok gaz sıkıştırdı ki, neredeyse göz gözü görmüyordu. Ama atılan her gaz bombası, direnen halk tarafından, 10-12 yaşındaki çocuklar tarafından, elleri yanmasına, gözleri yaşarmasına rağmen yerlerden alınarak polisler geri atılıyordu. "Aydos bizimdir bizim kalacak", sloganını atarak mahallelerini, evlerini sonuna kadar koruyacaklarının, hiçbir gücün onların bu direnişini bastıramayacağını mesajını veriyorlardı.

"Yıkımlara karşı öfkemizi örgütlü hale getirmeliyiz"

24 Ekim 2004 tarihinde Güleusu'da bulunan Çorumlular Derneği'nde Gülsuyu, Güleusu da içine alan mahallelerde uygulamaya konulması düşünülen ve birçok evin yıkılmasına neden olacak olan Nazım İmar Planı'na karşı geniş halk toplantısı yapıldı. Yapılan konuşmalarda söz alan İnşaat Mühendisi Hasan Sert; "insanları yerlerinden yurtlarında göç ettireceksin, ondan sonra bu insanlar gelip büyük şehirlere yerleşmeye çalışacaklar, binbir güçlüklerle kendilerine başlarını sokacakları bir-iki göz ev yapacaklar, ondan sonra sen kalkıp geleceksin; 'yok senin evin yeşil alanda, ticaret, kütüphane, hastane, ca-

"Burası Aydos, Filistin değil" sloganıyla orada yaşanan saldırıyı ve direnişin boyutunu anlatıyorlardı. İsrail Siyonizm'ine karşı direnen Filistinli küçük generalleri anımsatan görüntüleriyle Aydos'un 10-12 yaşındaki çocukları gazlara, panzerlere meydan okuyorlardı. 65'in üzerindeki Bektaş amca o gün yaşananları şöyle anlatıyor; "O kadar çok gaz attılar ki, göz gözü görmüyordu. Nefes bile alamadık, boğulacağımızı sandık, gözlerimizi açamadık ama direndik ve onları buradan geri gönderdik."

Ve kadınlar. Yıllarca ezilmiş, ikinci sınıf görülmüş, "bir işe yaramazsınız" denilerek

horlanmış, dayak yemiş kadınlar, bu direnişte o ezilmişliklerine, horlanmalarına isyan eder gibi öfkelerini polise saldıranca gösteriyorlardı. Daha yaşlıları ise topladıkları taşları gençlere yetiştirmek için koşturuyorlardı. "Evlerimizi yıkanların ellerini kıracağız" sloganlarıyla üzerlerine sürülen panzerlere karşı koydular.

Yaklaşık beş saat süren direnişin sonunda polis, panzerlerin korumasında mahalleyi terk etmek zorunda kaldı. Dört kişi gözaltına alınırken 30'un üzerinde polis ve mahalle halkından bir çoğu yaralandı. Polisin mahalleden çekilmesinin üzerine, halk karşılığında duran villalara saldırdı. Bütün villaların camları ve kapıları kırılırken üç tanesi ateşe verildi fakat boş oldukları için yanmadılar. Bu arada bir belediye otobüsünün de camları kırıldı.

Daha önce yıkıma geldiklerinde direnen halkı "Hainler", "teröristler" olarak veren burjuva basına halkın büyük tepkisi vardı. Çatışmalar sırasında çekim yapan televizyonculara ve gazetecilere saldıran halk bir kaçının filmlerine el koyarken Evrensel ga-

zitesi muhabiri tartaklanarak fotoğraf makinesi kırıldı. Daha sonra halkla yaptığımız sohbette özellikle Star gazetesine öfkeli olduklarını, yalan haber yapılmasını istemediklerini açıkladılar.

Polisin çekilmesinden sonra mahalleye Gülsuyu'ndan gelen muhtarlar, Güzelleştirme Derneği yöneticileri, Çorumlular Derneği Başkanı mahalle halkını ziyaret ederek desteklerini sundular.

HALK VE DEVRİMCİLER EVLERİ YENİDEN YAPTILAR

Bunun yanında biraraya gelen devrimciler ve mahalle halkı, yıkılan evlerin yeniden yapılması için harekete geçtiler. İmece usulü kolektif bir çalışmayla en azından evleri yıkılanların gece kalabilecekleri birer yer yapmaya başladı. Biz de evlerini yeniden yapmaya çalışan insanlarla sohbet ettik. Üzgün ama öfkeli, yoksul ama kararlı bir görüntü çizen mahalle halkı bundan sonra

da mücadelelerinin süreceğini söylüyorlar. Gece kalmak için derme çatma bir yer yapmaya çalışan bir ailenin yanına yaklaşıyoruz. "Geçmiş olsun" der demez başlıyorlar yaşadıklarını anlatmaya: "İnsanlara evlerinde esir gibi davrandılar. Şu anda burada Amerika taktiği uygulanıyor. Bugün Irak'ta yaşananlar burada da yaşanmıştır. Benim eşim ve çocuklarım korkularından bayılmışlar hastaneye kaldırılmışlar, şu saate kadar daha göremedim. Ben işteydim duyar duymaz hemen geldim. Eşyalarımızın ne olduğunu bilmiyorum. Dışarıda birkaç parça var ama gerisi yok enkazın altında kalmışlar. Gece 3'te, 5'te kapıya polis dikmek nedir. Hangi ülkede yaşıyorsun. Burası Filistin mi, İsrail mi?" Yaşananları anlattıktan sonra yıkımların amacını anlatıyorlar. Pendik Belediye Başkanı AKP'li Erol Kaya'ya büyük tepkileri var. Evlerini başlarına yıkan Erol Kaya'nın yaptığı villanın kaçak olduğunu öne süren halk; "Kendisi karşımıza villa yaptı, gelsin orayı da yıksın o zaman biz çıkarız evlerimizden ama orayı yıkmaz." Evlerini yeniden yapanlara "yıkmak için tekrar gelecekler ne yapacaksınız" diye sordumuzda; "benim 5 çocuğum var ve aşgari ücretle çalışıyorum, bir yere gidecek halim yok. Yine gelirlerse ya onlar gider ya biz. Cana can alacağız, başka çaresi yok. Sonuna kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" diyerek kararlılıklarını göstermekte.

HALK TOPLANTI YAPARAK NE YAPACAĞINA KARAR VERDİ

Aynı günün akşamı saat 20:00'de okulun bahçesinde biraraya gelen yaklaşık 1000 kişi, sorunlarını tartışarak ertesi gün ne yapacaklarına karar verdiler.

Toplantıya Gülsuyu Halk Komitesi adına katılan bir kişi yaşanan sorunun kendilerinin de sorunu olduğunu, bunun için kendilerinin sonuna kadar Aydos halkının yanında olacaklarını söyledi. "Bugün Aydos'un başına gelenler yarın Gülsuyu'nun, Armutlu'nun başına gelecek. Bu-

nun için dayanışma içinde hareket edelim. Şu anda burada bir örgütsüzlük var, önce bir araya gelerek bir birlik oluşturun, yapılacak eylemleri beraber oturup kararlaştıralım, gerekirse Büyükşehir Belediyesi'ne, Pendik Belediyesi'ne yürütebiliriz" dedi.

Evi yıkılan bir mağdur yaptığı konuşmasında başbakan Tayyip Erdoğan ve hükümete karşı öfkelerini dile getirdi. Konuşmasında "kimse AKP'nin yalanlarına inanasın. Emniyet Müdürü de, Kaymakam da, Belediye Başkanı da suç işlemişlerdir. Burada bir katliam yaptılar, illaki katliam demek ölmek değildir, evimizi yıkmaları da bir katliamdır. Bugün benim evimi yıktılar, yarın sizinkini yıkacaklar. Ben bugün gittim 4 saat çatıştım. Yarın da sizler için çatışacağım. Milleti kandırıp iftar yemeği veriyorlar. Kan olur bu kan, benim vergimle çadır kurup zenginlere iftar yemeği veriyorlar. Bizler gururumuzla yaşadık" dedi.

Daha sonra yapılan konuşmalarda da yapılması gerekenler konuşulduktan sonra ertesi gün Pendik Belediyesi'ne yürüme kararı alınarak toplantı bitirildi. Tuzla Deri-İş ve Limter-İş de toplantıya katılarak desteklerini sundular. Toplantı "AKP elini evlerimizden çek", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla sona erdi.

Halkın büyük çoğunluğunun evlerine çekilmesinden sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde polis panzerleri yeniden mahalleye girmeye çalıştı. 7-8 panzerin gövde gösterisi yapması üzerine nöbet tutan mahalle gençleri ve devrimcilerin bir kısmı sokaklara barikatlar kurarak panzerleri taşlamaya başladılar. Molotof kokteyliyle yolları kesen halkın üzerine panzer süren polis, kararlı duruş karşısında geri adım atarak çekilmek zorunda kaldı.

HALK PENDİK BELEDİYESİ'NE YÜRÜMEK İSTEDİ

28 Ekim günü Ertuğrul Gazi Mahallesi'nde saat 8:00'de biraraya gelen 700'e yakın mahalleli, "Aydos'u Yıkırmayacağız, Aydos Halkı" imzalı bir pankart açarak Pendik Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçti. "Aydos bizimdir bizim kalacak", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Şaron Erol", "Direne direne kazanacağız", "Burası Aydos Filistin değil" sloganlarıyla yolun iki tarafını kapatarak Pendik Köprüsü'ne yakın bir yere Üçevler mevkiine kadar yürüdü. Saat 10:30'da binlerce polis, 15'e yakın panzer ve bir o kadar akreple yolu keserek yürüyüşe izin vermedi. Yapılan görüşme sonrasında 20 kişilik bir heyet belediye başkanıyla görüşmek üzere Pendik'e gönderildi. Uzunca bir süre burada sloganlar ve halaylarla heyet beklendi. Daha sonra dönen heyet bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamada başka yıkımların olmayacağını, gösterilen yerlerde devletin imkanlarıyla ev yapma sözü verildi. Bu işleri takip etmek için mahalle halkından ve belediye çalışanlarından oluşan bir komisyon oluşturulduğu, bunu Belediye Başkanı'nın basına açıklama yaparak teyit ettiği söylendi. Ardından Aydos halkı adına okunan basın açıklamasında iki gün boyunca yaşananlar anlatıldıktan sonra; "burada tüm İstanbul işçi-emekçi mahallelerine 'kardeş mahalleler' çağırısını yineliyoruz. Alibeyköylüsü, Armutlulusu, Gülsuyulusu Aydoslunun sorununa ortak. Bu saldırıya birlikte cevap verilebilir" denildi. Açıklamanın ardından kitle geldiği yoldan toplu bir şekilde mahalleye geri döndü. (Kartal)

İşçi-köylü'den

Halkların Öfkesi Mayalanırken; DAHA CÜRETİ ADIMLARLA, DAHA BÜYÜK YANGINLAR ÇIKARALIM!

İşçi ve emekçilere yönelik saldırıların hız kazandığı günümüzde, dünya ezilenlerinin kaderi de çok farklı değil. IMF direktifiyle işçi ve köylülere yönelik çıkarılan yasalar önümüzdeki yıllarda ülke panoramasının daha fazla açlık ve yoksullukla çizileceğinin göstergesi. Bu gerçekliği gölgelemek için hakim sınıfların kitleleri meşgul ettikleri konu ise AB süreci. Çıkarılan paket saldırıların tümünü AB süreci, azınlıklar raporu vb. ile gölgenmeye çalışılsa da ülkenin birçok yerinde halk maruz kaldığı saldırılar karşısında sesini yükseltmektedir. Ülkemizde bunlar yaşanırken Irak'ta işgal ve direniş tüm gerçekliğiyle devam ediyor.

18 aylık işgal cehenneminde yapılan araştırmalara göre 100 bin Iraklı hayatını kaybetmiş durumda. Filistin'de her gün katledilenlerin son durumu henüz istatistiklere konu edilmiş durumda değil. Şimdi Felluce'deki kadınlar, çocuklar ülkedeki işgalci güçlere sesleniyor; daha ne kadar öldüreceksiniz.

ABD askerleri yeni bir saldırı için Irak'ta hazırlık içinde. İngiltere Irak'taki yüzlerce askerini Basra'daki üslerinden Bağdat'a doğru yola çıkarmış durumda. Amaç burada bulunan ABD askerlerinin Felluce'ye doğru ilerleyebilmelerini sağlamak. Son bir kaç aylık zaman diliminde yapılan saldırılarla enkaz yığımına dönüştürülen kentte 800 sivil halk katledildi. İngiliz birliklerini Bağdat'ta konumlandırmaya çağıran ABD, buranın güvenliğini İngilizlere bırakarak tüm gücünü Felluce sınırında biriktirecek ve ardından kent bir cehennem yerine dönüştürülecek.

Yapacağı büyük kıyımın duyurusunu yapan ABD, bu saldırı için işgalin başından beri kullandığı yalanlardan birini ortaya sürmüştü. Saldırının amacı Ebu Musab el Zerkavi'yi ele geçirmek. Felluce halkı ise işgalcilere çağrı yaparak böyle birisinin şehirlerinde olmadıklarını açıklıyorlar. Bu çağrı ve söylemin bir etkisinin olmayacağı kesin. ABD her şeye rağmen direnişin merkezi Felluce'yi enkaz yığımına çevirmeye, sivil halkı katletmeye -hem de rakamsal sonucu hiçbir değer taşımaksızın- hazır durumda. Halk şimdi BM'ye çağrı yaparak bir çözüm bulmaya çalışıyor. Aylardır Irak halkına yaşatılan vahşetin seyircilerinden BM, işgalin bu aşamasında nasıl bir tavır sergileyeceğini aylardır göstermiş durumda. Bu bizler açısından bir gerçek iken Irak halkı için cehennem ortamında bir umut taşıması doğal. Ancak halk da yaşamları dahil birçok şekilde ödedikleri

bedel ile bu emperyalist kuruluşların niteliğini anlayacaktır.

2 Kasım günü ABD'de yapılacak seçimlerin öncesinde Irak'ta yoğunlaşan bu saldırılar, seçim sonuçları açısından tartışılan Bush mu, Kerry mi kazanır tartışmalarından bağımsız olarak, niteliklerinin aynı oluşundan kaynaklı bu saldırıların süreceği gerçeğidir. Vitrindeki mide bulandıran imajın farklılığı yaşananların ve yaşanacak olanların gerçekliğini değiştirmeyecek bir yüzeyelliğe sahiptir. ABD'deki genç nüfusun Bush karşıtlığının yanında yapılan anket çalışmalarında yaşlıların "birbirlerinden farkları yok" yanıtı gerçeğin üstüne parmak basmak açısından oldukça çarpıcı. Irak'taki gelişmelerin Türkiye'ye yansması ise 27 Ekim tarihinde yapılan MGK toplantısının gündeminde görüldü. Irak'a sınır ötesi bir operasyonun düzenlenebileceği, toplantı sonrası yapılan açıklamalarda dikkat çeken nokta oldu. Bir süre önce Barzani'nin Ankara ziyaretinin ardından gündeme gelen Kerkük sorunu Türkiye'nin "büyük bir hassasiyetle" üzerinde durduğu ve gelişmeleri takip ettiği TSK tarafından açıklandı. Operasyon tartışmalarının yürütüldüğü bugünlerde meseledeki haklılığın kanıtlanma çalışmalarının yanı sıra Türk hakim sınıfları açısından çıkmaz olan Kerkük'deki gelişmelerin ABD'den bağımsız olmadığı gerçeğidir. Yani böyle bir askeri hareketin ABD'nin bölge için uygulamaya çalıştığı politikalarını nasıl etkileyeceğini hesaba katmak durumunda. Bu durumu devletin strateji uzmanlarından Şükrü Elekdağ Türkiye'nin bir operasyon planının olmasının doğal ve olması gereken olduğunu açıkladıktan sonra; "Bunun için kuvvetlerini hazır tutması normal. Böyle bir planın varlığı tartışma götürmez. Ancak, ABD bölgede işgal kuvveti olduğu için Türkiye böyle bir hareketi, ancak ABD'nin onayı ile yapabilir." Yapılan açıklamada Türkiye'nin böyle bir planı uygularken ABD'den bağımsız hareket edemeyeceği vurgulanırken, Kerkük hassas noktası üzerinde de bir hatırlatma yapılıyor. Bu gelişmelere karşı Barzani ilk günkü açıklamalarına devam ederek, "Kerkük Kürdistan'ın başkentidir" açıklamasını yineledi ve "gerekirse savaşırız" hatırlatmasını bir kez daha yaptı. İpler her iki taraf açısından da ABD'nin elinde. Gelişmelerin ise ABD'nin bölgedeki çıkarlarına bağlı olarak seyir izleyeceği kesin. Ancak şu anki tabloda, yani ABD'nin bölgede yaşadığı çıkmaz ve sıkışıklık ve "Kürt kartını" devreye

koymaya çalıştığı böyle bir aşamada operasyona çok sıcak bakmayacaktır.

Bu gelişmeler şu anda AB sürecinin gölgesinde tartışılan konular. Ülke gündemini bir süredir meşgul eden **Azınlıklar Raporu** tartışmalarının yanısıra R. **Tayip Erdoğan**'ın AB ülkelerine yaptığı çıkarma önemle takip ediliyor. Rapor üzerine koparılan kıyamet ise "sistemin temellerine oynayan bir rapor ve bu rapora karşı sistemi koruyanlar arasındaki münakaşa" biçiminde lanse edilse de sorunun devlet içindeki klikler çatışmasının bir yansıması olduğu açıktır. İnkârın süregeldiği egemen ideolojinin bundan sonra da süreceği ve bu raporla ne Kürt ulusuna ne de azınlık milliyetlere hiçbir hakkın tanınmayacağı ve bu temel sorunların yaşanmaya devam edeceği bir gerçek.

AB süreci açısından yaşanan gelişmelerde ise 26 Ekim'de Almanya'nın başkenti **Berlin**'de **Schröder-Chirac-Erdoğan** üçlü görüşmesinin sonuçları Türkiye'nin AB sürecinin fotoğrafını yansıtır nitelikte. Zirve'de iletilen mesaj Türkiye'nin müzakere tarihi almasının Fransa'ya bağlı olduğu yönünde oldu. Yani her iki lider topu Fransa'ya atarak "Fransa'yı ikna etmeniz gerekir" uyarısında bulundular. Aldığı mesajla hareket eden Erdoğan, Fransa'yı ikna için 2.2 Euro karşılığında Türk Hava Yolları için 36 Airbus uçağı satın aldı. Hatta Erdoğan daha da ileri giderek deyim yerindeyse yalvarırcasına **İngiliz The Guardian** gazetesine süreçle ilgili yaptığı açıklamada; "Fransa'nın Türkiye'de 5.5 milyar dolarlık yatırımı var. Mimarimizde bile Fransa'nın etkisini görebilirsiniz. Aynı şekilde lügatımız, Fransızca kökenli sözcüklerle dolu. Ben Avrupa'da çıkan ön yargıları Türkiye'nin yeterince anlaşılmasına bağlıyorum." (27 Ekim Zaman) diyor. Yani bu kadar ortak nokta varken üyeliğe niye sorun çıkarıyorsunuz diyor.

Bu yalvarış kısa zamanda Fransa'nın yumuşamasına neden olduğu yorumlarını beraberinde getirdi. "Müzakereler seneye başlar. Polemiğe gerek yoktur. Türkiye'nin üyeliği barış getirir" açıklamasını yapan Chirac net bir şey ifade etmekten özellikle kaçınarak ucu açık bir söylemle son noktayı koydu. Ancak her şeye rağmen kuyruğunu -tüm yalvarışlara rağmen- dik tutmaya çalışan Türk hakim sınıfları açısından durum gittikçe bir komedi halini almaya başladı. Almanya'ya gitmeden önce Erdoğan yaptığı açıklamalardan birinde Ankara'ya "ipe un sermeyin" mesajı veriyor. Tam üyelikten başka hiçbir seçeneğin kabul edilmeyeceğini söyleyen Erdoğan, umduğunu bulamayıp geri döndü. Yani zaten unlu olan ip biraz daha unlandı. Değişim için üç yıl gibi bir zaman isteyen Erdoğan "ne olursa olsun değişeceğiz" sözünü verse de, ipin unlanmasını engelleyemedi.

Her ne pahasına olursa olsun yaşanacak bu değişimin acı faturası halkın sırtında daha da ağır yüklerin birikme-

sini beraberinde getirecek. SSK'ların tasfiyesi bu değişimin bir parçası. Köylülüğe yönelik IMF direktifleri ile uygulanan saldırılar yine bu değişimin bir parçası. Örneğin son olarak çıkarılan Tütün Yasası, tütün üreticilerinin yıkımını beraberinde getiriyor. Destekleme alımlarının kaldırılmasını getiren yasa, ülke tarımına büyük darbenin vurulmasını da beraberinde getiriyor. Karadeniz ve Ege bölgelerinde yoğun olarak yapılan tütün üretimi aynı zamanda oldukça geniş bir kesimin de geçim kaynağı. Devlet Planlama Teşkilatı'nın konuya ilişkin hazırladığı raporda tütün üreticilerinin bu yasayla birlikte önemli oranda azalacağı vurgulanırken buna bağlı olarak da köylerden kente göçün artacağı ve bunun da yıllardır kentlerde yaşanan sorunların artmasını beraberinde getireceği üzerinde duruluyor.

Mevcut koşullarda bulunan açlar ve yoksullar ordusunun artması anlamına gelen bu her ne pahasına olursa olsun yaşanacak değişimin halkta yarattığı tepki ve öfkeyi ise geçekondur yıkımlarında halkın gösterdiği tepkide ve öfkede görmek mümkün. Pendik Aydos'ta halkın devletin kolluk güçlerine karşı gösterdiği direniş gazete sayfalarında "Burası Filistin değil Aydos" manşetiyle buldu. Gaz bombaları ve panzerlerle saldıran polise direnen halk, yıkılan evlerini yeniden yapmaya koyuldu. Aynı biçimde Antakya'nın Saraykent mahallesindeki yıkımda da halk sokaklara kurdukları barikatla yıkım kararına direndiler. **Alibeyköy, Aydos** ve daha bir dizi yerde yapılan bu yıkımlara karşı ifade edilen tepkilerin tümünde açıklanan ortak nokta "Seçimlerde oy için geldiklerinde ev vereceğiz dediler. Şimdi evlerimizi başımıza yıkıyorlar. Bir dahaki seçimlerde görüşeceğiz" oluyor. Sistemin yüzünü yaşadıkları ve ödedikleri bu bedelle anlayan yoksul halk, patlamak üzere tepki ve öfkesini mayalıyor.

Her ne pahasına olursa olsun yaşanacak gelişmelerden biri de işkence ve hak ihlalleri konusunda olacaktır kuşkusuz. "İşkenceye sıfır tolerans" açıklamalarının yapıldığı günlerde **Burcu Gümüş** kaçırılarak cinsel tacize ve işkenceye maruz kaldı. F tipi hapishaneler için uygulanacak **tek tip elbise, zorla çalıştırma** ve daha bir dizi yaptırım ve bunun ağır sonuçları ne pahasına olursa olacak yaşanacak gelişmeler arasında. Kitle örgütlerinin ve ailelerin soruna duyarlılık yaratmak açısından yaptıkları eylemler kamuoyu yaratma noktasında bugün yeterli görülmesi de saldırının bire bir yaşanacağı dönemlerde tepkinin ortaya konulması anlamında önemlidir. Tüm bu gelişmelere karşı ortaya konulacak irade çaba oldukça önemlidir. Çünkü; "yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimi teori ve stratejimizin ışığında atacağımız her adıma, yapacağımız her müdahaleye karşılığını kat kat verecek bir yödedir."

GÖÇ TEHDİTLERİ

Devletin “köylere dönüş serbesttir, geri dönmenizin önünde hiçbir engel yoktur” vb. söylemlerle kamuoyuna şirin görünmeye çalıştığı şu süreçte, tersi pratikler dikkat çekici. Köyleri boşaltarak bölgeyi insansızlaştırmak isteyen faşist TC, aynı zamanda gerilla ile halk arasında güven sorunu yaratmak istiyor. Bu nedendir ki gerilla kılığına giren Özel Harekat Timleri halka tehditler savurarak gerillayı karalamaya çalışıyor. Bunun son örneği geçtiğimiz günlerde Tozko-paran köyünde yaşandı. Tursun Oğuz ve ailesine bir grup silahlı adam uğradı ve bir kağıt parçasına “HEPEGE”

yazıp “ya göç edeceksin ya da bize 6000 Euro para vereceksin” dedi. Evden uzaklaşan gruptan biri “paranın yanında kefenini de getir” diye ekledi. Bu olaydan sonra Savcılık’a başvuran aile, evlerinin köyden uzak olması ve can güvenliklerinin bulunmaması nedeniyle Elazığ’a göç etti.

BÖLGEDE KORUCULAR VE DÜZENLEDİKLERİ MİTİNGLER

T. Kürdistanı’nda yaşayan halkın en büyük sorunlarından birisi koruculuk. Resmi olarak yasalarla kuruluşu 1984’lere dayanan koruculuğun oluşturulma amacı; “böl, parçala, yönet” politikasının hayata geçirilmesi. Aynı

ulustan olan, devletin her türlü zulmüne eşit oranda maruz kalan halkı birbirine düşman ederek, parçalayıp kırdırtmak böylece daha rahat yönetmek.

Koruculuğun 1984’lerde yasalarla resmileştirilmesi elbette tesadüf değildir. Ulusal hareketin bu dönemde başladığı gerilla çıkışının, Kürt kitlesini etkilemesi ve yaygın bir sempati toplaması, devletin koruculuğu resmileştirmesinde önemli bir etkidir.

Dersim halkı da koruculardan payına düşeni almıştır. Köylünün evini yıkmakla, yakmakla, malına mülküne el koymakla “ün kazanan”, kadınlara tecavüz ederek halk üzerinde terör estiren korucular efendilerinin emriyle

“teröre lanet mitingi” düzenlediler. Mitinglerin Çemişgezek ve Pertek ilçelerinde düzenlenmesi halkın tepkisini topladı. Bu iki ilçede yıllardır alevi ve sünnilerin içiçe yaşaması fırsat bilerek burada da gerginlik yaratılmak istendiği oldukça açık...

Sonuç olarak Dersim’de yaşanan tüm bu olaylar bir kez daha gösteriyor ki; Bölgede ne demokratik bir ortam ne de barış var. Ancak Türkiye Kürdistanı’nı yakmakla ulusal ve sınıfsal mücadeleyi boğacaklarını umanlar, Dersim’i aleve tutuşturmakla gerillayı halk desteğinden mahrum bırakacaklarını sananlar beyhude bir çırpınış içindedirler. (Malat-

Üç HKO gerillası Mazgirt Kızılcık’ta şehit düştü

26 Ekim 2004 tarihinde Dersim’in Mazgirt ilçesine bağlı Kızılcık Köyü’nde saat 19:30 sıralarında faşist TC’nin kolluk güçlerinin attığı pusu sonucu MKP-HKO gerillaları Orhan Gül, Hasret Kaan Aslan ve Elif Arslan şehit düştü. 29 Ekim akşamı Elazığ Devlet Hastanesi’nden alınan Hasret Kaan Aslan’ın cenazesi Dersim Merkez’de bulunan Cemevi’ne Elif Arslan’ın cenazesi ise Mazgirt’in Kızılcık Köyü’ne götürüldü. 28 Ekim günü öğlen saat 13:30’da Hasret Kaan Aslan Dersim Merkez’de bulunan Siyeng Mezarlığı’nda toprağa verilirken Elif Arslan köy mezarlığında defnedildi. Cenazelere halk yoğun olarak katılırken, Devrimci Demokrasi, HÖC ve Partizan okurları da katıldı. Elif Arslan’ın cenazesi köy mezarlığına “Halk savaşçuları ölümsüzdür” pankartı arkasında kızılbayraklar ve dövizler eşliğinde “Devrim şehitleri ölümsüzdür”, “Yaşasın devrimci dayanışma” vb. sloganlar atılarak taşındı. Mezar başında orak çekiçli bayrak açılarak yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından Elif Arslan toprağa verildi. Orhan Gül’ün ailesi de Dersim’de yapılan cenaze törenle-

rinin ardından 28 Ekim akşamı Elazığ Devlet Hastanesi’nden cenazeyi aldı. Orhan Gül dostları ve yoldaşları tarafından saat 8:30’da toprağa verileceği Mersin’e uğurlandı.

Orhan Gül Mersin’de toprağa verildi

26 Ekim Salı günü Dersim’in Mazgirt ilçesi Kızılcık köyünde iki yoldaşıyla birlikte şehit düşen Orhan Gül vasiyeti üzerine Mersin’in Me-

zitli Belediye Mezarlığı’nda bulunan 96 Ölüm Orucu şehidi Aygün Uğur’un mezarının yakınına defnedildi. 28 Ekim’de Dersim’den ailesi tarafından alınan Orhan Gül’ün cenazesi 29 Ekim günü otobüsle saat 05:30’da Mersin Otogarı’na getirildi. Buradan araçlarla alınan cenaze Mersin Cemevi’ne götürüldü. Burada yakanan Orhan Gül’ün cenazesi orak çekiçli bayrağa sarılarak katafalta kondu. Cenaze başında konuşma ya-

bulunan kitle “Devrim şehitleri ölümsüzdür” sloganını attı. Saat 13:00’de Cemevi’nden orak-çekiçli bayrağa sarılı tabutu alan kitle, otobüslerle Mezitli Mezarlığı’na gitti. Mezarlık girişinde otobüslerden inen kitle “Halk savaşçuları ölümsüzdür” yazılı pankart açarak “Orhan’ın katili patron-ağa devleti”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak”, “Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya”, “Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı” sloganlarını atarak yürüyüşe geçti. Mezar başında devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada; şehit düşen halk savaşçuları ve Orhan Gül’ün Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde yaşatılacağı belirtildi. “İbo Haydar Zülfikar nam-ludadır iktidar”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganlarıyla bitirilen törenin ardından kitle sloganlarla aynı mezarlıkta bulunan Aygün Uğur’un mezarını ziyaret ederek otobüslerle cenaze evine döndüler. (Mersin)

pan yüzü maskeli üç militan şiir okuyarak “Seni yok ettiklerini sananlar unutmasınlar ki Altınçağ mücadelesinde savaşımı sürdüreceğiz, hesabını soracağız” dedikten sonra salonda

Dersim halkı yalnız değildir

Dersim’de son bir ay içerisinde devletin kolluk güçleri tarafından çıkarılan orman yangınları ve Munzur suyu üzerinde yapılması planlanan barajlar 28 Ekim günü YDG, Erzincan Gençlik Derneği, DGH ve DEHAP Gençliği tarafından yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Eyleme KESK ve Kristal-İş de destek verdi. Basın açıklamasında Dersim’de süren

operasyonların sonucu olarak bölgede orman yangınlarının çıkarıldığı ve 200 hektar ormanlık alanın yok olduğu, devletin ise bırakın yangınlara müdahale etmeyi, müdahale etmek isteyen yöre halkını da engellediği, yine Munzur suyu üzerinde yapılmak istenen barajların doğal güzellikleri bozacağı, Dersim’i yaşanmaz bir hale getireceği, Dersim Merkez ile Ovacık

arasında ulaşımın zorlaşacağı ve tüm bunların sonucu olarak yeni göçlerin yaşanacağı dile getirildi. Açıklamada “Munzur onurdur onuruna sahip çık”, “Ata Holding Dersim’den defol”, “Dersim faşizme mezar olacak”, “Dersim halkı yalnız değildir” sloganları atıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı açıklama alkışlarla sona erdi.

(Erzincan)

Dersim'de devlet terörü devam ediyor

Silahlı mücadelenin Türkiye topraklarında tohumlarının atıldığı ilk günden beri gerillaya kucak açan Dersim ve Dersim halkı dost ile düşmanını iyi tanımıştır. Köyünden zorla göç ettirilen, tutuklanan, yargısız infazlara maruz kalan Dersim halkı üzerinde bugün de baskı ve zulüm devam etmektedir.

imzalatmak istedi, kabul etmedim" diyen Zülfü Arslan İHD'ye başvurduğunu belirtti. Bölgede yaşayan diğer muhtarlar da benzer durumlarla karşılaşmış. Kimi kaçırılarak dövülmüş, işbirliğine zorlanmış; kimi düzmece ifadeler sonucu tutuklanmıştır. Yine Dersim Merkez'de DKÖ temsilcileri, siyasi parti başkanları asılsız gerekçelerle gözaltına alınarak hedef gösterilmektedir.

Zülfü Arslan'ın olay akşamı yaşadıklarını aktarıyoruz; "Ben pusunun atıldığı akşam köyde değildim. Geldiğimde de bir grup

vil geliyor köye, arabalarını sakladıkları sonra köy içinde boş olan Sağlık Ocağı'na gizleniyor. Saat 19:30 sıralarında da 20, 30 el ateş sesi duyuluyor. Aradan 5 dakika geçtikten sonra 4, 5 el daha ateş açılıyor. Gece geç saatlerde gelip beni evden aldılar. Jandarma Alay Komutanı Namık Dursun'un yanına götürdüler. Beni görür görmez küfür etmeye başladı. 'Demek bizi İHD'ye şikayet edersin ha sen de teröristsin, senin de hakkın kurşunla gebermek' dedi. Bir buçuk saat boyunca hakaret ve tehditler devam etti. Sonrasında 'alın buradan, götürüp gebertin' dedi yanındakilere. Daha sonra bana seslenerek 'neyse şimdi git sabah gel sana bir sürprizim var' dedi. Sabah gittiğimde kızımın öldüğünü Elazığ Devlet Hastanesi'ne otopsi için götürüldüğünü söyledi.

Son bir aydır köye sivil Özel Harekat Timleri sürekli geliyordu. Geceleri gizlenip bekliyorduk. En sonunda emellerine kavuştular. Gerillanın karışıklık verme şansı bile olmamış, komşuların anlatımına göre..."

Devamı sayfa 31'de

Egemen sınıflar gelişen sınıf mücadelesinin önünü tıkamak için her alanda baskı biçimlerini artırıyor. Özellikle Karadeniz ve Türkiye Kürdistanı'nda gerilla mücadelesi verilmesinden kaynaklı faşist TC devleti 90'larda geliştirdiği politikalarla halk ile gerilla arasındaki bağları zayıflatmak, gerillayı insansız ve desteksiz bırakmak istemiştir/istemektedir. Bu baskıların yaşandığı illerinden biri de Dersim'dir. Tarihi boyunca egemenliği altına girdiği her devletle "sorun" yaşamış olan Dersim halkı birçok direnişin altına imzasını atmıştır. Bu nedendir ki Selçuklulardan, Osmanlıya bugün ise faşist TC devletinin hedefi haline gelen çıban olarak görülmüştür.

Silahlı mücadelenin Türkiye topraklarında tohumlarının atıldığı ilk günden beri gerillaya kucak açan Dersim ve Dersim halkı dost ile düşmanını iyi tanımıştır. Köyünden zorla göç ettirilen, tutuklanan, yargısız infazlara maruz kalan Dersim halkı üzerinde bugün de baskı ve zulüm devam etmektedir.

Bugünlerde bir taraftan ormanlar yanarken, muhtarlar kaçırılmakta, dövülmekte, halk göçe zorlanmaktadır. Diğer taraftan devlet güdümünde korucular "teröre hayır mitingi" düzenlemektedir...

Bölgede gerilla faaliyetinin hareketlenmesi nedeniyle egemen sınıf ve kolluk güçleri silahlı mücadelenin gelişmesini engellemek için var güçleriyle saldırmalarına rağmen önüne geçemeyince, acz içinde kalmış ve gerilla mücadelesine doğal bir destek olan ormanlara saldırmaya başlamıştır. Son olarak geçtiğimiz hafta Çemişgezek kırsalında başlatılan operasyonlarla beraber Çemişgezek ve Hozat arasındaki ormanlık alan bir kez daha ateşe

verilmiştir. Son iki ay içerisinde bölgede yanan ormanlık alan 200 hektarı aşmıştır. Yangınları söndürmek için hiçbir şekilde müdahale etmeyen devlet güçleri, söndürmek için girişimde bulunan Dersim halkına da engel olmuştur. Orman yangınlarının nedeni ise resmi belgelere "6'sı meçhul, 1'i sigara" olarak geçmiştir. Oysa yangınların nasıl çıkarıldığı herkes tarafından bilinen bir gerçektir. 94'te aynı manzarayı yaşayan da/yaşatan da gördü bu ormanların ne yangınlarla, ne tırtıllarla ne de kimyasal gazlarla yok edilemediğini. Dersim'in onurlu insanları gibi yok edilmeye inat daha güre, daha yeşil filiz vermeye başladığımız dağlarımızın.

TERÖR ESTİRENLER KİM?..

Bölgeye yeni atanan eski Tokat Jandarma Alay Komutanı Namık Dursun şimdilerde Dersim'de aynı görevle halka eziyet etmeye devam ediyor. Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre Mazgirt'e bağlı Kızılçık Köyü Muhtarı Zülfü Arslan'ın anlatımları bunu açıkça sergiliyor. "Alay Komutanı Namık Dursun köye gelerek, bana/bize ağza alınmayacak küfürler savurdu. 'Sen kamu görevi yapamazsın teröristlere yataklık yapıyorsun. Kızı terörist olan birisi kamu görevi yapamaz' diyerek mühürlerimi elimden aldı. Bana zorla istifa dilekçesi

